CLAUDIU MURGAN

SF
113

CONSPIRAȚIA APEI

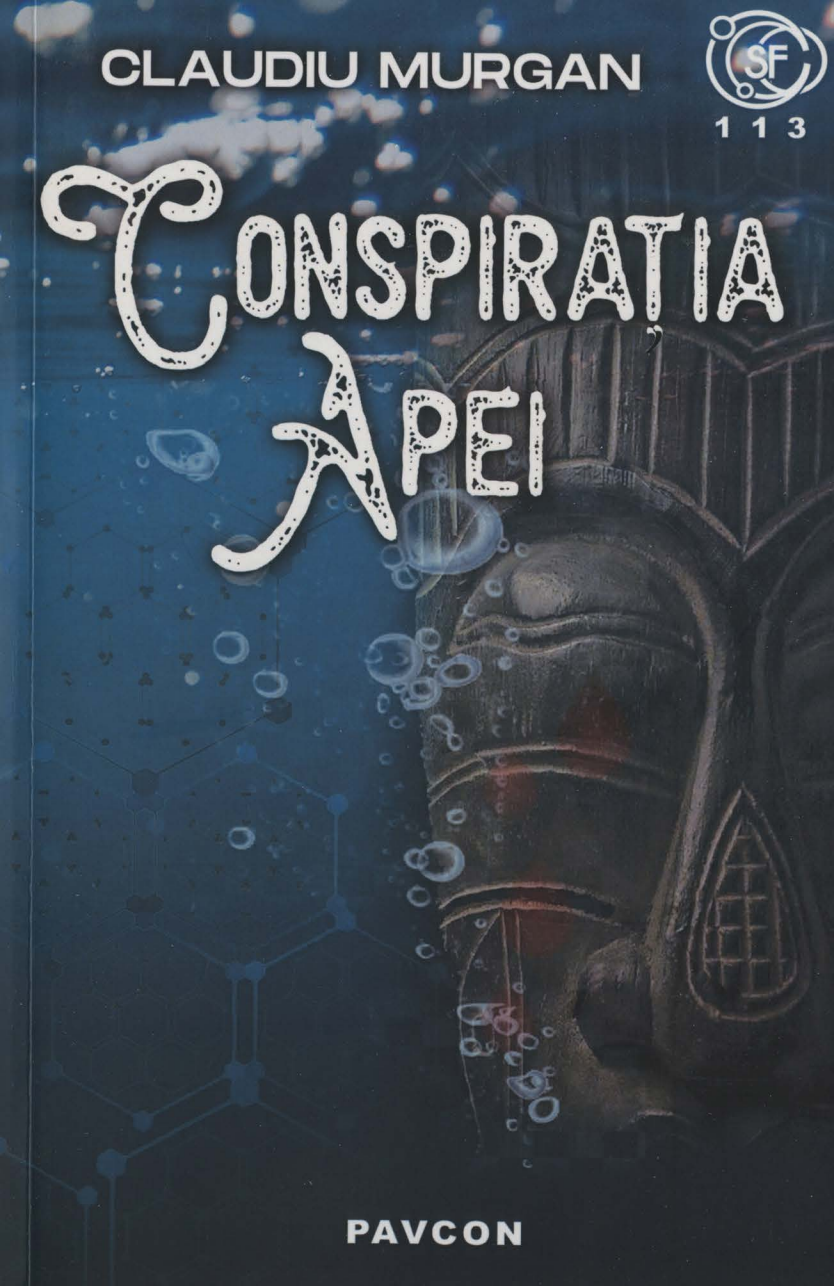

PAVCON

CONSPIRAȚIA APEI

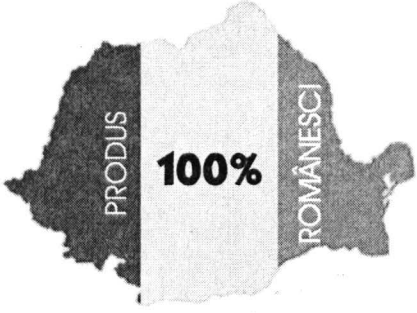

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HEROIC-FANTASY # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # FICTION # HORROR

Colecția Science-Fiction

113

Claudiu Murgan
Conspirația Apei

© 2019, Editura PAVCON
© 2019, Claudiu Murgan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MURGAN, CLAUDIU
Conspirația Apei / Claudiu Murgan. - Bucureşti: Pavcon, 2019
I. Bordei, Radu

ISBN 978-606-9057-37-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
editurapavcon@yahoo.com
www.pavcon.ro

*Romanul **Water Entanglement** – apărut în Canada, în 2018, este reprodus prin amabilitatea autorului, care donează drepturile de autor pentru copiii defavorizați din România.*

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Traducerea: **Radu Bordei**
Ilustrație copertă: **Jet Launch**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-37-7

CLAUDIU MURGAN

Conspirația Apei

În românește de Radu Bordei

Editura **PAVCON**
București, România, 2019

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

CAPITOLUL I

Noua reducere săptămânală a rației de apă, a treia de la începutul anului, nu îi interzicea încă lui Cherry luxul unei căni de cafea de la Starbucks, o dată pe zi, în intimitatea casei sale. Asta când nu se ducea măcar o dată pe săptămână la o cafenea, unde trebuia să își scaneze cipul implantat în dosul palmei. Dar orice dependență necesită și sacrificii.

Era aproape ora zece și încă nu-și terminase meniul obișnuit, constând într-un mic dejun ușor, cu fructe și fulgi de ovăz înmuiați în lapte de cocos. Înghiți ultima îmbucătură fără să-i simtă gustul, înhăță cana și se grăbi spre birou, la timp pentru a prinde difuzarea în direct a Conferinței „Apă pentru toți 2055", unde Geanine Botha, președintele ONU pentru Apă, tocmai anunța cu entuziasm următorul vorbitor.

— Am onoarea să-l prezint pe cel mai misterios activist din domeniul apei, cel care, de cele mai multe ori, face ceea ce noi, ceilalți, nu putem: scoate în evidență toate atrocitățile comise asupra rezervelor de apă de către companiile și guvernele care și-au pierdut respectul față de planeta noastră. Hayyin este încă o dată alături de noi, pentru a da un nou impuls luptei.

Sala fu cuprinsă imediat de un ropot copios de aplauze și aclamații zgomotoase.

Grăbită, Cherry trase pe ea o jachetă largă ce atârna pe spătarul scaunului și, din greșeală, lovi cu cotul o stivă de hârtii cu lucrările studenților ei din clasa de limnologie a Universității Toronto. Luă masca rezemată de unul din fișetele metalice și îi legă șnurul în spatele capului. Masca avea o formă lunguiață, ovală, cu o deschizătură sinuoasă în dreptul gurii și două mici fante pentru ochi, sub care erau pictate cu roșu lacrimi de sânge, simbolizând nedreptatea la care era supusă populația africană de către marionetele instalate în fruntea țărilor și în funcțiile importante de decizie de către stăpânii lor europeni. Aceasta era fața sub care se înfățișa lumii Hayyin, activistul fără frică, obligat să își ascundă identitatea din motive de siguranță. Existau jucători puternici împotriva cărora lupta, oameni fără scrupule, pentru care o crimă menită să le protejeze interesele nu reprezenta nicio problemă și nici nu îi împiedica să doarmă noaptea. Își puse și mănușile cu un deget, ca să acopere orice părticică de piele expusă și să ascundă, astfel, chiar și cel mai mic indiciu asupra genului vorbitorului, înainte de a porni filmarea pe iPad.

Cameramanul mări imaginea, astfel că aceasta cuprindea aproape toată încăperea vag luminată în care se lăsase liniștea. Covorul gros amortiza sunetul pașilor celor întârziați. Faldurile draperiilor grele atârnau până jos, așa că lumina de-abia se strecura înăuntru.

— Vă salut pe toți. Pacea fie cu voi, Șef Landing Eagle, Kahuna Lapa'au. Puterea voastră spirituală este legătura

de care are nevoie credința noastră, acum slăbită, începu ea, cu un omagiu adresat vârstnicilor invitați să participe alături de persoanele de față și de cei care urmăreau ședința online. Respiră profund, încercând să își domolească tremurul nervos al picioarelor. Mulțumesc, Geanine. Mulțumesc tuturor pentru că-mi permiteți să particip la un eveniment atât de important, susținut de prietenii noștri din Toronto.

Ca să fim cinstiți cu noi înșine, așa cum a menționat și Geanine, a fost un adevărat chin să aducem atâta lume la aceeași masă și să eliminăm neîncrederea, rumoarea, zvonurile create de cei care ne vor în tabere opuse. Chiar dacă încă mai există suspiciune în privința onestității obiectivului nostru comun, vă asigur că eu personal am verificat sursele de finanțare ale fiecărei organizații din care faceți parte. Nu avem nevoie de bani murdari. Pe parsursul investigațiilor, am identificat oameni cu intenții bune, dar cu idei false despre originea banilor pentru proiectele lor. „Aranjorii" se folosesc de tot felul de corporații fantomă, organizate pe mai multe niveluri, pentru a li se pierde urma. În plus, se infiltrează și în firme, de unde obțin informații de la angajați de nivel inferior.

Vocea lui Cherry se auzea distorsionată prin orificiul măștii, dar suficient de clară pentru ca audiența să o înțeleagă.

— Protejarea resurselor de apă, remedierea și prevenirea poluării sunt activități complexe, și dacă nu sunt privite dintr-o perspectivă generală, de ansamblu, doar vom „bate apa în piuă", dacă îmi permiteți o figură de stil.

Câteva voci chicotiră la auzul remarcii.

— Nu ne putem permite să favorizăm pe cineva în detrimentul altcuiva. Există priorități, dar nu excepții. Și, în timp ce înțelegem că finanțarea remedierii calității apei este mai mare decât proiectul legat de prevenirea poluării, acesta din urmă nu e cu nimic mai puțin important.

În spatele măștii, picături de transpirație îi cădeau în ochi, făcând-o să clipească des, distrăgând-o de la discursul pe care tocmai îl livra.

— Scuzați-mă o secundă, spuse înainte să închidă camera de filmat. Își ridică masca și-și șterse fața cu tricoul larg pe care-l purta. Gustul sărat al transpirației îi provocă sete. Sorbi o înghițitură de cafea, își așeză masca la loc pe față și reactivă transmisia.

— Mă scuzați încă o dată. Am avut nevoie de puțină apă, spuse, adresându-se audienței care rămăsese tăcută în timpul scurtei pauze. Nu știu câți dintre voi ați avut răbdarea să citiți un terabyte și jumătate de email-uri postate de WikiLeaks săptămâna trecută, dar povestea principală urmărește niște congresmeni americani care au făcut același lucru pe care îl face, în mod obișnuit, orice alt senator sau congresman: și-au folosit poziția pentru a facilita traficul uman, traficul de influență și corupția. A fost și o poveste despre manipularea stocurilor și acțiunilor unor concerne cu afaceri în domeniul energiei și mâncării organice, fapte cunoscute în cercurile puterii, dar cu toate astea, nimeni nu a mișcat un deget să-i sancționeze. Și să nu uităm de complicațiile diplomatice cu țările asiatice și o serie de activități sub acoperire ale CIA, de genul celor „care nu s-au întâmplat niciodată", spuse ea sarcastică. Dar ăsta este doar vârful aisbergului.

De obicei, pe WikiLeaks cauți folosindu-te de un nume, ca punct de pornire. De acolo, faci conexiunile necesare și pui cap la cap toate elementele, până ai în față întreaga poveste. Metoda mea e un pic diferită: eu folosesc substantive. O căutare a cuvântului „apă" mi-a afișat câteva rezultate interesante. De asemenea, și unele nume, dar nu cele la care mă așteptasem. Companii private de securitate, cu filiale internaționale, au dezvoltat subsidiare profitabile, plănuind preluarea resurselor de apă proaspătă de la guverne sau de la proprietarii particulari, de drept. Apoi stau liniștite, protejând bunurile nou-dobândite în folosul șefilor lor. Aceștia sunt mercenari în toată regula, la care apelează și guvernele când au nevoie să acționeze neoficial.

Făcu o pauză de două secunde, apoi întrebă:

— Este cineva din America de Sud sau Europa?

Cinci mâini se ridicară.

— Ecuador, Brazilia, România? întrebă din nou.

Reprezentanții acestor țări se identificară, fără ezitare.

— Voi, oameni buni, trebuie să fiți cu băgare de seamă, spuse Cherry, simțindu-se stăpână pe situație. Chiar și așa, tot nu reușea să scape de senzația transpirației care i se scurgea pe piele. America de Sud, Africa și câteva țări europene sunt țintele lor principale, cu guverne ușor de manevrat și legi permisive privind dreptul de proprietate asupra resurselor locale de apă și întrebuințarea lor. Asta creează oportunități pentru ca jucătorii internaționali să dobândească avantaje. După cum am spus de atâtea ori, accesul la apă este un drept din naștere, nu un privilegiu,

dar această afirmație a fost deformată până și-a pierdut semnificația. Atenția oamenilor este de scurtă durată și a fost oricum deturnată de fluxul de știri false de pe canalele media.

Mănușile cu un deget i se lipeau de palmele asudate, iar greutatea măștii o apăsa pe nas, forțând-o să respire mai greu. Se simțea sufocată de dificultatea provocărilor pe care trebuia să le abordeze în același timp. Își încleștă dinții, forțându-se să înghită nodul care i se pusese în gât, apoi continuă:

— În urmă cu cincisprezece ani, când legile au interzis utilizarea hârtiei în viața de zi cu zi, ca o măsură de a stopa tăierea, atât legală, cât și ilegală, a copacilor, companiile afectate și-au îndreptat atenția spre alte produse, incluzând apa. Pe piața neagră, apa este cumpărată cu aur sau Bitcoin. Ultimele imagini din satelit nu arată vreun progres major în zonele despădurite care au fost incluse recent în programele masive de reîmpădurire. Se pare că fără suportul copacilor, apa refuză să se mai întoarcă. Este asta pedeapsa noastră? Dacă da, este una inteligentă și o meritățm.

Cherry simțea nevoia să își miște picioarele și să ia o gură de aer proaspăt. Lemnul măștii, încălzit de pielea fierbinte, emana o mireasmă moale, uleioasă, care-i curăță gâtul pentru câteva momente. Își reveni, după ce o clipă fusese pierdută printre imaginile cu cantitățile de plastic deversat în oceane, cu animale moarte, adunate de expediția Greenpeace din Pacificul de Nord, în urmă cu două săptămâni, instantanee ce i se întipăriseră adânc

în minte. Cherry își îndreptă spatele înainte de a enunța ultima parte a mesajului, încercând să nu ia în seamă durerea care o săgetă între omoplați.

— Nu ar trebui să încheiem această conferință fără să ajungem la o decizie unanimă privind proiectele de scurtă și lungă durată care vor fi finanțate; fără să stabilim care e procedura de urgență pentru evenimente neprevăzute, atunci când echipele de intervenție ale guvernului nu reacționează la timp; și care va fi maniera de abordare a „căii minimei rezistențe" pentru schimbarea percepției mass-mediei, potrivit căreia „nu suntem încă în pragul dezastrului". Avem nevoie de o persoană cu rol de catalizator în fiecare comunitate, o persoană care să reprezinte scânteia inițială. Trebuie să identificăm acea persoană și să-i furnizăm toate mijloacele, pentru ca focul să se aprindă în mod natural.

Cherry se aplecă să apuce cana cu cafea, uitând, pentru o secundă, că purta masca. Zâmbi în fața gestului ei prostesc, apoi reluă:

— Voi continua să urmăresc în direct dezbaterile conferinței și informațiile publicate în legătură cu proiectele care vor apărea pe lista scurtă. La revedere și vă mulțumesc încă o dată.

Întrerupse conexiunea video, închise microfonul, își scoase masca și bău o înghițitură mare de cafea, care-i mai potoli setea. Își folosi tricoul albastru să-și șteargă transpirația de pe față și privi amuzată la petele umede lăsate pe logo-ul alb, o literă W îngroșată, ale cărei margini se curbau în sus, semnificând o îmbrățișare sau o

invitație pentru toți cei interesați să se alăture cauzei. Asumarea identității lui Hayyin nu devenise mai ușoară, de-a lungul celor cinci ani. Nu-i plăcea să se ascundă, o persoană matură își asuma responsabilitatea faptelor sau vorbelor sale. Alternativa era, însă, mult mai rea.

Cherry pierduse discursul de început al Geaninei Botha, dar avea de gând să revadă întreaga înregistrare, ceva mai târziu. Își luă iPad-ul și cana cu cafea, apoi se mută în sufragerie.

— Conectează televizorul, dădu comanda și ecranul larg, wireless, prinse viață.

Se așeză comod pe canapea și mai luă două înghițituri din lichidul aromat. Mintea ei era adânc conectată la atmosfera tensionată din jurul conferinței „Apă pentru Toți 2055", din Toronto, orașul ei natal. Se simți energizată după ce luase cuvântul în fața mulțimii de reprezentanți ai organizațiilor neguvernamentale, președinților de companii atent selectați, ecologiști, activiști și terțe persoane, gândindu-se că poate a găsit, în sfârșit, indivizii capabili să producă o schimbare – și care, evident, erau și dispuși să plătească taxa de participare la cel mai așteptat eveniment al anului având ca subiect apa.

Pentru moment, filmarea transmisă în timp real se conectă la eleganta sală de bal de la Royal York Hotel, dotată cu mese rotunde, acoperite cu fețe de masă de un alb strălucitor, apoi unghiul camerei se mută pe podiumul unde, pe o masă lungă, erau așezate șapte cartonașe personalizate, indicându-i pe unii dintre cei mai de încredere conducători ai mișcării Apei. Această alăturare venea să întărească ideea de unitate pentru binele comun.

Îi cunoștea personal pe majoritatea dintre ei. Sunil Samaradinghan, un indian bătrân, al cărui crez de nezdruncinat în puterea fiecărui om, adunase întregul sat în jurul efortului său de curățare a râului murdar, venerat de secole întregi de comunitatea sa; Martin Cousteau, stră-străstră-nepotul neuitatului Jacques Cousteau, care jurase să își dedice viața salvării oceanelor; Geanine Botha, președinta Națiunilor Unite pe programul pentru Apă și președinta organizației *Apă pentru Toți* (APT), a cărei prezență era obligatorie pentru a conferi legitimitate nu numai celor prezenți, dar și tuturor programelor viitoare desfășurate sub egida APT; Mark Watershed, actor transformat în umanitarist, care trăia păstrându-și necesitățile la minimum, lepădându-se de stilul de viață opulent, specific unei celebrități; Șef Landing Eagle, vorbind în numele americanilor nativi care, chiar și în prezent, erau cei mai renumiți apărători ai apei împotriva distrugerilor produse de conductele de petrol asupra ecosistemului virgin care fusese odată parte integrantă a tuturor triburilor; Kahuna Hualani Lapa'au, unul dintre ultimii conducători spirituali din Hawaii și, de asemenea, un cunoscut vraci; Nancy Grotenberg, președinta *Asociației Pentru o Apă Curată*.

Cu toții reprezentau organizații și comunități care luau poziție împotriva celor care respingeau ideea de schimbare a climei și de poluare a mediului înconjurător.

Cherry urma să îi întâlnească mai târziu la un panel pe care avea să îl prezideze.

Kahuna Hualani Lapa'au luă cuvântul în continuare. Chiar și așezat, statura lui era impozantă, îi depășea cu

treizeci de centimetri pe colegii săi de la masa prezidiului. Doar nasul cu nări largi și porțiunea din jurul pometilor erau fără tatuaje. Pe fruntea lui se puteau distinge simboluri hawaiene, care continuau pe capul ras și coborau până în zona maxilarului, semnificații ale unei limbi străvechi, expuse întregii lumi, dar cu un sens ascuns pentru majoritatea. Părul care îi mai rămăsese pe creștet era prins într-o coadă lungă, care-i ajungea până pe spate. Brățări de piele îi înconjurau încheieturile și un cristal albastru, triunghiular, de mărimea unui ou de găină, îi atârna la gât.

— Poporul nostru a avut întotdeauna o legătură specială cu toate creațiile lui Dumnezeu: munții, oceanul, târâtoarele și zburătoarele. Noi nu discriminăm, dimpotrivă, le tratăm cu respect. Supraviețuirea noastră depinde de supraviețuirea lor. Ne închinăm în continuare lui Pele, mărețul spirit al vulcanului care a dat naștere insulelor noastre și sărbătorim prin cântece toate ființele care respiră în jurul nostru. Poporul hawaian nu s-a gândit niciodată că este separat de natură – așa ceva e de neconceput. Dar când omul alb a sosit, a adus cu el distrugerea. Echilibrul a fost perturbat și nu s-a mai refăcut niciodată. De atunci ne luptăm prin rugăciuni, cântece, dragoste, iertare și prin toate mijloacele legale, dar omul alb e mult mai puternic, mai viclean, tună el, cu pumnii strânși.

Chiar în timp ce vorbim, pământul nostru este locul de joacă al unor corporații uriașe, care preferă să polueze zone aflate departe de casele lor. În loc să își recunoască greșelile și să plece, ne dau în judecată, pretinzând că le-am perturbat operațiunile.

Trase adânc aer în piept și continuă, încruntat:

— Cum să luptăm împotriva acestor minciuni? Copiii noștri sunt bolnavi, bătrânii noștri mor înainte de vreme. Oceanul este supărat pe noi. Pescarii noștri nu se mai pot întreține și ce prind are gust rău. Strămoșii noștri ne-au avertizat că ne vor aștepta și astfel de vremuri. De ce suntem noi pedepsiți pentru greșelile altcuiva? întrebă Kahuna Lapa'au cu patimă.

Se ridică în picioare și pieptul său enorm umplu întreg ecranul. Camera se îndepărtă imediat, pentru a prinde iarăși în cadru toată încăperea.

Cherry îi resimțea durerea ca pe suma întregii suferințe acumulate nu doar de comunitatea hawaiană, ci de întreaga umanitate, aflată la cheremul unor grupuri favorizate, cu acces la putere și bani, care simțeau că această stare de lucruri n-avea să se schimbe vreodată. Un nod i se puse în stomac, urmat de o senzație vagă de greață.

Stând în picioare, Kahuna continuă să se adreseze audienței cu aceeași pasiune, de parcă vorbea cu un dușman nevăzut:

— Sunt întristat de cuvintele pe care le-am rostit, pentru că noi am fost învățați de strămoșii noștri să iubim, să sperăm, să comunicăm unii cu alții, valori transmise din generație în generație. Arhivele noastre abundă de culori vesele și înțelepciune pozitivă. Pentru tinerii care se alătură acestei lupte, le spun că Mama Pământ ne vorbește. Îi simțim durerea, vedem rănile profunde, care se agravează în timp ce continuă goana lacomă după resursele ei și îi înțelegem sistemul de apărare. Treziți-vă, fii pierduți ai Energiei Pure și protejați-vă Mama.

Avertismentul lui Kahuna părea să explodeze prin ecran, în timp ce ochii lui, încruntați și cu o privire neînfricată, erau ațintiți fix pe cameră. Cuvintele lui nu purtau însă nicio urmă de ură sau de venin, doar dezamăgirea față de situația neputincioasă în care se afla poporul său.

— Lupta poporului hawaian se întinde dincolo de cea pentru protejarea apei. Încercăm să salvăm întregul ecosistem, care a supraviețuit milioane de ani, concluzionă.

Se așeză, acoperi cristalul albastru cu palma mâinii drepte și începu să murmure o scurtă rugăciune, timp de câteva secunde; un moment de recunoștință față de spiritele înalte.

Inima lui Cherry, sensibilă la durerea suportată de poporul hawaian, aflat la mâna corporațiilor care nu respectau credințele lor sacre, începu să lăcrimeze. Rămase cu privirea ațintită la ecranul televizorului și-și văzu reflecția chipului, a lui Cherry Mortinger, specialista în limnologie în vârstă de patruzeci și doi de ani, dar și a lui Hayyin, activistul radical pentru apă, care-și păstrase până acum cu succes identitatea ascunsă.

Hayyin înseamnă apă în aramaică, limba tribului lui Iisus, considerată limba primordială vorbită de umanitate. Hayyin alegea cu atenție diverse blog-uri și publicații online, care nu puteau fi legate direct de investigațiile ei, pentru a scoate în evidență fapte incendiare despre comportamentul atroce al corporațiilor din lumea întreagă. De fiecare dată când vorbea în numele lui Hayyin, își lua măsuri speciale de siguranță. Nu frica de moarte o împinsese să își aleagă o a doua identitate, oricum știa

că sufletul ei va trăi de-a pururea, ci teama că nu va reuși să facă suficient pentru cauză. Eliminirea ei fizică în stadiul în care se afla, în lupta pentru salvarea apei, nu era un risc pe care să și-l asume acum. Cu toate că fiecare persoană din sală își expusese identitatea, munca ei de cercetare, descoperirea scenariilor uluitoare prin care corporațiile ajunseseră să dețină resursele de apă dulce, o transformaseră într-o țintă.

Șef Landing Eagle fu următorul care se ridică. Tonul său calm, egal, era la fel de ferm ca al lui Kahuna și domina întreaga sală. Nu purta tulpanul său obișnuit, dar toate celelalte simboluri ale patrimoniului său tribal erau expuse vederii. La gât purta mărgele de piatră de diferite culori și un clopoțel de vânt. Pantaloni din piele maro deschis și o haină, îi acopereau corpul delicat. Părul lung îi cădea liber peste umeri, ca un strat de valuri înspumate eliberate din ceruri.

— Suntem alături de frații și surorile noastre din Hawaii în suferința comună pentru vremurile dezastruoase în care trăim. Am fost dezrădăcinați, uciși, umiliți și uitați până la punctul de exterminare. „Omul alb" nu a respectat niciunul din tratatele noastre. Puțini pot recunoaște răul atunci când îl văd și noi suntem printre ei. Temeți-vă de ziua când apa își va aminti ce i-am făcut. Doar atunci vă veți aduce aminte cuvintele mele.

Făcu un gest larg spre adunare, ca un tată care preda copiilor o lecție importantă, și spuse mai departe:

— Spiritele strămoșilor noștri continuă să ne supravegheze și ei ne vor da o mână de ajutor în timpul procesu-

lui de vindecare a Mamei Pământ, dar mai întâi distrugerea trebuie să se oprească. Trezirea pe care a menționat-o doamna Botha are un dublu sens. Trezirea spirituală este cea care ne lipsește. Ne-am pierdut simțul armoniei cu Mama noastră ancestrală. Până când câmpul vibrațional nu se va potrivi din nou, ne putem considera pierduți.

Bătrânul conducător cherokee se așeză, apucă cea mai apropiată carafă de apă, își turnă un pahar și rosti o scurtă binecuvântare înainte de a lua o înghițitură.

Ceilalți vorbitori luară cuvântul și-și expuseră discursurile, concentrându-se mai mult pe fapte și cifre de actualitate, în contrast cu aspectul spiritual, față de care mulți se simțeau stânjeniți.

— Să ne amintim, pentru o clipă, deceniile de eforturi inutile de curățare a straturilor de gunoi din Pacificul de Nord, explică Mark Watershed, în timpul prezentării sale. Nimeni nu mai poate naviga în acea zonă, indiferent de modul în care încearcă s-o facă. Pentru că abordăm doar o latură a problemei: curățarea, fără să luăm în considerare cauza principală. Acum avem o mai bună înțelegere despre cursul afluenților și a zonelor principale de depozitare a gunoiului. Curățarea, însă, n-ar putea ține pasul cu poluarea provocată în amonte.

Cherry își aminti de discuția inițială, prin care comunitățile stabilite în zonele de coastă erau educate și li se ofereau alternative la aruncarea gunoiului. Fără asta, situația ar fi revenit mereu la același punct de plecare.

— Utilizarea acestei abordări cu direcție dublă este singura soluție pe care ar trebui să o luăm în considerare.

Activitățile industriale, de-a lungul căilor principale de navigație, care au fost identificate drept cei mai mari poluatori, ar trebui să se implice și să li se arate zăhărelul, nu bățul. Am vorbit cu câțiva dintre aceștia, la Uttar Pradesh, în India și nu există nicio îndoială în mintea mea că, dacă li s-ar aloca fonduri necesare și oportunitatea, nu ar spune nu îmbunătățirii mijloacelor de producție. Dar nu au un profit suficient pentru reinvestirea în sisteme de filtrare, în surse regenerabile de energie și pentru instruirea lucrătorilor.

Tânărul actor își dădu la o parte o șuviță de păr blond care-i acoperea unul din ochii săi albaștri, apoi răsfoi foile pe care le ținea în mână, dând impresia că dăduse peste o informație importantă, pe care cineva încercase s-o ascundă de el.

— Banii investiți în curățarea din aval ar putea fi redirecționați către activitățile pe care tocmai le-am menționat. Fără poluare în amonte, apa și echilibrul spontan al naturii vor readuce nutrienții, plantele, peștii și vor reface ecosistemul, concluzionă Watershed.

O nouă rundă de aplauze marcă încheierea tuturor discursurilor introductive. Geanine Botha reveni la microfon:

— Expunerile și atelierele se țin la acest etaj și la cel de sus. Voluntarii sunt disponibili, în cazul în care aveți probleme cu orientarea. Să aveți o zi productivă, spuse ea și se îndreptă spre Kahuna Lapa'au, pentru o discuție confidențială.

Acum, că discursurile de deschidere se încheiaseră, Cherry merse la baie să-și spele fața și să se pregătească

de plecarea la conferință. Din cauza căldurii insuportabile din casă, pe față și pe gât i se scurgeau picături de transpirație, atrase spre chiuvetă de forța gravitațională. Câteva fuseseră reținute de ridurile fine de pe frunte, ce îi creau mereu impresia că era adâncită în gânduri, chiar și când zâmbea. Apucă prosopul atârnat lângă chiuvetă, își șterse fața, își aranjă părul tuns băiețește și se îndreptă spre dormitor, să se pregătească pentru sesiunile de după-amiază, în care avea să participe ca Cherry Mortinger. Își dezbrăcă tricoul și se uită la corpul ei, reflectat de oglinda verticală îndreptată spre pat. Era subțire și fără forme voluptuoase. În mod normal nu purta sutien, pentru a se bucura de senzația de libertate lăsată de adierile de vânt care găseau deschizăturile bluzei și se jucau nestânjenite pe partea superioară a corpului ei. Își alese o ținută simplă: o pereche de pantaloni cu dungi bleu, o bluză albă, pantofi albaștri cu toc jos. Nu purta machiaj, ruj sau cercei excentrici. Era personificarea unui stil de viață simplu, dar cu impact ridicat. ADN-ul o plasa jos când venea vorba de frumusețea fizică, dar se afla la înălțime pe scara inteligenței, grației și frumuseții interioare, calități pentru care se bucura mult mai mult.

Merse în camera de zi, se conectă la site-ul *Apă pentru Toți* și descărcă pe telefon înregistrarea discursurilor tocmai încheiate. Apoi își luă geanta galbenă, din imitație de piele, și ieși din casă, o locuință cu doar două dormitoare şi o baie, în zona Danforth din Toronto. Moștenise proprietatea cu trei ani în urmă, după moartea tatălui ei, care nu putuse îndura povara emoțională cauzată de moartea

soției sale, cu două veri înainte. Nici vizitele regulate, de două ori pe săptămână, ale lui Cherry, nu-i aduseseră alinarea. De parcă o parte din sufletul său dispăruse odată cu pierderea iubirii vieții lui.

Lipsa unei relații romantice stabile n-o deranja deloc pe Cherry. Instinctul îi reamintea că nu era menită să calce pe urmele părinților ei, care se bucuraseră de o legătură de lungă durată, de aproape cincizeci de ani. Mutarea în casa fără ipotecă îi redusese cheltuielile la jumătate și-i oferea o mai mare flexibilitate când venea vorba de bugetul pentru cărți, mers la operă și plecarea în excursii exotice. Și, desigur, pentru donațiile la mișcarea pentru apă, activitate care devenise, încetul cu încetul, esența existenței ei.

O luă pe Coxwell Avenue și intră la metrou. După o așteptare de trei minute, se urcă în trenul Bloor, spre vest, intenționând să schimbe la linia sudică, la Yonge și Bloor. Comisia pentru tranzitul din Toronto nu îmbunătățise în mod semnificativ transportul subteran în ultimii treizeci de ani, în afară de comandarea trenurilor fără vatman, capabile de viteze mai mari, acces gratuit la Wi-Fi și piste încălzite pentru segmentele expuse în aer liber. Aceste lucruri nu-i împiedicaseră, însă, să crească de zece ori tariful serviciilor.

Ajunsă în stație, coborî și prinse trenul spre sud chiar înainte ca ușile să se închidă. Călătoria de cincisprezece minute îi permise să vizioneze începutul conferinței.

— Bună dimineața la toată lumea, spusese Geanine Botha în microfon. Cherry ajustă volumul, pentru a nu

pierde niciun cuvânt. Vă rog să vă așezați. Sper că ați avut șansa să parcurgeți programul, care cuprinde expuneri, prezentări, conferințe video și sesiuni de lucru. Dar, cel mai important, aștept cu nerăbdare deciziile voastre pentru a ajunge la un acord în ceea ce privește proiectele de care ne vom ocupa.

Vocea femeii africane impunea respect. Foșnetul foilor de hârtie, discuțiile între participanți și convorbirile telefonice se opriseră instantaneu, permițându-i să continue.

— Toți cei prezenți la această masă și mulți alții, au lucrat din greu în ultimii doi ani. A trebuit să hărțuim lume, să forțăm, uneori, să implorăm și să ne dovedim intențiile noastre sincere prin mici gesturi de bunăvoință. Mai multe decenii de neîncredere, alimentate de interese meschine, au ascuns adevărul despre interesele din domeniul apei, ne-au orbit și ne-au îndepărtat atenția de la ceea ce se întâmpla. În numele ONU-Apă, susțin cu fermitate zicala „Acum ne-am trezit!". Botha își ținu strânse buzele pline și întunecate, pentru ca nici cel mai mic zâmbet să nu întrerupă mesajul pe care tocmai îl transmisese. Buclele ei încăpățânate formau un halou liber-curgător, aproape dublându-i dimensiunea capului. În timpul celor cinci vizite la sediul ONU, Cherry n-o văzuse niciodată pe femeia africană fără șalul tradițional, dhuku, care îi acoperea această frumoasă încâlceală capilară.

— Suntem treji și pregătiți, repetă, uitându-se la stânga și la dreapta, de-a lungul mesei, la colegii care o aprobau. În următoarele trei zile, ne vom împărtăși experiențele dobândite. Vom discuta proiecte de valoare cu finanțare

comună, vom elabora o linie de acțiune, fără însă a modifica inițiativele deja existente. Colegii mei din cadrul ONU au compilat listele pe care le-ați trimis, locațiile cartografiate, denumirile verificate și răsverificate, cercetate în continuare prin știrile online și noutățile publicate care să confirme faptele.

Geanine Botha își îndreptase privirea spre ecranul proiectorului din stânga ei, care-i afișa chipul mărit – obrajii rotunzi, dar fermi, fruntea înaltă și sprâncenele stufoase. Un panou vertical dintr-o parte a ecranului afișa numărul de spectatori, țările din care se logaseră și fluxul neîntrerupt de întrebări care se revărsa continuu.

Cherry schiță un zâmbet timid, surprinzând sensul acelei afirmații scurte din partea oficialului ONU. *Apă pentru Toți* era un eveniment transparent, public, pentru încurajarea finanțării în masă și a voturilor din zonele cu număr mare de donatori. Contorul indica în acel moment 57.633 de utilizatori, iar conferința se afla abia la început. Discursul lui Hayyin fusese anticipat cu nerăbdare de către susținătorii ei obișnuiți, un sentiment intensificat, fără îndoială, de expunerea și amploarea unei astfel de adunări. Permițând unui activist accesul necenzurat la un eveniment sancționat de ONU, era ca și cum ai aduce un membru al grupului Anonymous să vorbească la o întâlnire de consiliu a defunctei Rezerve Federale.

— Încă un lucru, spusese Botha. Pentru cei care ne privesc acum online, am o simplă rugăminte: verificați întrebările frecvent afișate pe site-ul conferinței, înainte de a trimite propria nelămurire. Am văzut deja mai multe în-

trebări despre motivul pentru care susținem această conferință în Toronto și nu la sediul ONU, în New York. La această întrebare am răspuns deja pe website, dar pentru a clarifica, înainte să mergem mai departe, o voi spune din nou: Canada deține zece procente din resursele de apă dulce din lume. Acest procentaj e mai mic decât cele șaptesprezece procente pe care le-a avut cu doar trei decenii în urmă, deci ceva nu este în regulă. Guvernul canadian a votat cele mai restrictive legi de utilizare a acestor resurse. Tehnicile de curățare sunt semnificativ dezvoltate și implementate, în special în țările subsahariene, unde raportul deversărilor de petrol pare să fie mult mai mare decât oriunde altundeva. Nu în ultimul rând, Toronto e centrul unui grup extrem de eficient de activiști pentru apă, dintre care unii vor fi moderatori de paneluri și discuții de-a lungul conferinței, concluzionase ea.

— Urmează Union Station; Union Station, anunță o voce feminină, iar Cherry întrerupse înregistrarea și-și puse căștile în geantă. Aruncă o privire rapidă pe geam, acolo unde tunelul întunecat părea că înghițise trenul. Stătea lângă ușile de sticlă, privind luminile de urgență alunecând dincolo de geamuri. Deodată, sunetul unei explozii puternice înghiți vuietul trenului aflat în mișcare. O zguduitură bruscă luă pe toată lumea prin surprindere. Capul lui Cherry se lovi de o bară metalică din spatele ei. Sângele cald i se prelinse pe brațul stâng.

Scăpă geanta, încercând să-și mențină echilibrul, dar căzu pe podea. Un adolescent, cu o șapcă Roots pe cap, ascultând muzică la niște căști supradimensionate, se pră-

bușì peste ea, lovind-o cu genunchiul în pulpă. Cherry simți o durere ascuțită, urmată de niște crampe care o făcură să se aplece spre înainte. Evită la timp să nu-și zdrobească dinții în capul băiatului. Câțiva călători căzură pe podea, înjurând și căutând să adune de pe jos cărți, pungi sau ochelari. Cei aflați încă pe locurile lor se lipiră strâns unii de alții. O femeie mică, bătrână, țipă strident, strivită de greutatea omului masiv de lângă ea. Arăta atât de mică sub el. Un cărucior cu un bebeluș se înclină instabil pe două roți, îndepărtându-se de mama care căzuse în genunchi, cu o mână lipită de marginea scaunului, cu cealaltă încercând disperată să apuce mânerul.

În mai puțin de un minut, o voce adevărată, nu o înregistrare, anunță pe un ton în care nu se regăsea nicio urmă de panică. „Țineți-vă bine. Trenul a pornit din nou și nu se va opri la Union Station. A fost o explozie la nivelul străzii." Trenul prinse viteză, zgâlțâindu-i pe toți cu o mișcare bruscă.

Rucsacuri, fructe, cărți și conținutul sacoșelor se împrăștiară prin tot vagonul.

Încă ametită de lovitura la cap, Cherry se uită pe fereastră și de-abia întrezări lumina slabă, în timp ce trenul trecea prin stație fără să oprească. În interior, plânsetele și gemetele oamenilor din jurul ei creșteau în intensitate. Adolescentul care intrase în ea avea o buză crăpată; căștile îi stăteau răsucite în jurul gâtului.

Trei stații mai încolo, la St. Patrick, li se permise să coboare. Paramedicii se aflau deja la fața locului, așteptând răniții mai grav, să-i transporte la spitalul din apropiere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cherry o femeie paramedic, care se grăbea să ajute o bătrână cu părul vâlvoi, purtată de doi bărbați cu vânătăi întunecate pe frunte. Paramedicul nu-i dădu atenție, concentrată pe persoanele care erau așezate pe targă.

Cherry urcă scările, în căutarea unei conexiuni Wi-Fi mai bună – cea subterană nu mai funcționa. Personalul de securitate oprea oamenii să intre la metrou. Cei care călătoriseră în același tren erau lăsați să plece, dacă nu aveau nevoie de îngrijiri medicale.

Canadian Broadcasting Corporation (CBC) transmitea deja în direct din afara stației Union. Dispozitivul de realitate augmentată fusese pornit lângă cabina de bilete. Sunetul era oprit, dar genericul funcționa. Fumul se ridica de la nivelul străzii, chiar în locul unde avea loc conferința. Cherry se chirci și scăpă geanta din mână. Picioarele i se înmuiară sub ea. Zidul cenușiu din spatele ei îi sprijini greutatea, în timp ce ea aluneca pe gresia murdară.

Se uită la monitor. Titlul de pe ecran indica drept țintă primară conferința *Apă pentru Toți*, deoarece niciun alt etaj nu suferise daune similare. Cherry urmărea, absentă, cum din ce în ce mai mulți oameni ieșeau din subteran, speriați, răniți, încercând să înțeleagă ce se întâmpla cu ei.

Doar două ambulanțe așteptau afară. Toate celelalte resurse medicale fuseseră îndreptate spre hotelul Royal York sau cel puțin așa presupuse, privind imaginile transmise în timp real. Crainicul menționa că nu existau încă dovezi pentru un act de terorism, iar victimele încă trebuiau identificate. Pompierii fuseseră trimiși în interiorul

hotelului, împreună cu ofițeri de poliție, pentru a asigura perimetrul.

Cherry putea să simtă sângele care i se usca pe piele. Încercă să se ridice, dar pulpa dreaptă îi era amorțită de la impactul de mai devreme. Se ridică, totuși, în genunchi și se târî spre o ușă de serviciu din apropiere. Se sprijini de mâner. Plângea cu sughițuri, fără să se poată controla; mecanismul interior de apărare. Voia să creadă că exista o parte mai puțin îngrozitoare a poveștii, că explozia fusese un incident neintenționat – un cazan supraîncălzit, o scurgere de gaze – orice care să nu aibă legătură cu scopul evenimentului. Erau așa de mulți oameni de calitate în sala balului. Indiferent de cauza exploziei, rezultatul fusese decapitarea unei organizații cu scopuri atât de nobile.

Se străduí să se ridice singură, folosindu-se doar de piciorul stâng. Șchiopătând rău, porni spre ușile automate, în căutarea aerului proaspăt. Ajunsă afară, respiră adânc, doar pentru a descoperi că aerul nu mai era proaspăt, ci umed, cu iz de asfalt ars şi gaze de eșapament, încălzit de soarele amiezii.

Taxiul fără șofer pe care îl chemase nu se deranjă să oprească, probabil blocat online de un alt client, așa că se deplasă, șchiopătând, mai aproape de bordură, pentru a prinde următorul taxi disponibil. O rugă pe Siri să trimită o cerere cu coordonatele ei și se sprijini de un stâlp, așteptând. Întoarcerea acasă era singurul lucru rațional pe care-l putea face. Trebuia să aibă grijă de pulpa ei umflată și de durerile de cap, iar știrile de la CBC aveau să fie o

sursă de informații la fel de bună ca oricare alta, asta până când nu vor fi infirmate de fluxul știrilor de pe Internet și de postările mesajelor de pe Twitter.

Traficul metroului de la sud de Bloor fusese oprit în ambele sensuri, creând haos și adăugându-se la poluarea sonoră de care Toronto nu mai avea nevoie, mai ales într-o zi de vară. Vehiculul sosi curând și patruzeci de minute mai târziu era acasă.

După ce-și curăță sângele închegat de pe cap, aplică un strat de ulei din arbore de ceai și-și înfășură gheață în jurul piciorului care-i pulsa, apoi căzu pe canapea și dădu drumul la televizor.

— Aici, la CBC, suntem în stare de alertă maximă, iar clădirea a fost închisă pe termen nelimitat, anunță crainicul.

Sediul central al televiziunii naționale era la doar o jumătate de kilometru distanță de hotel.

— Încă nu avem niciun indiciu cu privire la ceea ce i s-a întâmplat echipei noastre, care transmitea din interiorul sălii. Crainicul își verifică notițele pentru o clipă, apoi continuă: Mi s-a spus că primarul se adresează acum, din interiorul Union Station, cetățenilor orașului Toronto. Să ascultăm ce are de spus.

Pe ecran apăru imaginea imensei săli de marmură a stației. Înconjurat de un val de reporteri și spectatori, primarul păstra o față impasibilă și privea fix în camere.

— În acord cu șeful Royal Canadian Mounted Police, am dispus evacuarea imediată a centrului orașului Toronto. Cele mai multe blocuri turn au fost golite prin

PATH, iar GO Transit a furnizat trenuri suplimentare în toate direcțiile. Vă rugăm să rămâneți în interior și să stați liniștiți. Vom oferi actualizări la fiecare oră. Mulțumesc.

Chiar și acum, Cherry era impresionată de sistemul bine conceput al tunelului pietonal din Toronto, un oraș complet funcțional, cu toate facilitățile necesare, oferind adăpost atât de căldură, cât și de frig. De data aceasta, totuși, scopul PATH era puțin schimbat.

Pompierii fugiră afară din clădire, iar camerele de luat vederi se fixară asupra primelor tărgi care erau încărcate în ambulanțele ce așteptau aliniate în fața hotelului și după colț, doar cu semnalele luminoase aprinse, pentru a nu mai spori panica deja existentă.

După trei ore de analiză a experților în securitate, a politicienilor, a jurnaliștilor și a specialiștilor în comportament, se emise o declarație: lista celor răniți și morți era publicată pe site-ul orașului, pentru a fi actualizată din oră-n oră. Cherry înșfăcă iPad-ul să verifice.

CAPITOLUL II

Mintea lui Cherry, încă afectată de explozie, încerca să-și așeze gândurile într-o ordine coerentă. De atunci, o tot deranjau durerile de cap, migrene ușoare care îi încurcau programul zilnic.

Oricum, prefera să îndure suferința, decât să apeleze la analgezice sau orice alt substitut chimic. Această opțiune nici nu îi trecuse prin cap. Era de-acum în stare să meargă normal; doar o vânătaie violetă, cât pumnul ei, rămăsese să-i amintească de incident. Durerea fizică n-o preocupa prea mult – se putea descurca – dar greutatea sufletească și pierderea prietenilor care muriseră în explozie acționau ca un fier înroșit pe sufletul ei. Mintea ei, pur și simplu, refuza să accepte acest fapt.

Plânsese zile în șir după primirea confirmării că Geanine Botha, Mark Watershed și Sunil Samaradingan pieriseră. Martin Cousteau, Șeful cherokee și Kahuna Lapa'au se aflau la terapie intensivă, cu arsuri de gradul trei, care îi transformaseră în grămezi de carne de nerecunoscut.

— Cum te simți? o întrebă Marinka, fiica cea mare a lui Kahuna, în timp ce rontăia un baton proteic, în cantina spitalului, la două săptămâni după explozie.

Interacțiunea lui Cherry cu rudele lui Kahuna, care se considerau protectorii apei, crease o strânsă legătură care se adâncise în sufletul ei, deschizându-i mintea spre o nouă semnificație a apei, nu doar cea de ordin practic, întâlnită mereu în discuțiile din mass-media, ci una de o importanță mult mai subtilă, de care civilizația actuală nu era conștientă. Discuțiile în care Cherry se angajase cu copiii și nepoții lui Kahuna și cu cei ai Șefului Landing Eagle, o lăsaseră să creadă, fără îndoială, că ultimele două mii de ani fuseseră cele mai iresponsabile ale umanității, cel puțin în felul în care trataseră și administraseră apa. De la resurse curate, proaspete și din belșug, omenirea ajunsese să aibă rezerve sărăcăcioase, mizere și limitate, punând în pericol nu doar omenirea, ci și animalele.

Cherry aprecie întrebarea, știind cât de mult suferea Marinka să-și vadă tatăl inconștient.

Pentru a complica și mai mult șansele de supraviețuire ale răniților, cioburi din candelabrul de cristal din tavanul sălii produseseră tăieturi adânci în trupurile lor, ca șrapnelele desprinse dintr-o grenadă. Rănile la cap, suferite de Kahuna, erau cele mai extinse, cu bucăți de sticlă înfipte în craniu, penetrând lobul frontal și cerebelul. RMN-urile repetate relevaseră cheaguri de sânge formate în apropierea zonelor de impact, chiar și după ce sticla ascuțită fusese îndepărtată, cel puțin așa sunase explicația doctorului Ilanda Mazandir, neurochirurg. Își vizita zilnic pacientul, refuzând să-l opereze până când semnele vitale nu se stabilizau.

— Mai am dureri de cap dimineața și creierul meu rezonează ciudat din când în când, ca un ecou produs de

lovirea unui mâner de metal. Am devenit o cameră cu ecou intermitent, spuse Cherry și-și cuprinse gâtul subțire cu palmele, în timp ce-și sprijinea coatele de masă.

Devenise o obișnuită a spitalului St. Michael, pe care îl vizita din două în două zile, privindu-i pe răniți din spatele geamului protector al secției de anestezie și terapie intensivă. Era convinsă că spiritele menționate de lideri la conferință se aflau acolo, prezente în camera aseptică, efectuând o ceremonie de dans invizibilă, cu cântece și bețișoare de tămâie, care să le ghideze sufletele.

Nu venise încă timpul pentru trecerea lor în neființă. Mișcarea pentru apă avea nevoie de ei. Apa însăși avea nevoie de ei. Memoria ei nesfârșită înregistrase istoria tuturor triburilor, în timp ce le spălase trupurile ude. Apa își amintea fiecare faptă, fiecare defect, fiecare element care ajutase omul să ajungă până în ziua de azi.

Cherry se rugase cu fervoare, sprijinindu-și fruntea îngustă de geamul rece, sperând ca gândurile ei sincere să contribuie la procesul viguros de vindecare care se desfășura sub stratul invizibil de energie. Rugăciunile ei cuprindeau și spiritul apei, cu toate că nu era sigură dacă fiecare pârâu, râu, lac, mare sau ocean avea spiritul lui separat. Exista oare vreo ierarhie a spiritelor sau doar o forță unilaterală, omniprezentă, protectoarea tuturor?

Nu toate vizitele ei la spital erau deprimante. Tragedia adusese familiile împreună, dând tuturor șansa de a schimba povești tribale pe care cei bătrâni le auziseră de la tații și bunicii lor, povești destinate să îmbogățească o existență schimbată mult de modernitatea vieții.

Mutarea accidentaților la o unitate medicală în Statele Unite era exclusă, de vreme ce trupurile lor vulnerabile nu ar fi putut suporta o călătorie extenuantă. Spitalul St. Michael din Toronto era cea mai bună opțiune, iar membrilor familiilor li se pusese la dispoziție cazare la hotelurile din apropiere.

Optzeci și opt de oameni buni muriseră în acea zi de vară și alți o sută douăzeci fuseseră răniți. Brațe, picioare și degete sfârtecate, arsuri parțiale și trauma psihologică avea să îi marcheze pentru totdeauna, însă știau că totul era pentru o cauză pentru care merita să lupți. Cherry înțelesese că progresul care se realizase până la conferință nu avea să moară, dimpotrivă, trebuia să continue. Își aminti numărul de vizionări pe website din ziua aceea, înainte de a pleca de acasă, 11.744.231 și realiză că devenea o obligație să găsească modalități pentru a-i transforma pe acești oameni în susținători dedicați și activi ai apei.

Hayyin devenea, astfel, un actor și mai important în conflictul care se transformase, în mod neașteptat, într-unul sângeros. Descoperirea și dezvăluirea afacerilor corupte care monopolizau apa potabilă doar pentru profitul câtorva indivizi avea o semnificație pe care numai Hayyin o putea expune, de sub masca identității sale secrete.

— Cum ai devenit activist al apei? o întrebă Marinka.

Specialista în limnologie mușcă încă o dată din batonul proteic, căutând printre amintirile ei cele mai îndepărtate, ca să dea un răspuns cât mai sincer.

— Am început prin 2035 și apoi viața mea s-a transformat. Ca o strălucită absolventă de limnologie, am înțeles

că societatea a ajuns la un punct fără întoarcere privind resursele de apă dulce și poluarea, prima fiind epuizată într-o rată incredibilă, cea din urmă crescând în procente similare, explică Cherry.

Își adună gândurile, nesigură dacă să menționeze frustrările privind proiectele anterioare, care-i oferiseră și ceva venituri: slujbe ocazionale de consultanță pentru organizații care se ocupau de protejarea apei, munca pentru dezvoltatori imobiliari care aveau impresia că un râuleț care găzduia două broaște și un șarpe reprezenta un obstacol ușor de trecut pentru proiectele lor de zeci de milioane de dolari.

Urâse acele locuri de muncă. Latura de activistă părea să iasă mereu la suprafață, în ciuda felului ei calm de a fi. Erau acele momente când ar fi dorit să țină o prelegere tuturor celor din jurul ei, să transmită că noi, ca specie, ne-am îngrijit din ce în ce mai puțin de natură, al doilea element fundamental creat de Dumnezeu pentru a ne păstra intact echilibrul emoțional, spiritual și fizic. Ochii ei albaștri căpătau atunci o nuanță mai întunecată, furioasă la gândul imoral că banii erau scopul cel mai important în existența cuiva și îi umbrea judecata. Decisese să-și păstreze frustrarea pentru ea însăși.

— A trebuit să mă implic cumva și să fac mai mult decât o simplă schimbare simbolică. Își drese glasul de trei ori. Nu știam de unde să încep, în care organizație sau ONG să mă înscriu – sunt așa de multe – sau în cine să am încredere. M-am îngropat în propria mea cercetare și rezultatul a cinci săptămâni de muncă asiduă a relevat mii de

inițiative de salvare a apei, în întreaga lume, conduse de grupuri locale, ONG-uri puternice cu finanțări din umbră, personalități publice avide de apariții mass-media și publicitate și multe altele, acționând ca fațade pentru spălarea banilor unor corporații fantomă. Știind să joace un joc viclean când vine vorba despre bunuri și profituri, giganții industriei petrolului și gazelor și-au declarat răspicat angajamentul să-și mențină salubre operațiunile, raportând reduceri de scurgeri și deversări, participând financiar la dezvoltarea tehnologiilor curate și regenerabile. E un joc vechi de milenii, prin care își mută banii din buzunarul stâng în cel drept. Nu e deloc încurajator. Încercă un zâmbet crispat spre Marinka, care aștepta mai mult.

— Cum ai ajuns să alegi APT?

Cherry sesiză un interes real în întrebarea hawaianei.

— Intuiția mi-a spus că APT ar putea deveni liantul care să elimine disensiunile dintre jucătorii din acest domeniu. Această stare în care se află mișcarea pentru protecția apei a împiedicat obținerea de rezultate și proiectele pe termen lung. A fost acel moment de realizare care a dat un plus de voință vieții mele. Căutările mele s-au oprit când am descoperit o cale fermă, neumblată de prea mulți, așa cum nicio astfel de criză nu a mai atins vreodată un asemenea punct critic.

Cherry făcu o pauză să bea o înghițitură de cafea și să se gândească ce altceva i-ar mai fi putut destăinui Marinkăi și ce să țină pentru ea.

Strălucitoarea energie care-i adusese conștientizarea semnificației viitorului ei făcu o gaură în timp, preț de o

fracțiune de secundă, dezvăluind obstacole, mici victorii și reperele importante care aveau să pună amprenta pe calea pe care și-o alese... sau, mai degrabă, calea care o alesese pe ea. Nu mai era foarte sigură acum, dar în trecut cedase ideii că exista un plan mai mare care, la nevoie, i se va revela. Se gândi la prima ei postare anonimă – despre afacerile dubioase ale Jinghua Shui, o companie chinezească de îmbuteliere a apei, care pretinsese că folosea un acvifer pentru care obținuse corect drepturile de folosință, – care generase o mișcare violentă de protest, un vârtej de implicații politice fundamentale, care scufundase compania și trimisese conducerea de vârf la închisoare pentru un număr substanțial de ani. Compania semnase o înțelegere cu conducerea coruptă a unei instituții locale, care consimțise ca apa potabilă să curgă direct de la robinet în sticlele Jinghua Shui, care însă nu cheltuise niciun ban pentru extracția din acvifer. Binențeles că acordul îi făcuse fericiți pe oficiali. Investigațiile ulterioare, cu ajutorul imaginilor din satelit și a hărților geologice, demonstraseră că nu existase niciun acvifer semnificativ în zonă, ci doar o scurgere de apă care nu ar fi putut susține modelul de afacere al companiei. Efectele în lanț ale știrii postate o puseseră pe radarul celor de la Grupul Anonymous, hackeri reputați care supraviețuiseră în ciuda numeroaselor încercări ale diferitelor guverne de a le închide activitatea și care, mai târziu, deveniseră îngerii ei păzitori online. Grupul îi oferise nu numai multiple sfaturi, susținându-i investigațiile în domeniul companiilor chimice și farmaceutice internaționale, fără regulamente in-

terne stricte de prevenire a poluării, dar îi asiguraseră și canale de comunicare prin software-ul RVP și straturi de criptare suplimentare.

— Ascultând povestirile spuse de bătrâni, am învățat despre modul în care trebuie apreciată apa – nu ca pe o marfă, ci ca pe o ființă vie, mistică, o ființă care pulsează în interiorul și în exteriorul pământului; nu ca sângele, ci ca inima Divinei Mame, așa cum este ea numită în vechile scripturi, își continuă Cherry mărturisirea.

— Apa a fost specială în cultura noastră, dintotdeauna. Pe când eram doar o fetiță, am fost învățată că apa poate imita sentimentele umane și stările de sănătate înțelese numai de foarte puțini, împărtăși Marinka una din experiențele ei cu apa.

Afirmația îi aminti lui Cherry să caute cărțile doctorului Masaru Emoto, uitate într-o cutie de plastic din subsolul casei, ca să revadă forma cristalelor de apă înghețată expuse la diferite tipuri de muzică, gânduri și emoții. Nu trebuia să privească mai departe de acele minunate hexagoane, ca să înțeleagă că apa este vie, poate fi fericită și tristă, structurată și nestructurată, sănătoasă sau bolnavă. Asta nu se preda la universitate. Cherry își aminti un scenariu asemănător, în care studenților de la medicină nu li se impunea să participe la cursuri despre nutriție.

— Noi suntem apă, spuse Marinka mai departe. La fel cum suntem energie... ce crede lumea că suntem? întrebă retoric, pieptănându-și buclele negre ale părului ei lung, cu degetele de culoarea ciocolatei.

— „Că suntem materie", replică Cherry, mai degrabă ghicind răspunsul.

Marinka dădu din cap și continuă cu raționamentul:

— Dacă înlăturăm apa, nu vom fi nimic mai mult decât niște oase și vom muri. Scoate energia care ne ține celulele împreună și particulele corpului nostru se vor împrăștia mai repede ca albinele sălbatice care urmăresc hoții de miere, dar capacitatea noastră de înțelegere a unor astfel de concepte subtile ne este străină, deși ne lăudăm că trecem printr-o trezire spirituală.

Femeia nu mai era tânără. Cutele din jurul ochilor evidențiau grijile care o împovăraseră. Era singura care urma să moștenească cunoștințele strămoșilor hawaiani, însă pregătirea ei, din motive evidente, fusese mult scurtată.

Cherry schimbă subiectul.

— Cum vom repara tot ce s-a distrus acum două săptămâni?

Avea câteva idei, dar dorea să afle și opinia interlocutoarei. Marinka își întinse picioarele lungi și le încrucișă. Se lăsă pe spătarul scaunului și căscă.

— Oamenilor le e frică să se mai adune, spuse. Cherry știa deja acest lucru, din comentariile postate pe website-ul *Apă pentru Toți*. Reacția mulțimii era străbătută de sentimente de bravură și de sfidare, iar mesajul era unul de speranță și de dorința de a se continua inițiativele critice. Conștiința umană avea momente când se trezea și pleda împotriva nedreptății.

— De ce să nu transformăm website-ul într-o platformă de votare pentru toate proiectele care încă mai au nevoie de aprobări financiare? spuse Marinka, după care luă o înghițitură de cafea din paharul de carton aflat în fața ei.

— Cum să facem asta? întrebă Cherry, împingându-și scaunul în spate, să facă loc picioarelor întinse.

Hawaiana extrase din geanta atârnată de scaunul ei un mic carnețel și un pix, apoi se puse pe desenat și explicat.

— Deja avem postat un formular pentru introducerea unei propuneri de proiect, cu locațiile, categoriile, zonele afectate – în kilometri pătrați, dacă e cazul, tipuri de contaminare, perioada de când a apărut incidentul și altele, cu scopul să centralizăm datele și să identificăm cele mai afectate regiuni, să estimăm bugetele și intervalurile de timp. Cea mai mare parte a evaluării și a votării ar fi fost făcută personal, la conferință.

Marinka încadră un pătrat mai mic cu numele proiectului menționat într-unul mai mare.

— E clar până aici? întrebă.

Cherry dădu din cap, în semn de aprobare.

— Considerând că suntem vânați de entități neidentificate, încărcăm toate informațiile pe care le avem despre fiecare proiect și lăsăm mulțimea să voteze. Cipul încorporat pe spatele mâinii este identificatorul de care avem nevoie pentru a confirma unicitatea votului. Recomandăm primele douăzeci de proiecte din fiecare categorie și le dăm o justificare. O conferință în direct cu donatorii şi susținătorii noştri ne va ajuta să răspundem întrebărilor, continuă femeia, desenând încă două pătrate, etichetându-le VOL – pentru vot online și CMD – pentru conferința mulțimii în direct.

— Va suporta cristalul de găzduire încărcarea suplimentară a datelor și streaming-ul? întrebă Cherry.

— Mi s-a spus că e o piatră semitransparentă, gălbuie, de calitatea a doua, capabilă să suporte minimum un milion TB de date și milioane de conexiuni în același timp. Și e un cristal rezistent, declară Marinka apăsat și cu convingere. E ca pe timpuri, când un DSL și liniile telefonice erau atribuite unei singure persoane sau afaceri, dar acum nu mai sunt fire și pene de curent. Zâmbi, ochii reflectându-i bucuria.

Cherry gustă din cafea, mușcând ușor din batonul de mentă ce i se oferise suplimentar. Curăță masa de firimituri și privi încă o dată desenul sumar.

— De acord, spuse. Ne-ar putea ajuta să luăm o decizie mai rapidă.

— Ai primit noutăți de la ancheta poliției? întrebă Cherry, știind că dacă o astfel de informație era disponibilă, ar fi fost menționată de Marinka.

Hawaiana scutură din cap.

— Nicio schimbare de la declarația inițială. Niciun suspect, nicio pistă nou. Același scenariu: facem tot posibilul să... bla, bla, bla.

— Așadar, cei care sunt în spatele atentatului și-au acoperit urmele destul de bine. Vor scăpa. La naiba!

— Ar putea fi oricine: poate companiile de îmbuteliere a apei sau cele de forare, replică Marinka pe un ton resemnat.

Cherry îi atinse mâna și o strânse ușor, arătându-și sprijinul. Amândouă își lăsară gândurile să rătăcească pentru câteva momente, uitând de nefericita situație care le adusese împreună.

CAPITOLUL III

— Te-ai întors devreme azi!

Ilanda Mazandir își întâmpină soțul, pe Maahes, cu sarcasm. Ținea în mână un pahar cu vin roșu, iar lichidul se învârtea de parcă își căuta gustul. Ilanda stătea la marginea zonei de bucătărie, cu fața spre ușă. I se adresase cu nonșalanță, încercând să-și ascundă iritarea pentru că mâncase de una singură.

— Am crezut că putem cina împreună măcar o dată pe săptămână.

Într-un fel, liniștea apartamentului luxos o calma și îi permitea să fie conștientă de tot felul de gânduri și acțiuni triviale, care în restul timpului nu aveau loc în mintea ei. Cu greu ar fi putut să-și impună o atitudine similară, senină și liniștită, în timpul orelor petrecute la spital, unde, ca neurochirurg, avea de luat decizii rapide cu o mână sigură, fără să fie afectată de o minte rătăcitoare. Îl privi pe Maahes turnându-și o jumătate de pahar de vin.

— Noroc, zise el.

Ilanda încă îi iubea trăsăturile egiptene, moștenite de la mama lui: piele închisă, fină, păr ondulat, lung până la umeri și suficient de înalt să se potrivească cu ea. Vârsta îl obligase să poarte o pereche de ochelari cu ramă pătrată,

care să-i ajusteze vederea ochilor săi verzi-întunecați. De asemenea, i se mărise și volumul burții, iar rarele vizite la sala de sport nu dăduseră niciun rezultat vizibil.

— Cum ți-a mers săptămâna asta? îl întrebă doar pentru a face conversație. Cum stă treaba cu apa zilele astea?

Ilanda era conștientă că întrebase fără prea mare interes. Sorbi din vin, împinse deoparte farfuria golită și se aplecă înainte, sprijinindu-se pe coate.

— Scuze că nu te-am putut anunța că întârzii, spuse Maahes, pe un ton mai puțin ironic decât al ei. Zborul din Europa n-a avut întârziere, dar consiliul director mi-a cerut raportul asupra călătoriei. Nu puteau aștepta până luni.

Se așeză în partea opusă a mesei, trase bolul de sticlă mai aproape și începu să înfulece din salata și roșiile rămase.

— Sunt îngrijorați că Vivus Water Inc. nu generează suficient profit și rămâne în urma concurenței? întrebă Ilanda, de data asta mai împăciuitoare.

— Asta nu se va întâmpla prea curând. Încă deținem active considerabile în întreaga lume, cu care suntem mai mult decât în siguranță. Și nu uita de divizia de desalinizare.

Termină salata și luă o bucată de pește alb, asortat cu ierburi și lămâie.

— Ah, am uitat că ăsta a fost biletul tău câștigător pentru candidatura la alegerile funcției de CEO. Oceanele nu vor rămâne niciodată fără apă. Cu tehnologia potrivită – și avem de unde alege – vom continua să ne menținem

poziția de lideri ca întreprindere de îmbuteliat apă – sau ceva asemănător. Am dreptate? întrebă ea, în timp ce-și mai turnă vin.

Ilanda se simțea tulburată. Presiunea ultimelor zile de operații complexe o scoseseră din zona ei de confort. Cazurile experimentale de implanturi cu cristal se înmulțiseră în ultima perioadă, nu numai în Toronto, ci pe întregul teritoriu al Canadei. Toate fuseseră însă eșecuri. Erau operații nemiloase, încercând racordarea conexiunilor cristalului în zona din jurul glandei pineale. Prețul bucăților de cuarț contrafăcute adusese un impuls pe piața neagră, iar cererea cumpărătorilor mai puțin avizați crescuse exponențial. Certificatele false emise pentru fiecare piatră atașau o garanție efemeră pentru clienții neavizați, contribuind la înmulțirea deceselor, ca rezultat al dorinței oamenilor de a poseda un creier augmentat artificial. Ilanda îi numea pe cei care efectuau astfel de operații măcelari sau lipitori, care se agățau de orice bucățică de carne mai suculentă.

Victimele – majoritatea provenind din clasa de mijloc cu posibilități – care încă mai respirau când fuseseră aduse la spital, aveau capul deschis ca un pepene prea copt, cristalul de cuarț atârnând pe-afară, amintind de un cordon ombilical atașat într-un loc greșit. Tot ce avea Ilanda de făcut era să detașeze firele, să oprească sângerarea, să cauterizeze terminațiile și să efectueze o ecografie a craniului expus, pentru evaluarea vătămărilor reale. În cele mai multe cazuri, leziunile erau ireparabile, iar pacienții erau afectați pentru tot restul zilelor lor, o povară pentru familie și asigurările sociale.

— Da, oceanele nu vor rămâne niciodată fără apă, repetă Maahas sloganul strategiei care, într-adevăr, îl pusese înaintea rivalilor săi, cu trei ani în urmă, când moartea subită a fostului CEO – care se întâmplase să fie și mentorul său – îi deschisese calea către postul vacant.

Rămase cu privirea ațintită la soția lui, în timp ce aceasta vorbea.

— Chiar și oceanele au devenit așa de poluate, că nu se mai pot restabili. Am citit ieri pe website-ul Globe and Mail că stratul de gunoi este adânc deja de zece metri, nu numai în Pacificul de Nord, dar și în Atlantic, aproape de zonele coastei. Curenții submarini se schimbă repede.

Ea privi la urma umedă rămasă pe pereții paharului, în timp ce învârtea lichidul din interior.

— Pentru astfel de rapoarte plătim mass-media. Cine merge să verifice adâncimea stratului de plastic? Există restricții în vigoare. Chiar și Greenpeace are nevoie de autorizație pentru a se aventura în acele ape și nu li se eliberează cu ușurință. Consorțiul nostru deține un control strict, răspunse Maahes, cu un zâmbet încrezător pe față.

Ilanda se încruntă la remarca insensibilă. Opiniile lor despre schimbările climatice și acțiunile care ar fi trebuit implementate pentru oprirea ravagiilor rezultate se aflau în direcții opuse. Ea nu dorea să-și reamintească cearta, presărată cu multe țipete, care avusese loc înaintea plecării lui Maahes în Europa, dar multe din dramele zilnice pe care le experimenta la spital erau rezultatul unor acțiuni la nivel macro ale unor companii similare celor pe care le conducea Maahes.

Ilanda se simțea adesea ca și cum ar fi fost un participant la jocul numit „Cine e primul care distruge pământul".

— De fapt, conductele noastre trebuie să coboare de trei ori mai adânc decât cifra oficială, continuă el. Specialiștii noștri spun că viața marină s-a adaptat în mod uluitor de repede gunoiului de la suprafață, ținându-se complet la distanță. Foarte rar se întâmplă ca o țestoasă sau un delfin să se încurce în colcăiala de plastic. Încă zâmbea, cumva mulțumit că viețuitoarele marine nu erau în pericolul mare pe care îl credea lumea.

— Ești influent, de ce nu ceri consorțiului firmelor din industria apei să inițieze o curățare? insistă ea.

Pe chipul lui apăru o expresie iritată, de genul pe care o are un om ce tocmai a auzit o inepție.

— De ce să arunci bani buni pe o inițiativă ineficientă? Cred că înțelegi – e o pierdere de vreme, confirmă Maahes. Avea mentalitatea unui director executiv corporatist, interesat doar de menținerea poziției prin satisfacerea acționarilor.

— Oamenii tăi au avut ceva de-a face cu atacul de la *Apă pentru Toți*?

Întrebarea păru să-l șocheze și aproape că se înecă cu o înghițitură de vin. Își șterse picăturile de pe bărbie cu un șervețel. Ochii săi verzi exprimau o surpriză sinceră.

— De ce am comite o astfel de crimă inutilă? Le-a luat organizatorilor... doi, poate trei ani să ajungă la un acord cu privire la termenii de discuție, dintre care cei mai mulți nu reprezintă niciun pericol pentru activitățile noastre.

Avem un procentaj consistent din mass-media de partea noastră și guvernele slabe din zonele în care poluarea este ridicată sunt, de asemenea, în buzunarul nostru. De ce am face-o acum?

Maahes își ridică umerii largi, iar părul său ondulat, se mișcă odată cu ei.

— Înțeleg că dacă lucrurile vor scăpa din mână și afacerile ar fi afectate, s-ar recurge la măsuri radicale, dar nu acum, o asigură pe Ilanda, care își mijise ochii iscoditori, încercând să găsească orice urmă de minciună pe fața lui.

— Sursele rare de apă freatică nu au nimic de-a face cu activiștii care se opun. Nu-i altceva decât un alt ciclu natural al pământului.

— *Apă pentru Toți* se gândea la instituirea unei legislații ferme privind numeroase firme multinaționale. Și nu numai în țările din lumea a treia, dar și aici, ca și în Europa, sublinie femeia. UN-Water este de partea lor și e un jucător important.

— Nu uita că un procent ridicat din fondurile destinate Națiunilor Unite provine din surse particulare, ce-i drept, trecute prin mai multe straturi, ajungând în cele din urmă să fie bani curați. Există situații în care noi suntem acele surse, răspunse.

Surâsul său afectat i se întinse pe toată fața.

Ilanda citi zâmbetul lui Maahes ca fiind unul sincer. El credea cu adevărat că banii controlau totul și pe toată lumea.

— Sper ca într-o bună zi, apa să refuze să fie tratată ca o marfă și să-i pedepsească pe cei care profită de ea.

Declarația îi ieși pe gură neașteptat, surprinzând-o chiar și pe ea.

Maahes râse.

— Ești amuzantă. De aceea m-am îndrăgostit de tine în momentul în care ne-am întâlnit, în tabăra de refugiați din Egipt. Erai epuizată, murdară, toată lumea încerca să îți arate rănile, iar tu spuneai glume, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tăcură, în timp ce retrăiau momentele dragi, când, fiind în asociația *Doctori fără Frontiere,* Ilanda cutreierase întreaga lume, încercând să schimbe câte ceva. Tinerețea transformă oamenii în idealiști nesăbuiți, reflectă ea. Nu existaseră limite sau obstacole insurmontabile, doar un profund sentiment că făceau o muncă minunată în folosul omenirii. Viața ordonată pe care o avusese în Toronto se zdruncinase, după ce se confruntase cu condițiile primitive din lagărul pentru refugiați, plecați de acasă din cauza războaielor interetnice locale. Maahes, a cărui mamă emigrase în Canada și se căsătorise în afara comunității egiptene, încercase să aducă un sens de normalitate vieții lor dezrădăcinate.

Apa îi legase împreună, clocotindu-le tumultuoasă prin vene ca o lavă ce se revărsa liberă, săpând dragostea în inimile lor inocente. Maahes furnizase apa necesară pacienților Ilandei, ca ajutor umanitar din partea companiei americane pe care-o reprezentase. Înțeleseseră amândoi ce însemna lipsa apei într-o zonă secetoasă și relația lor de muncă – ce devenise, în cele din urmă, personală – salvase nenumărate suflete.

— Am citit ultimul tău articol din Jurnalul de Neurochirurgie, spuse Maahes, schimbând subiectul discuției. Este foarte convingător. Chiar crezi că oamenii își vâră cristale în cap pentru a-și mări capacitatea de procesare a creierului?

Acum era rândul ei să zâmbească.

— Nu te-ai uitat la știri în ultima vreme?

— Nu. Mă seacă de energie, spuse el, urmat de un hohot de râs răutăcios.

— Procedurile greșite ucid oameni în fiecare zi. Doctori meschini pretind că implantarea cristalului este sigură, dar un astfel de lucru nu se poate garanta. Nu se fac teste de compatibilitate și nici măcar un control medical. Ei doar taie, racordează și încarcă piatra la vibrația stabilită. Un neurochirurg experimentat începe tocmai cu acest ultim pas, clarifică ea.

— De ce nu adoptă guvernul o lege pentru procedura medicală? întrebă Maahes, cu mâinile încrucișate peste burta voluminoasă.

Ilanda își măsură soțul din priviri. În timp, deveniseră tot mai înstrăinați, din cauza orarelor foarte încărcate și priorităților schimbătoare, dar şi pentru că opiniile lor erau diferite cu privire la modul în care capitalismul ar fi trebuit să se comporte cu lumea.

El devenise un om foarte bogat, prin manipularea rezervelor de apă, deținându-le și vânzându-le pentru profit, refuzând să accepte faptul că accesul la apă era un drept al fiecărui om. Confruntarea de păreri dintre ei persista de ani buni.

— E ceva legat de controlul asupra populației, răspunse ea. WikiLeaks a scos la iveală niște documente despre niște inițiative guvernamentale prin care identifică locațiile grupului de hackeri Anonymus, cei care au transformat cristalele în baze de date.

Maahes ridică din umeri, arătând că nu știa despre ce e vorba.

— Crowd computing-ul ne-a fost de folos până când agențiile guvernamentale au început să-și bage nasul prin informațiile personale ale oamenilor, sub pretextul căutării de posibile amenințări teroriste și identificarea celor care spală bani. Companiile de hosting n-au putut contesta legalitatea acestor cereri, dar era clar că se viola un drept din Constituție. Așa că Anonymus, care s-a evaporat încet în subteran, pentru a-și proteja membrii, a venit cu un concept inovator: să conecteze cristalele printr-o semnătură vibrațională personalizată pentru fiecare om și să le transforme în dispozitive de stocare. Rezistă o veșnicie, explică Ilanda în termeni simpli.

Maahes nu reacționă, așteptând urmarea.

— Cristalele nu pot fi accesate fraudulos. Un algoritm similar blockchain, creat pentru criptovalută, ajunge într-o zonă de așteptare unde vibrațiile emițătorului sunt încorporate în amprentele digitale și receptarea dorită este verificată. Dacă frecvența se potrivește, rezultatele sunt „scrise" în cloud-crystal. Anonymous susține că aceste grupări de cristale pot acționa ca amplificatoare de telecomunicații, făcându-i pe furnizorii existenți să fie perimați. E un concept interesant, dar e încă la început.

— Vrei să spui că telefoanele noastre vor funcționa într-o bună zi pe cristale? făcu Maahes.

Ilanda se întrebă dacă încerca să o întărâte cu întrebări stupide.

— Un cristal mic încorporat într-o RA – adică realitate augmentată – va dezactiva o conexiune obișnuită și va trece în mod automat la un generator de cristal din apropiere, făcându-l imposibil de urmărit de către o companie de comunicații sau de vreo entitate guvernamentală. Cel puțin, așa spun experții. Dacă hotărâm să mergem pe calea asta, expunerea la unde electromegnetice va fi mai puțin periculoasă și am primi o influență mai bună din partea cristalelor. Este o bătălie în care guvernul și monopolurile au o poziție similară, pierzându-și pârghiile de manipulare, ceea ce-i disperă.

— A reușit vreo grefă de cristal până acum? Cum o face Anonymous? întrebă el, cu o lucire de interes în ochi.

— Încă nu știu. Anonymous nu va publica niciun material pe această temă, pentru moment. Presupun că laboratorul lor de cercetare e bine ascuns. Trebuie să-și ajusteze echipamentul. Și, ca să revin la întrebarea ta, nu există nicio asigurare de sănătate care să plătească pentru o astfel de operație. Spitalele, printre care și St. Michael, sunt reticente să meargă în această direcție.

— Dar este posibil, nu-i așa? Asta insinuezi, corect?

Maahes se îndepărtă de masă și merse după o altă sticlă de vin.

— Nu mă îndoiesc că există „antreprenori" gata să umple vidul, spuse ea, pe un ton depreciativ. Investiția

este mare și apare mereu riscul de a fi prinși. Pedeapsa s-ar putea tripla, în cazul în care vor fi și decese.

El desfăcu sticla și turnă pentru amândoi.

— Te-ai băga la așa ceva, dacă procedurile ar fi sigure?

Ilanda se gândi un moment lung, apoi răspunse:

— Nu știu ce se ascunde în rețeaua ta neurală, dar cred că nu e nimic bun. Nu te amesteca în așa ceva! adăugă, îngrijorată că dacă el ar face ceva stupid, ar afecta-o și pe ea.

— E o întrebare simplă. Ești un neurochirurg de vârf, așa că ești familiarizată cu orice posibil efect secundar – cine altcineva să știe mai bine? Dacă ești încrezătoare în beneficiile unor astfel de îmbunătățiri, eu aș face-o... la timpul potrivit, admise el.

Ilanda își împinse scaunul înapoi, să aibă loc pentru picioare, înainte de a răspunde:

— Cred că noi, ca oameni, suntem bine așa cum suntem acum, în acest punct al evoluției noastre. Se spune – cercetările o dovedesc – că folosim între cinci și zece la sută din capacitatea creierului nostru. Ne lipsește determinarea să găsim în noi mecanismele care să deschidă potențialul rămas. Preferăm calea cea mai ușoară, adăugând în mod artificial stimuli externi.

— Eu aș face-o. De ce să pierd timpul cu „mecanismul nostru intern" când rezultatele finale sunt aceleași? E ca și cum aș merge pe jos, în loc să iau avionul particular, replică Maahes.

Ilanda se amuză, gândindu-se că acest aspect de Casanova îmbătrânit, afișat cu emfază de Maahes, cu părul

său lung și zâmbetul sfios, nu se mai potrivea deloc acum, la vârsta lui.

— Cu toate astea, sunt de acord că pot exista cazuri unde introducerea unui cristal, pentru stimularea creierului, poate fi o alternativă extremă, pe termen lung, pentru activarea unor pacienți aflați în comă. Aș putea face o astfel de lucrare și, în același timp, să-mi păstrez conștiința curată, spuse ea, scărpinându-se, involuntar, pe gât. Este un domeniu care necesită un efort consistent și finanțare continuă. Concluziile mele, după cum am menționat, se bazează doar pe doi ani de muncă și experiențe realizate pe șoareci.

— Au învățat deja să numere până la zece? întrebă Maahes sarcastic, şi imediat se feri de dopul pe care Ilanda îl azvârli spre el.

— Da, da, contracară ea. Și au întrebat când se vor opri marile corporații din distrugerea planetei. Acum ai și populația rozătoarelor împotriva ta. Zâmbi, amuzându-se de tachinarea dintre ei. Serios acum, sunt puțin surprinsă de rezultate, așa că mi-am pus colaboratorii să refacă anumite teste. Nu mă aștept ca rezultatele să aibă vreo influență asupra lor, explică în continuare.

— Ce vrei să spui cu „influență"? Te gândești că prejudecățiile stagiarilor ar putea să le afecteze munca?

Femeia știa că domeniul științific se afla undeva la sfârșitul listei de înțelegere a lui Maahes, cu mult în urma conceptelor de afaceri, a termenilor și cifrelor financiare. Nu voia să pară superioară în fața lui, dar nu se putea abține să nu-i dea o mică lecție.

— Acesta-i și motivul pentru care te-am încurajat mereu să citești mai multe cărți științifice, mai ales despre apă. Doar este obiectul activității tale zilnice, nu-i așa?

Maahes își înclină capul spre dreapta, ca și cum, privind-o dintr-un unghi diferit, l-ar fi putut ajuta să evite discursul moralizator care avea să urmeze.

— Apa este susceptibilă la emoțiile noastre, la gânduri și sentimente. Dacă stagiarii mei vin cu o anumită idee în cap, când se vor apuca de muncă, atunci ar putea prejudicia rezultatele. De aceea, am nevoie ca ei să aibă mintea golită de orice gând. Am publicat doar o părticică din cercetarea mea și, crede-mă, e fascinantă. Am expus șoarecii la muzică clasică, am înghețat o celulă din sângele lor și aspectul ei are o formă perfect hexagonală, ceea ce nu e o noutate. Oh, aproape c-am uitat să menționez că le monitorizăm creierul în perioada educației muzicale, completă, în timp ce schiță un zâmbet larg.

— Ce înseamnă celule de sânge cu formă hexagonală? o întrerupse Maahes.

Oftă, exasperată că bărbatul nu reușea să-și amintească de informația despre apă pe care o împărtășise cu el în trecut.

— Mai ții minte acele cărți pe care ți le-am arătat acum ceva ani, scrise de omul de știință japonez Masaru Emoto, când ai admis că nu știai nimic despre apă, cu toate că lucrezi în branșă? întrebă ea, încercând să-i readucă aminte.

— Oh, îmi amintesc acele imagini. Se numește apă structurată și non-structurată, nu? întrebă Maahes, mai vesel.

— Da. Lucrurile pozitive transformă moleculele apei în molecule structurate și efectul e opus când vine vorba de elemente negative. Am injectat aceste tipuri de sânge într-un șoarece cu grefă de cristal. Schimbările la nivel molecular au apărut după câteva zile, cu impact minim asupra sănătății și a undelor sale cerebrale, explică. (Își mișca mâinile, gesticulând ca în cazul unei disertații prezentate în fața unei mulțimi de oameni.) Următorul pas logic, și ultimul pe care l-am planificat, a fost să introducem mostra de sânge direct în cristal.

— Și? întrebă fascinat Maahes.

— Undele cerebrale ale șoarecelui au suferit o creștere bruscă, de parcă s-ar fi înspăimântat de o amenințare iminentă, devenind identice cu cele ale exemplarului inițial. În câteva minute, a început trasformarea moleculară și... *la piece de resistance,* amprenta înghețată a celulei de sânge s-a potrivit cu cea de la specimenul cu care cristalul a venit în contact.

— Să fiu al naibii! exclamă el, impresionat.

Ilanda dădu din cap de câteva ori, subliniind importanța descoperirii.

— Ca să nu existe neînțelegeri între ce mi-ai explicat și ce am înțeles eu: cristalul absoarbe informația din celula sângelui expusă la muzică și, în mod misterios, o transferă gazdei?

— E exact ce-am spus. Și nu numai atât: similitudinile între undele cerebrale ne-au făcut să credem că gazda „simte" muzica, clarifică ea. Vibrațiile cristalului rezonează cu lichidul, intensificându-i calitățile.

— Mai există și alții care fac cercetări asemănătoare?

Ilanda sorbi ultima înghițitură de vin, apoi replică:

— Proprietățile speciale de vindecare ale cristalului se cunosc și se folosesc de sute de ani. Laserele sunt fabricate din cuarț. Există numai o singură companie care dezvoltă o tehnologie nefinisată, similară cu ceea ce încerc eu să realizez... și se află aici, în Toronto.

— Chiar așa?! exclamă el, cu ochii mărindu-i-se în spatele lentilelor ochelarilor cu rame pătrate. Tu ai încercat-o? insistă el, nerăbdător să audă despre experiența ei.

— Da, am făcut-o. Nu-i dezamăgitor pentru cineva cu așteptări minime. Eu țintesc spre rezultate mai realiste. Ce oferă tipul ăsta, Ojani, sunt imagini și senzații palide procesate prin tăieturi ovale în lapis lazuli, atașat la o celulă asemănătoare corespondentă unei rețele similare cu cea care verifică activitatea cerebrală. Au nevoie de mult timp să filtreze mostrele speciale de apă pe care le utilizează, să treacă prin cristale și să le facă să vibreze corect, pentru a elibera mesajul codificat. Tehnologia lor reprezintă un bun început, dar eu privesc din alt punct de vedere, în care cristalul are o conexiune directă la glanda pineală sau la un conductor care să interacționeze cu glanda.

— Incredibil! aprobă Maahes. Amintiri transportate prin lichid? De ce să atașezi cristalul glandei pineale? Ce-i așa special la ea? întrebă el cu candoare.

— E cunoscut faptul că glanda pineală are în compoziție o structură cristalină, compusă din calcite, care se comportă ca niște antene cosmice, capabile să ne conec-

teze la un plan luminos și la alte dimensiuni ale conștiinței, explică femeia.

Maahes rămase cu gura deschisă în timp ce o asculta.

— Am crezut că numai știința te interesează, nu și prostiile astea spirituale, spuse fără nicio urmă de veselie în ochii săi verzi.

— De aceea nu-mi pot periclita cariera și reputația divulgând mai multe, până ce documentația, rezultatele și calitatea testelor nu vor fi impecabile. De aceea îți spun de ani buni că apa este ceva mult mai mult decât un lichid simplu, o marfă de consum. E elementul primordial pentru supraviețuire. Apa îmbuteliată pe care compania ta o vinde e apă moartă, nimic altceva. Cristalele sunt creația minunată a naturii, modelate de un design divin, reprezentând apa în forma ei solidă, spuse ea, revenind la punctul de unde pornise întreaga discuție.

— Da. Apa, iar și iar! răsuflă el, exasperat.

Ilanda întinse brațul, luă tableta de pe polița de lângă chiuvetă, o deschise, introduse parola și căută web-site-ul *Apă pentru Toți.*

— Le-ai văzut numărul vizualizărilor? îl întrebă pe Maahes. Era mai determinată ca oricând să îi schimbe percepția asupra acestui subiect.

Întoarse tableta spre el și-i arată colțul din dreapta-sus, unde un contor funcțional indica 533.288 de utilizatori din patruzeci și trei de țări.

— Vizibilitatea lor a explodat în urma tragediei. Cei care erau indecișI în ceea ce privește schimbările climaterice și poluarea s-au reorientat zilele astea.

Maahes privi ecranul mai de aproape, ca să-i facă pe plac, cu o expresie impasibilă, de parcă situația apei nu era preocuparea tuturor în acele momente.

— Aceste cifre nu schimbă nimic din ce am spus mai devreme, despre implicarea noastră.

Ea îl crezu. Nu sesiză nicio urmă de sarcasm sau viclenie în spatele afirmației, niciun tremur al vocii sau vreo tonalitate nefirească, doar un reproș sincer față de acuzația ei.

— Câți răniți ai operat de la explozie? întrebă, privind ecranul pe care se derulau cu rapiditate o sumedenie de comentarii.

— Numai șase au avut nevoie de mine. Nu am putut salva decât doi. Arătau ca niște arici, cu cioburi de sticlă înfipte în ei ca niște ace. A trebuit să tai adânc. Ceilalți patru încă nu și-au revenit din comă. Familia lui Kahuna va aduce vindecători și apă din locuri străvechi din Hawaii.

— Marele Kahuna este pacientul tău? exclamă.

Ilanda dădu din cap.

— Wow! Am auzit că e un tip al dracu' de mare.

— Da, și nu a slăbit niciun pic în ultimele două săptămâni. Mă minunez de istoria poporului său, gravată pe trupul lui, care e tare ca o sculptură din rocă de lavă. Fiica lui este convinsă că spiritele insulei îl țin în viață, că-l vindecă pe plan astral, astfel încât el să se poată întoarce și să conducă tribul mai departe.

— Nu zău! aruncă Maahes, cu un rânjet pe față.

— Întreaga lui familie a plâns când i-am ras capul. Nu se tunsese de douăzeci și cinci de ani. Au de gând să-i

păstreze părul ca pe un talisman, continuă ea, cu respect, ca și cum spiritele protectoare ale lui Kahula s-ar fi materializat în apartament, doar prin simpla menționare a numelui său.

— Care sunt șansele lui de supraviețuire? întrebă el, mutându-și paharul gol dintr-o mână într-alta.

— Chiar nu știu. Orice mică presiune de la o umflătură neașteptată poate rupe vasele de sânge sau să ciupească un nerv de la baza craniului. Dacă nu se observă, în timp îi poate paraliza nervul motric sau funcția de vorbire sau îl poate împinge dincolo de posibilitatea de reabilitare. Ilanda se simțea întristată că nu reușise să-l ajute mai mult. Va fi nevoie să-l operez imediat ce undele cerebrale vor funcționa din nou.

Luă o pauză, un moment, pentru că discuția cu soțul ei o făcuse să evalueze din nou starea pacientului.

— În curând va veni un vindecător din Hawaii, repetă ea către Maahes, care arăta nedumerit. Nu știu dacă le vor permite să facă ceremonia în spital.

Bărbatul rânji larg.

— Fă și tu ce fac eu când lucrurile nu merg cum vreau: găsește o portiță legală de scăpare.

— Nu există portițe de scăpare în domeniul medical. Sunt douăzeci de pagini de reguli și clauze pentru fiecare posibilă circumstanță, de la o simplă alunecare pe coridorul umed, până la cele mai complexe intervenții, îl asigură ea.

— Alege cea mai simplă justificare: vindecătorul este un preot chemat să ofere ultimul ritual pentru enoriașul

lui. Este o practică obișnuită în orice formă de religie. Încuie ușile și trage jaluzelele.

Ea-l privi cu admirație. Chiar era o soluție foarte bună. Maahes își deschise cămașa, lăsând la vedere pieptul păros.

— Mi-e cam cald. Cred că de la vin. Citi eticheta sticlei. Sauvignon 2025, Italia. Nu te întreb cât ai dat pe el, dar a meritat toți banii. Cred că 2025 a fost ultimul an înainte de raționalizarea apei pentru irigații în Europa, după ce ploile sporadice și puține nu au mai fost de ajuns pentru a menține o cultură sănătoasă. Am câștigat câteva contracte importante în acel an, în Italia și Croația, cu uzinele noastre de desalinizare, își aminti el.

— Ascultându-te, am hotărât că de acum înainte îmi voi cere salariul în vin nobil. Întotdeauna găsești un butoiaș ascuns într-o cramă veche dintr-un sat din Portugalia, Spania sau poate chiar în România.

Cei doi izbucniră simultan în râs.

— Ai gustat vreodată struguri irigați cu apă desalinizată? îl întrebă ea.

Maahes își recăpătă răsuflarea, își șterse o lacrimă de pe obraz și zise:

— Uneori cred toate poveștile despre memoria apei. Apa noastră tratată nu are gust sărat. Analizele chimice nu arată nicio urmă de sare, dar când e folosită pentru agricultură și, în special, la struguri, sarea iese la suprafață, acoperind dulceața strugurilor, deși nimeni nu-și poate explica de ce. Maahes continuă pe un ton serios. Asta îmi afectează afacerea, nu cei care îmbrățișează co-

pacii sau protectorii apei, care se întâlnesc să cânte Kumbaya. Singurul motiv pentru care încă nu ne-au dat în judecată clienții noștri este faptul că și chimiștii lor au ajuns la aceleași rezultate.

Bărbatul își trecu nervos degetele prin păr, arătându-și frustrarea. A doua sticlă de vin era pe jumătate plină, neatinsă de când începuse discuția despre viticultură.

— Nu compoziția chimică e importantă, ci structura moleculară a apei. Verifică și arată-mi rezultatele, îi sugeră Ilanda.

— Cred că mă duc la culcare, declară Maahes. Se ridică, împinse scaunul în spate și se îndreptă spre dormitorul lui.

Ilanda auzi sunete înăbușite venind dinspre baie, de la duș, apoi de la uscătorul de păr, după care urmă o liniște adâncă. Era din nou singură, cu provocările profesionale și personale care nu îi dădeau pace. Își puse farfuria și tacâmul în mașina de spălat vase, apoi se așeză pe canapea, contemplând în gol luminile clădirii opuse. Părea că cerul a alunecat spre pământ doar să-i facă ei plăcere, jucându-se cu stelele și aranjându-le în noi și efemere constelații, gata să se dizolve imediat ce își lua privirea de la ele. Aceste momente de singurătate o făceau să regrete că nu avea copii. Perspectiva unor cariere importante îi tentase pe amândoi, din păcate, distrugând posibilitatea de a deveni părinți și de a experimenta bucuria atingerii degetelor micuțe încercând să apuce aerul și tot ce se găsea prin preajmă, sau a primilor pași ai unui copil.

Programele lor îngrozitor de încărcate îi ținuseră chiar și săptămâni în șir departe unul de celălalt, aceasta cântărind considerabil în decizia de a nu face copii.

Ca neurochirurg de succes, Ilandei îi plăcea să interacționeze cu tinerii ei pacienți, iar acele scurte momente când le supraveghea sănătatea îi satisfăceau, oarecum, dorul pentru îmbrățișări și sărutări inocente. Uneori, când se atașa prea mult de ei înainte de externarea din spital, chiar împotriva discernământului ei, le prelungea șederea cu o zi sau două. Era o metodă egoistă de a-și micșora golul interior, până se interna următorul copil.

În ziua de azi erau mai puțini copii care să aibă nevoie de ea. Restricțiile de apă impuse cu douăzeci de ani mai devreme declanșaseră schimbări sociale neprevăzute, inclusiv mai puține nașteri și mai puțini nou-născuți sănătoși. Rația de apă pentru un nou-născut era cam de cinci litri pe săptămână. Guvernul justificase această decizie tâmpită prin faptul că nou-născuții se hrănesc mai degrabă cu lapte de mamă, însă mâncarea nesănătoasă și fără gust slăbise sistemul imunitar al tuturor. Transformări interne la nivel celular împiedicaseră tiroida să mențină echilibrul metabolismului. Laptele de mamă secase, obligând sugarii să bea lichide dubioase, pe care guvernul le asigura ca substitut pentru cota-parte de apă.

Ilanda fusese martoră la răspândirea depravării umane și a ciclului natural al vieții. Zone întregi se uscaseră din lipsa apei, forțând migrații spre regiuni care încă mai aveau suficiente resurse pe care să se bazeze, dacă acestea erau gestionate în mod realist.

Numărul de legi absurde votate ca urmare a restricțiilor de apă marcaseră noi fricțiuni între forțele militare controlate de guvern și populația care, încă o dată, plătea pentru greșelile birocratice care afectaseră întreaga planetă. Fiind un mediu cu prioritate înaltă, spitalele erau cumva apărate de multele regularizări și erau primele care beneficiau de ultima tehnologie: toalete fără apă, sterilizare uscată a instrumentarului chirurgical și orice altă activitate ce se putea închipui care să nu includă folosirea apei.

Ilanda se lăsă pe-o parte pentru a-și odihni capul pe o pernă, incapabilă să facă cei câțiva pași până în dormitor. Respirând ușor, își schimbă gândurile spre magnificul univers al cristalelor și al apei, subiectul cercetării care îi captivase de mult imaginația.

— E o lume pură și perfectă, pe care nu o înțelegem, șopti pentru ea însăși, și încercăm continuu să o distrugem...

Schiță un zâmbet trist. În timp ce oboseala se instala în tot corpul, se întrebă dacă descoperirile ei vor deveni vreodată știri de ultimă oră.

CAPITOLUL IV

Conștient sau nu, drumurile îl purtau mereu pe Maahes, în Egipt. De data aceasta fusese nevoit să meargă acolo după ce calitatea apei, la uzina de desalinizare, se înrăutățise. Își găsise timp să-și viziteze verii, dar, mai important, își preluase și noua identitate, care urma să îl ajute să se mute, incognito, în Costa Rica. Mita încă mai era un mijloc eficient de a trata cu diverși oficiali guvernamentali, în acea parte de lume.

Ședea în bucătăria casei în care copilărise mama lui, o clădire din cărămidă, cu două etaje, ce adăpostise odată o familie numeroasă, dar care se redusese acum la numai trei membri. Acceptase fără prea mare tragere de inimă invitația să rămână peste noapte, instruindu-și șoferul să vină după el a doua zi, în jurul prânzului.

Acuzația Ilandei îl deranjase nemaipomenit de mult. Nu-i plăcea să fie amestecat cu posibili criminali și nici asociat cu acte de terorism. Una era să glumești despre subiect, să te dai un tip dur, şi altceva să fii învinuit de implicare. Maahes își întrebase oamenii de încredere despre incident. Răspunsul primit fusese unul de indignare pentru viețile pierdute, amestecat cu o furie mocnită despre percepția negativă pe care o aveau corporațiile din

industria apei, ale căror posibilități financiare ar fi putut finanța o astfel de operațiune.

Atrocitatea nu fusese revendicată de niciun grup terorist, așa că toată lumea credea că lumea afacerilor și cea politică își dăduseră mâna ca să scape de organizația care lupta împotriva intereselor lor.

Puterea internațională se schimbase în ultimii douăzeci și cinci de ani, de când Statele Unite, în pofida enormului buget militar, se trezise confruntată de un front comun al țărilor care ceruseră ca datoria pe care guvernul american o acumulase să fie plătită simultan. Strategia șantajului, atât de iubită de conducerea americană în trecut, nu mai funcționase, așa că facțiunea care promova războiul, împreună cu CIA și ceilalți factori de decizie, hotărâseră să facă un pas înapoi. Un conflict pe mai multe fronturi ar fi condus la un haos greu de controlat și la pierderea aliaților pe care îi mai aveau.

Pentru el, CEO-ul celei de-a treia mare companie de îmbuteliat apă, pe plan mondial, acuzația venise ca o trezire la realitate, însemnând că era vremea să abordeze în mod diferit evaluarea apei.

Se gândise de câteva ori să renunțe la funcție, să-și simplifice viața și să nu mai accepte vreodată, în viitor, vreo ofertă similară din partea vreunei corporații globale.

Satisfacția a ceea ce făcea şi avantajele oferite de poziția de invidiat se estompase cu ceva vreme în urmă, forțându-l să afișeze o mină falsă, sub care ascundea nemulțumirea și nefericirea. Față de Ilanda jucase mereu rolul unui CEO nepăsător şi ignorant. Niciunul dintre colegi

nu trebuia să intuiască motivul real pentru posibila retragere – pe nepusă masă – din acea cursă nebună de acaparare a resurselor de apă, în care foarte puțini competitori se mai calificau. Chiar și Ilanda urma să audă aceeași poveste despre sănătatea lui șubrezită, ca explicație pentru demisia bruscă și prematură sau chiar frica de o moarte subită. Nu trebuia să apară nicio discrepanță sau vreo fisură, oricât de mică, în scenariul la care lucrase din greu. Ea va fi îngrijorată și va încerca să-l convingă să ceară alte opinii și să-și facă alte teste, însă refuzurile lui urmau să fie puse pe seama încăpățânării lui obișnuite.

Comentariile soției privind poziția de putere pe care o ocupa, împreună cu nenumăratele șanse ratate de a învăța despre apă, îi grăbiseră decizia de a pleca.

— Maahes, ești bine?

Se scutură din reverie, simțind ușoara atingere a Ramirei, verișoara sa. Era fiica surorii mamei sale, care nu plecase niciodată din Egipt. La fiecare doi ani, împlinind ultima rugăminte a mamei, Maahes își vizita neamurile rămase acolo.

Orașul, care nu avea mai mult de două mii de locuitori, majoritatea vârstnici, fusese uitat de copiii care plecaseră să găsească o viață mai bună la Cairo sau chiar mai departe. Se afla în apropierea granitei cu Siria și cea mai apropiată așezare era la o sută șaizeci și unu de kilometri. Nisipul lipicios, împrăștiat de vânturile care băteau răzleț, se așternuse într-un strat subțire peste casele scunde și lucrurile lăsate afară, în arșiță. Asfaltul străzilor dezolante, fără trotuare, pierise sub crusta nisipoasă și, în timp, se topise în gudronul înmuiat de căldură.

— Sunt bine. Un pic obosit. Sper să mă odihnesc înainte de zborul de diseară.

Cufundă o bucată de lipie într-un vas cu humus.

— S-a schimbat ceva în taberele de refugiați?

Ramira îi turnă apă tulbure în pahar și-i lăsă timp să înghită dumicatul din gură. Doar cu trei ani mai tânără decât el, fața și postura femeii spuneau totul despre viața aspră: pleoape ridate care-i atârnau peste ochii decolorați, lipsiți de orice scânteie de energie, umerii lăsați și șuvițe dezordonate de păr aproape cărunt care se vedeau de sub baticul subțire, legat la spate. Maahes știa ce bucuroasă era familia lui extinsă, pentru cei câțiva litri de apă în plus pe care îi primeau săptămânal, distribuiți de la subsidiara locală a companiei sale. Niciun alt cadou n-ar fi fost la fel de apreciat și, în timp, nu le mai adusese nimic altceva.

Aprovizionarea lunară a camionului care aducea apă nu era prea sigură și, de cele mai multe ori, prețiosul lichid nu putea fi protejat suficient de bine de infiltrările de nisip și rugină ale cisternei vechi, ceea ce făcea ca produsul să fie greu de consumat. Necesitățile medicale și hrana de larg consum erau și ele asigurate de guvern, însă, cu situația politică ce se deteriora cu fiecare zi care trecea, Maahes nu putea să prevadă cât timp aveau să mai beneficieze oamenii aceia de generozitate. Guvernul părea că le face o favoare, chiar și pensionarii fuseseră forțați să renunțe la pensiile lor, în schimbul mâncării și apei de băut, la prețuri de inflație.

— E ca și cum n-aș fi plecat niciodată. Totul arată la fel, dar mai rău. Alimentarea cu energie electrică pică în fie-

care zi și echipa de întreținere a plecat de două luni, motivând că nu și-au primit salariile. Nu mai funcționează nicio pompă de apă și niciun generator care să le alimenteze. La fiecare două sau trei luni, trebuie să sape din ce în ce mai adânc după noi surse de apă. Ultima hartă geologică indica un strat gros de roci la numai două sute de metri mai jos de adâncimea existentă și nu există niciun plan alternativ atunci când acel punct va fi atins, îi explică el femeii.

Maahes ezită să ridice paharul la gură și privi spre verișoara care-l urmărea cu atenție. Când gustă, buzele lui atinseră apa ca și cum s-ar fi așteptat să fie fierbinte.

— Va fi în stare compania ta să furnizeze apă, după ce puțurile vor seca? întrebă Ramira, cu umerii lăsați, apăsați de provocările pe care le anticipa și care urmau să accentueze criza din zonă.

— Contractele existente trebuie îndeplinite. Și cererea va crește. Alocația umanitară s-a diminuat considerabil. Nici măcar Națiunile Unite nu mai pot dicta ce entitate are prioritate, dacă n-are bani să plătească, zise Maahas, repetând scuza pregătită din timp. Migrația către alte tabere din Siria a început deja, dar nu există garanții că li se va permite noilor veniți accesul, fără protecția militară adecvată. Dacă sunt respinși, se vor lupta cu disperare pentru un loc în spatele gardului. Alternativa e următoarea tabără, dar fără apă și hrană, mă tem că vor avea parte doar de o moarte lentă în deșert, încheie pe un ton moale.

Ultima sa călătorie în regiune făcea parte din planul său de retragere, o inițiativă sub deghizarea justificată că

dorea să inspecteze noile instalații de procesare. Încrezându-se discret în oamenii care conduceau organizații neguvernamentale care protejau drepturile populației de a avea acces la apă, semnase documente legale de retrocedare a drepturilor de exploatare a pământului de către proprietarii legitimi, oferindu-le un avantaj la negocierile în urma cărora trebuiau să obțină o rație lunară de apă mai mare. Știa că vor începe procese și chemări în judecată doar ca să încetinească sau chiar să blocheze utilizarea puțurilor active. Demersurile sale puteau fi considerate un fel de naționalizare a proprietăților, dar nu din partea unui guvern populist, ci generat din interiorul unei companii private, al cărui management părea că fusese dintr-odată lovit de mustrări de conștiință față de deciziile ilegale luate în trecut.

Maahes nu se îndoia că va fi declarat trădător de către ceilalți președinți din industria apei, imediat ce tranzacțiile aveau să fie făcute publice. Sincronizarea semnării actelor cu retragerea prin demisie sau chiar și înscenarea unei morți subite, necesitase energie, dar și finețe. Cumpărase un teren împădurit, întinzându-se pe mai mulți kilometri, într-o zonă muntoasă din Costa Rica, unde își construise o casă în care n-avea să-i lipsească nimic, un ultim refugiu, măcar până ce tsunamiul informațional generat de acțiunile sale avea să se mai domolească. Pentru a-și poată păstra stilul de viață, își pusese agentul bursier, în ultimele douăsprezece luni, să vândă acțiunile pe care le avea la companie, în mici segmente, ca să nu atragă atenția. Fondurile obținute astfel, le convertise în bitcoin

și altă criptovalută. De aceste depozite ascunse urmau să se bucure și oameni nevoiași sau proiecte interesante, pentru că el oricum avea mai mulți bani decât putea cheltui în zece vieți.

Zâmbi la gândul că se va pune un preț pe capul lui, viu sau mort. Se gândea și la Ilanda. Poate îl va iubi mai mult pentru decizia lui sau poate îl va urî de moarte pentru că o expusese. Sigur urma o perioadă în care avea să fie asaltată de întrebări, de interogatorii.

— Când te vom revedea? întrebă Ramida, trecându-și palma stângă peste pielea groasă și zbârcită a mâinii drepte. Era o întrebare care-i provocă emoții, fluturi invizibili în stomac.

Se gândi să-i spună „niciodată", dar șterse imediat cuvântul din minte, ca și cum s-ar fi temut că femeia o să-i citească gândul. Maahes îi susținu privirea, știind că niciun mușchi de pe chip nu-l va trăda.

— Sigur nu în următoarele șase sau opt luni. Subsidiarele din alte țări se confruntă zilnic cu noi provocări. Voi călători ca să evaluez situațiile locale, să aprob și să corectez ce nu merge. Nu-ți face griji – rațiile vor continua să vină, am făcut toate pregătirile, confirmă el, cu un zâmbet de încurajare pe buze.

Femeia își frământă în continuare pielea palmei, de parcă ar fi căutat vreun mesaj secret ascuns acolo.

— Nu sunt îngrijorată, îl asigură. Am supraviețuit unor vremuri mult mai grele, când militarii ne-au luat resursele de apă, acum treizeci de ani. Nu voi uita niciodată acea panică – încăierările, frica întipărită pe chipurile oa-

menilor, că vom muri de sete... Dumnezeu a avut milă de noi și va avea din nou.

Maahes păstră tăcerea, privind dincolo de verișoara sa, la fotografiile înrămate care atârnau pe peretele bucătăriei; poze alb-negru, sepia și colorate – fragmente din istoria unei familii egiptene care se încăpățâna să reziste într-o lume preocupată de propria-i supraviețuire. Îi plăceau cele în care mama lui, pe atunci doar o copilă de zece ani, arăta fericită, jucându-se cu frații ei pe plajă.

Își mută privirea la imaginile mai recente: aceeași persoană, acum o femeie mai în vârstă, purtând ochelari și sprijinită în baston, înconjurată de cei doi frați în viață, cu copiii și nepoții acestora, cu toții surâzători, în afară de ea. Maahes știu, instinctiv, că exprima dezamăgirea că el nu fusese acolo și nu avea copii. După ce tatăl lui decedase, femeia pierduse motivația de a mai trăi în Canada și nevoia de dragoste, atenție și căldura familiei o determinaseră să se întoarcă în țară. La început, lui Maahes îi displăcuse decizia ei. Fusese o reacție egoistă, pe care o regretase profund. O condusese în orașul în care se născuse, știind că pământul sterp îi va deveni, curând, loc de îngropăciune.

— Ce s-a întâmplat cu apa? întrebă Ramira. Este cenușie și are gust sărat.

Dintr-un motiv inexplicabil, procesul purificării apei nu dăduse aceleași rezultate calitative ca în alte părți. Consecința fusese un lichid fără gust și culoare, vândut mai ales țărilor nord-africane și celor din zona Golfului. Filtrele industriale fuseseră schimbate, substanțele chi-

mice verificate și angajații investigați, pentru a determina posibile acte criminale – toate astea, în prezența sa – însă niciuna dintre variante nu se dovedise o cauză plauzibilă. Ce-l uimise cel mai mult pe Maahes fusese afirmația făcută de Ilanda privind structura moleculară a apei, părere care-i stăruise în minte tot drumul spre Egipt. Ordonase multiple teste la nivel molecular, înainte și după desalinizare, rezultând un hexagon deformat. Poluarea cu gaze și petrol, revărsat de la numărul crescând al vapoarelor care transportau mărfuri între continente, împreună cu efectele schimbării climatice cu impact dramatic asupra oceanelor, spărsese forma precisă a cristalului de apă sărată, așa cum arăta cu treizeci de ani în urmă. Molecula apei tratate avea o structură vizibil îmbunătățită și chiar dacă în compoziția chimică nu erau urme de sare, gustul ei contrazicea rezultatele.

Maahes își aminti de un alt comentariu al Ilandei: „Apa are memorie."

— Încă nu știu, răspunse, frustrat că era incapabil să identifice cauza dereglării formei cristalului. Procesele tehnologice nu s-au schimbat, am crescut numărul supervizorilor, iar nouăzeci la sută din procesare este automatizată, așadar, o apă atât de inferioară calitativ nu are sens.

N-avea niciun rost să-i explice Ramirei că ceea ce compania lui livra pe piață era apă moartă, lipsită de minerale, de onestitate, de mândrie. Nu era decât un simplu lichid amorf, pentru care multe societăți plătea o sumă semnificativă în bitcoin. În schimb, ultima versiune avea o structură moleculară mai bună, de unde și gustul mai

ciudat. Se părea că apa folosise procesul chimic distructiv în favoarea ei, luptase împotriva dizolvării identității ei, supraviețuise și era conștientă de cele întâmplate.

— Am fiert-o să scăpăm de gust, dar nu s-a dus, mărturisi femeia. Gazul e și el raționalizat, așa că am renunțat s-o mai fierbem, după câteva încercări. Mi-e teamă ca cei mici să nu se îmbolnăvească.

Privi într-o parte, de parcă n-ar fi fost sigură dacă poate sau nu să aibă încredere în el.

— Ce e? o încurajă Maahes.

Ramira expiră cu greu, parcă luptându-se să scoată vorbele pe gură:

— Am cerut vraciului orașului să se roage pentru apă. De-asta nu ne-am îmbolnăvit încă...

El rămase nemișcat, știind că limbajul trupului ar fi putut s-o jignească pe verișoara sa.

— E apa pe care o beau? arătă cu capul spre paharul de pe masă.

— Da, confirmă ea, ridicându-și mâinile ca să-și aranjeze baticul.

Maahes simți un vag semn de cedare în tonul ei, în fața forței intangibile și a energiei inexplicabile dovedite de vraci. Acesta fusese implicit acceptat ca fiind unul din ultimele vestigii pe care străbunii egipteni le lăsaseră posterității, în credința că pământul supraviețuise atâtor cataclisme naturale și că avea să reziste și acum.

Auzise de la mama lui despre astfel de vindecători, în poveștile din copilărie, care îi rămăseseră în minte. În timpul multelor sale vizite în regiune, nu se întâlnise însă niciodată cu vreunul. Și-ar fi amintit, dacă s-ar fi întâmplat.

— Pot să iau o mostră? o întrebă, sperând că testarea structurii moleculelor n-avea să arate influența vraciului.

Ramira se ridică, luă un borcan mic de sticlă de pe un raft și turnă puțină apă în el. Primi vasul în tăcere, știind că era o idee idioată, dar tulburat de o altă remarcă de-a Ilandei, care-i veni în minte: „Oare se va schimba din nou structura moleculei de apă, influențată de existența gândurilor și a predispoziției mele?" Cum și-ar fi putut goli el mintea de grijile inutile, de neliniștile și problemele pe care viața i le ridica în fiecare zi?

Maahes ridică borcanul în lumina difuză ce răzbătea prin fereastră și îi examină atent conținutul, căutând ceva care să confirme teoria soției sale, dar nu zări nimic. Involuntar, un sentiment ciudat, de respect, îi invadă corpul, și îl percepu ca pe un gest de apărare față de ceea ce micuțul vas cu apă îi putea face.

— Oare procesele din fizica cuantică funcționează şi pentru apă? întrebă cu voce tare. Dacă există şi se aplică în natură, de ce nu s-ar putea aplica și la apă? își răspunse singur la întrebarea retorică.

Ramira nu reacționă în niciun fel.

— Transmite-le și celorlalți salutările mele. Plec acum, dar te voi suna curând. Nu uita că doar Sameer poate repara panourile solare, dacă se strică. N-am încredere în altcineva.

Îi sărută obrazul stâng, se duse în dormitor să-și ia gențile și ieși afară, unde-l aștepta șoferul.

— Dumnezeu să-i ajute pe acești oameni să supraviețuiască și să-mi întărească determinarea, mormăi pentru sine, în timp ce-și punea bagajul în mașină. Asta e pedeapsa pentru toate păcatele mele. Iartă-mă!

CAPITOLUL V

— Doctor Mazandir! strigă Cherry. Iuți pasul, ca să ajungă lângă neurochirurgul care tocmai părăsea camera lui Kahuna. Scuze pentru deranj, spuse. Eu sunt limnolog, interesată, ca și dumneavoastră, de cristale.

Erau de aceeași înălțime, însă Cherry era subțire și fragilă, iar Ilanda mai corpolentă, halatul alb acoperindu-i talia groasă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă doctorița. Sunteți membră a familiei lui Kahuna? V-am mai văzut în camera lui.

— Doar prieteni apropiați. Suntem amândoi implicați în mișcarea *Apă pentru Toți*. Am ratat explozia cu câteva minute – sau, să spun așa, explozia m-a ratat pe mine, clarifică ea pe un ton coborât, ca și cum ar fi fost stânjenită de norocul ei.

Ilanda schiță un zâmbet înțelegător.

— Pe lângă faptul că sunt limnolog, activismul pentru apă este o parte a ceea ce sunt, continuă Cherry.

— Presupun că ăsta e și motivul pentru care sunteți în *APT*, zise neurochirurgul.

— Am urmărit câteva materiale video despre abordarea științifică a apei și a cristalelor și am fost impresionată de profunzimea cunoștințelor și ideile inovatoare pe care

le aveți, zise Cherry. Se dădu la o parte, lăsând să treacă un copil în scaunul cu rotile, împins de o asistentă.

— Da, cochetez un pic cu acest domeniu. E fascinant, răspunse Ilanda, fără prea mult entuziasm. În prezent sunt doar la nivel de teorie.

Entuziasmul – sau lipsa lui – nu o opri pe Cherry să continue.

— Sunteți prea modestă pentru un specialist de nivelul dvs. Credeți-mă, v-am verificat în detaliu: în ultimii cincisprezece ani n-a murit nimeni pe masa dvs. de operații și singurul deces nefericit al vreunui pacient de-al dvs. n-a fost din vina dvs., ci din cauza defecțiunii echipamentelor. Abordarea dvs. în cercetarea cristalelor este unică. Cel mai probabil...

Cherry văzu cum Ilanda se crispează și surâsul îi piere.

— Îmi pare rău, spuse ea repede. Am încercat doar să punctez cât de profesionistă sunteți și cât de recunoscătoare e întreaga familie pentru grija arătată față de Kahuna. Supraviețuirea lui stă în mâinile dumneavoastră.

Spera ca recunoștința ei să fie de ajuns pentru a-i abate atenția de la amintirea neplăcută pe care, involuntar, o făcuse să o retrăiască.

— Cu ce vă pot ajuta? Am menționat deja celor apropiați de ce amân operația. Vreți să mă repet? întrebă doctorița, răsucindu-se în direcția opusă celei din care venise Cherry.

— Doctor Mazandir, începutul cercetărilor dvs. asupra cristalelor poate fi un pas fundamental în vindecarea lui Kahuna.

Ilanda se încruntă.

— Poate sunt prea optimistă când spun... vindecare. Tot ce sperăm e să fie iar conștient, indiferent de funcțiile sale locomotorii. Mintea și spiritul sunt cele care necesită salvare, ca și întreaga știință acumulată de secole, transmisă oral, și care trebuie transferată Marinkăi, fiica lui. Cherry își păstră tonul jos. Vraciul din Hawaii va veni mâine și sper ca ceremonia purificării să-l ajute. Creierul lui necesită un șoc senzorial, o resuscitare cerebrală, dacă vrei, așa, ca la inimă.

Ilanda își scoase mâinile din buzunare și-și încrucișă brațele pe piept, indicând că era dispusă să asculte în continuare.

— Și cum credeți că-i voi putea resuscita creierul? întrebă ea. Înainte de toate, nu există nicio procedură sigură de care să am cunoștință, și apoi, consiliul medicilor din acest spital nu va fi niciodată de acord. Ei sunt cei care evaluează beneficiile unei proceduri și gradul de responsabilitate, iar în acest caz, sunt de acord cu ei, încercarea nu merită.

Cherry sesiză că medicul aștepta din partea ei mai multe explicații, de vreme ce tonul vocii n-o impresionase. Continuă:

— Corpul nostru este alcătuit din apă structurată, care se dizolvă și devine nestructurată, odată cu înaintarea în vârstă. Regimul alimentar, exercițiile fizice și o gândire pozitivă sunt factori care contribuie la sănătatea generală. Acestea au, de asemenea, impact şi asupra nivelului de apă structurată din organism. De fapt, celulele noastre ar

putea trăi veșnic, în cazul în care concentrația lichidului în care plutesc și-ar menține puritatea de la naștere.

— Și? întrebă Ilanda, nerăbdătoare.

— Am testat structura moleculară a sângelui lui Kahuna și are o formă uluitoare. Cu toate acestea, accidentul l-a pus într-o stare de „înghețare" care nu va putea menține același nivel de consistență celulară. Vindecătorii, în timpul rugăciunilor, vor înlocui meditația zilnică a lui Kahuna, generând vibrații benefice, dar asta e doar o soluție provizorie. Din ecografiile de ieri, reiese că activitatea creierului său este minimă și e întreruptă de creșteri bruște. În curând, însă, va avea nevoie de creier ca să preia funcțiile corpului, care acum sunt pe pilot automat. Cherry își mișcă vârful degetului arătător, de la inimă până la cap, indicând direcția în care ar fi trebuit să funcționeze lucrurile în corpul lui Kahuna. Căpitanul a adormit la comenzi și pasagerii se vor panica, dacă nu comunică cu ei constant.

— Când aveți de gând să ajungeți la partea unde mă rugați să fac ceva ilegal? replică Ilanda. Părea amuzată și intrigată, în același timp.

— Vă rog, nu anticipați, răspunse Cherry. O luă ușor de cot și o trase mai aproape de ferestrele din hol, pentru mai multă intimitate. Dacă cercetările dvs. sunt corecte, continuă ea, creierul lui Kahuna poate fi stimulat într-un mod neinvaziv și în siguranță, prin puterea cristalului de a „traduce memoria apei". Informația pe care o codificăm în molecula apei ar trebui să se integreze ușor în sânge. Creierul e condiționat să reacționeze la astfel de stimuli.

— Wow! Încrederea dvs. în rezultatele mele o întrece chiar și pe-a mea. Până acum au fost încercări și eșecuri. Eu îmi încep și termin prezentările cu declarația că munca mea este, deocamdată, la nivel de testare și, ca să nu se înțeleagă greșit, mai și menționez, în glumă și nu prea, „să nu reproduceți experimentele acasă", răspunse Ilanda.

Cherry observase atentă reacția neurochirurgului la afirmațiile ei. Pupilele i se dilataseră, mulțumită de sine, își băgase mâinile înapoi în buzunarele halatului și se sprijinise cu un umăr de fereastră, așteptând ca discuția să continue. Cherry trebuia doar să găsească o cale să îi ocolească reticența.

— Doresc să vă reamintesc că formele, concepțiile și structurile la care lucrați sunt create în mod divin. Fac parte din natură. Urmați regulile naturii, respectați-le, și nimic nu vă va împiedica să vă atingeți scopul. Dar, așa cum ați anunțat într-una din lucrările pe care le-ați publicat, continuă Cherry, păstrarea unei mentalități corecte este esențială. Trebuie să vă respectați propriile reguli, altfel rezultatele vor fi afectate.

Mazandir încerca să nu ia în seamă continua mișcare de du-te-vino a personalului medical, a pacienților și vizitatorilor de pe coridor, străduindu-se să găsească în minte un colț de liniște.

— Așadar, nu m-ai tachinat în legătură cu cercetarea aprofundată, remarcă ea, adresându-i-se familiar.

Privi traficul de afară, ambulanțele ce aduceau cazuri urgente, ca albinele care lasă nectarul să cadă în stup înainte de a se grăbi din nou să colecteze cât mai mult pentru

cauza comună. Drone ale poliției, echipate cu senzori de identificare a posesiunii ilegale de arme și containere de apă care nu se conformau regulilor în vigoare, bâzâiau la câțiva metri deasupra capetelor mulțimii.

Cherry nu dorea s-o zorească. Aștepta răbdătoare, ca să poată continua cu cererea ei îndrăzneață și oarecum ilegală. Doctorița nu fusese prea departe de presupunerea ei, gândi. Neurochirurgul trebuia să încalce unele limite, poate chiar să adopte o viață dublă, așa cum făcuse ea cu Hayyin.

Cu privirea încă fixată pe mișcările haotice ale trecătorilor și mașinilor, Ilanda îi ceru mai multe informații.

— Cercetarea realizată până acum a avut parte de restricții de finanțare, de echipamente și de personal, fără să vorbim despre obligațiile legale pe care universitatea te-a pus să le accepți. Aceste constrângeri nu ar mai exista, dacă ai continua cercetările într-un laborator particular.

Ilanda se uită la Cherry cu ochii arzând.

— Îți bați joc de mine? întrebă, cu fața roșie.

Limnologul era pregătită cu mai multe detalii:

— *APT* are acces la surse de finanțare independente, toate curate și dispuse să contribuie. Unii dintre donatori nu vor face publică afilierea cu *APT*, ca să nu devină ținte ale celor care se opun mișcării. Aș putea convinge consiliul că ceea ce faci e complementar activității noastre și... n-ar trebui să scapi ocazia.

— Încă nu văd legătura, insistă Ilanda.

— Salvarea lui Kahuna reprezintă un gest de sfidare a celor care au plănuit explozia. Vindecarea lui va mobiliza

mai mulți membri, îi va umple cu o energie pe care nu știau că o posedă. Există beneficii medicale în care apa ar juca rolul principal, înlocuind o parte semnificativă din cantitatea de medicamente inutile și dăunătoare pe care le aruncă în noi industria farmaceutică. Ce-ar fi dacă memoria lui Kahuna ar putea fi salvată într-un cristal și apoi descărcată în Marinka, printr-o amprentare cu apă?

— Vrei să începi un război cu companiile farmaceutice? exclamă doctorița, surprinsă de turnura discuției. Cel cu industria apei nu ți-e de ajuns?

— Războiul lor împotriva noastră a început de mult. Îți pot aminti date importante de care ei sunt atât de mândri? În 2024, orice formă de cancer a fost eradicat cu o nouă pilulă, pe care au justificat-o ca fiind rezultatul a zeci de ani de muncă. Cercetările ulterioare au relevat că, de fapt, regresia bolii şi scăderea în mod drastic a deceselor s-a datorat îndepărtării anumitor ingrediente nocive din procesul de prelucrare al mâncării și băuturilor. Oamenii obosiseră să doneze bani unei cauze care nu genera niciun rezultat vizibil, așa că geniile care au creat problema inițială, cancerul, au decis să inverseze procesul și să genereze profituri la fel de mari vânzând antidotul. În 2031, legislația impusă de aceleași companii, despre așa-numitul „cip medical", a fost capul de afiș al dezbaterilor politice şi nu numai. S-a dovedit a fi o altă înșelătorie în care s-au implicat și companiile de asigurări. Aș fi vrut să am opțiunea de a refuza, împreună cu milioane de alți cetățeni, suficient de treji pentru a vedea minciunile din spatele vorbelor gloale, dar politicienii plătiți cu generozitate

au trecut legile și am ajuns cu toții în același loc. Își lovi spatele palmei, unde avea cipul implantat.

Ilanda își scoase dispozitivul RA, când acesta începu să-i bâzâie în buzunar. Aruncă repede o privire pe mesajul de pe ecran.

— Va trebui să plec, anunță, fără a da însă semne că s-ar grăbi.

— Să nu uităm 2036, continuă Cherry, când o altă boală creată artificial a izbucnit pe firmamentul lumii, ca fiind următoarea amenințare mortală împotriva căreia va trebui să luptăm. Virusul macrofag uscat sau VMU, care distruge celulele fagocite, fiind o metodă de slăbire a sistemului imunitar, înainte de uscarea celulelor din organele vitale, ca ficatul și rinichii. Unde a apărut prima oară? În Africa de Est, terenul lor preferat de testare. Așa că ciclul de studii, teste, încercări și remedii, a primit un nou nume. Nouăsprezece ani mai târziu, nimeni nu mai știe cauza, cu atât mai puțin cum se tratează. Fără suficientă apă la dispoziție pentru a menține hidratarea normală a corpului, organele interne ale persoanelor afectate se evaporă de parcă ar fi expuse la o sursă de căldură imensă. Fiecare criză e o farsă creată de industria farmaceutică și ne-o plimbă în fața ochilor, intimidându-ne.

Cherry nu-și putea reține frustrarea față de infecția cu paraziți, aproape imposibil de vindecat. Ilanda făcu un pas mai aproape de ea.

— Urmează-mă, zise scurt.

Merseră până la capătul coridorului, cotiră la dreapta, de două ori, după care doctorița își puse degetul mare pe

micuțul panou de securitate încastrat în peretele ușii biroului ei.

— E mai sigur să vorbim aici.

Era un spațiu auster. Un birou de sticlă, două scaune și o canapea de trei locuri. Două postere înrămate cu CN Tower din Toronto – unul alb-negru și celălalt pe timp de noapte, ilustrând clădirea iluminată de fascicule colorate – atârnau pe perete. Peretele opus era ocupat cu o multitudine de diplome și fotografii. Nu existau cărți de specialitate – fuseseră luate și închise în biblioteca spitalului, singurul loc unde puteau fi studiate. Interdicția de a tipări pe hârtie transformase cărțile fizice în format electronic, valoarea lor crescând mai repede decât a criptovalutei în perioada ei de glorie. Stocurile din librării și din depozite se epuizaseră peste noapte, prin achiziții masive.

— E un sistem dubios, zise Mazandir. Fiecare medic e forțat să prescrie medicamente pentru o anumită sumă lunară minimă și, în ultimii trei ani, suma asta a tot crescut. Limitele deontologiei au fost demult încălcate și lumea este fie prea mulțumită, fie prea jenată pentru a mai admite practicile incorecte. Atunci când un medic recomandă medicamente pentru simptome multiple, fără să verifice posibilele efecte secundare ale acestora, care l-ar putea nenoroci și mai mult pe pacient, vorbim aici de neglijență crasă. Dar, din nefericire, aceasta este una dintre cele mai sigure căi de a genera venituri pentru spital. Cu cât sunt mai pronunțate efectele secundare, cu atât crește șansa ca pacientul să revină la spital și să continue, în felul acesta, cercul vicios.

Cherry înțelese cât de grea era confesiunea obținută de la Ilanda și cât de dificil fusese pentru aceasta să-și păstreze stăpânirea de sine.

— De ce echipament ar fi nevoie pentru a finaliza tehnologia bazată pe cristale, care va folosi apa ca mijloc de vindecare? o întrebă limnologul.

Mazandir privi dispozitivul transparent de RA pe care îl ținea în mână, apoi pereții cu diplomele înrămate și fotografiile care ilustrau repere importante din cariera ei, de parcă ar fi căutat un semn care să-i influențeze decizia.

— Risc tot ce am realizat până acum, spuse ea în continuare, evitând privirea lui Cherry. Îți voi da o listă cu echipamentul necesar, pentru început. Această discuție n-a avut loc niciodată... Ai înțeles? concluzionă ferm, fixând-o cu privirea pe femeia care ședea în fața ei.

Cherry dădu afirmativ din cap.

— Adaugă și dimensiunea laboratorului pe listă și ce fel de ajutoare îți sunt necesare.

— Te referi la asistenții de laborator?

— Da.

— Îi aduc pe ai mei, de la universitate, răspunse ea.

— Niciunul dintre membrii echipei actuale nu te poate urma la noul laborator. Până nu vei avea dovezi concrete, munca ta va fi păstrată secretă, ca să nu devii o țintă, îi spuse Cherry, expunându-i regulile care veneau odată cu proiectul. Cu toții trebuie să semneze contracte de confidențialitate, iar cipurile le vor fi monitorizate suplimentar. Niciunul nu va avea acces la telefoane sau la documente, odată intrați în laborator.

— Încerci să mă sperii înainte de-a începe? întrebă Mazandir, amuzată.

Cherry îi întoarse zâmbetul.

— Nu eu fac regulile. Finanțatorii doresc să securizeze și să protejeze rezultatul muncii tale. Mi s-a spus că una din clauze stipulează că îți poți păstra drepturile de autor pentru orice articol publicat în revistele de specialitate, cât şi pentru prototip și produsul final. Există și un mecanism despre recuperarea investițiilor, asta când se va ajunge acolo.

— Am înțeles. Hai să ne ocupăm de astea... când ajungem acolo. Dar am şi eu o condiție.

— Care?

— Există o companie, în Toronto, care a dezvoltat o tehnologie bazată pe cristale, care simulează, la un nivel redus, ideea mea. Cristalele sunt de calitate inferioară – dar folosesc apa ca mijloc de producere a vibrației cristalului. Am încercat și eu, dar n-a ieșit mare lucru.

— Și?

— Vreau să-l contactez pe proprietarul companiei, Ojani, să-mi furnizeze mostrele de apă colectate de-a lungul timpului. Mă poate considera competitor, așa că trebuie să fiu sinceră cu el. Nu-l văd răspândind informații despre laborator, explică Ilanda. Dacă, în cele din urmă, va trebui să împărțim beneficiile materiale rezultate din comercializarea tehnologiei, asta e. Accelerarea cercetării e mai importantă pentru mine.

— Voi întreba dacă este permisă o astfel de colaborare. Poate va fi un risc pe care va trebui să ți-l asumi. Cherry

făcu o pauză, preț de o clipă, apoi puse o altă întrebare: Cât timp îl vei putea ține internat pe Kahuna?

Medicul se roti cu scaunul, deschise un sertar din dulapul de plastic maroniu și scoase o cutie cu biscuiți.

— Mâncarea mea de alinare. Sunt sărați, dacă vrei unul. Îl voi ține internat cât este necesar. Guvernul plătește pentru el și nu-mi pot forța mâna în niciun fel. Ar da rău din punct de vedere al imaginii publice. Trebuie să rămână în viață prin orice metode. Vindecători, apă structurată, cântece, rugăciuni... nu-mi pasă, dar am nevoie de acel laborator cât de curând posibil, altfel n-are niciun rost să trec prin tot frecușul ăsta.

Cherry arboră un zâmbet vesel; acesta era răspunsul pe care-l așteptase.

— Dacă familia lui e de acord, îl vom muta în altă parte, spuse femeia mai tânără. Poate unde va fi laboratorul, astfel că va fi sub îngrijire permanentă, adăugă.

Fu rândul Ilandei să încuviințeze, în timp ce ronțăia din biscuite.

— Trebuie să recunosc că n-am înțeles tot jargonul medical și termenii folosiți în prezentare, spuse Cherry, în timp ce se întreba dacă să ceară un biscuite.

Dispozitivul RA al Ilandei sună din nou, de data asta pe o tonalitate diferită, anunțând un mesaj de la un alt expeditor. Aruncă o privire pe ecran, citi, apoi îl închise.

— Stagiarii mă anunță de rezultatele testelor cu apă și cristale. Reacția celor două medii de studiu s-a accelerat. Dau impresia că învață împreună procesul de dobândire a cunoștințelor și se adaptează prin schimbările compor-

tamentului structurat. Laboratorul pe care-l construiești va accelera exponențial rezultatele.

Cherry fu de acord.

— Chiar sper și eu. Ai menționat despre glanda pineală ca despre un tablou de comandă care controlează fluxul informațional în alte zone importante ale creierului și de aceea ar trebui să devină conectorul principal al cristalului încorporat. Am crezut mereu că talamusul este tabloul de comandă – vei urma aceeași abordare cu Kahuna?

Fața Ilandei se lumină.

— Ești a doua persoană care întreabă același lucru în mai puțin de o săptămână. Îți voi da versiunea mai detaliată, doar pentru că înțelegi mai bine subiectul. Ai dreptate că talamusul e punctul de joncțiune care conectează creierul la corp, mai ales către stimulii externi. Folosim glanda pineală ca pe o scurtătură. Există o anumită aură misterioasă privind această structură de forma conului de pin în creierul nostru, aflată deasupra cerebelului. Glanda pineală reglează chimic nivelul de somn și cel de veghe prin neurotransmițătorii care influențează cantitatea de lumină primită de ochi.

— Dar ochii lui Kahuna sunt închiși, o întrerupse Cherry, deodată nesigură asupra strategiei.

Pe Ilanda n-o deranjă întreruperea.

— Este adevărat, oricum, în cazul lui, nu iau în considerare doar stimularea creierului cu gânduri active, ci și prin încărcarea moleculelor de apă cu lumina soarelui, iar asta va simula perioada zilei. Iar stimulii corecți ar trebui să fie trimiși prin structura cristalului la cerebel și hi-

potalamus. Primul va genera un semnal care va imita un echilibru corespunzător, postura și poziția corpului, pe când cel de-al doilea, bazat pe același mesaj, va regla funcțiile interne ale organismului, prin depunere de neuropeptide. Vom adopta această strategie până când corpul lui va fi „convins" de normalitatea fiecărui organ și-i va readuce conștiința.

Neurochirurgul aruncă cutia goală de biscuiți în coșul de gunoi și o privi pe limnolog cu o mină serioasă.

— Echipamenul de care am nevoie în laborator va costa cel puțin patru bitcoins, poate mai mult. Echivalentul sumei necesare pentru curățarea a două râuri ce străbat comunități mai mici.

— Merită. Cel puțin, pe termen lung, tehnologia cristalului ar putea salva multe vieți. Între timp, voi planta sămânța în mintea Marinkăi, despre ce am discutat aici, și da, voi fi discretă! adăugă Cherry, văzând intenția Ilandei de a obiecta. Îi voi spune doar ce este necesar, iar numele tău nu va fi încă menționat. Cel puțin, nu până când laboratorul și acomodarea lui Kahuna nu vor fi gata.

— Mulțumesc, răspunse Ilanda. Părea ușurată de păstrarea confidențialității.

— Ai o sursă de încredere, serioasă, de unde să cumpărăm cristale? întrebă activista.

— Până acum le-am achiziționat prin intermediul universității. Unele de calitate mai joasă, ca să se încadreze în buget. Fondurile alocate de investitori ar trebui să ne permită cristale peste medie, chiar și unele rare. Piesele tăiate cu laserul vor fi mult mai eficiente în utilizare și ne

vor permite să testăm diferite game de vibrații, pe care nu le-am putea testa cu cele obișnuite.

Ilanda își încrucișă picioarele și-și sprijini bărbia în căușul palmelor.

— Îmi voi da demisia de la universitate în momentul în care îmi vei confirma locația și sosirea echipamentului. Aranjează ca tehnicienii să fie disponibili să seteze și să configureze piesele mari. Totul trebuie verificat și semnat.

— Am înțeles, spuse Cherry și se ridică.

Nu mai era nimic de discutat, deocamdată. Suma menționată de Ilanda, patru bitcoin – echivalentul a patru milioane de dolari, în bani vechi – era o sumă substanțială. Era convinsă că Ilanda nu credea că *APT* va fi de acord și de aceea acceptase așa de repede. Avea să vadă că greșise.

— Spune-i Marinkăi că voi participa mâine la ceremonie. Oh, și am nevoie de o mostră de apă pe care vindecătorul o va aduce din Hawaii. Vreau să-i testez structura și să determin cum îl va afecta pe Kahuna, spuse neurochirurgul.

— Mă voi ocupa de asta, confirmă Cherry, apoi ieși, închizând ușa după ea.

CAPITOLUL VI

Maahes știa că urma să încalce protocolul. Se descălță, își dădu jos jacheta, cămașa și cravata, trase pe el o cămașă de noapte de spital și nu se mai sinchisi s-o lege la spate.

Hotărâse care va fi următorul său pas. Degradarea resurselor limitate de apă, împreună cu jocurile politice și geostrategice din ce în ce mai complexe, eliminaseră de pe piață jucătorii mici și mijlocii. Cele cinci companii rămase la nivel mondial avuseseră prilejul să pună mâna pe infrastructura existentă și pe apă la prețuri de nimic, transformându-se într-un monopol. Strategia, actualizările pieței, provocările și pașii următori se discutau trimestrial, când directorii executivi ai fiecărei companii se întâlneau, în secret și întotdeauna în persoană, pentru a preveni orice indiscreție din partea hackerilor, care cu greu puteau fi opriți, chiar și de cele mai performante măsuri de securitate cibernetice.

— Sunt gata, spuse, adresându-se tinerei care aștepta la ușă, ținând în mână o gentuță de machiaj. Se apropie de el, deschise trusa și, cu mișcări rapide, îi aplică pudră albă peste obraji și gât, cu un burețel. Apoi îi desenă câteva linii întunecate sub ochi, creând iluzia că suferea de insomnie. Un ruj maroniu deschis îi diminuă culoarea bu-

zelor, ajutând la crearea impresiei de boală. După ce termină, îi întinse o oglindă.

— Mă simt minunat, glumi Maahes și privi la medicul care stătea pe partea cealaltă a patului, amuzându-se de șaradă.

Femeia ieși, să nu apară în conversația de realitate augmentată.

— Trebuie să fii concis, îi zise doctorul lui Maahes. Nu cred că voi reuși să-mi păstrez prea mult timp o mimă serioasă.

— Un minut, cel mult. Prietenii mei nu se așteaptă să-mi motivez absența. Să intervii, te rog, după schimbul de politeți, îi aminti directorul executiv.

Maahes se strecură între cerșafuri.

Doctorul îi puse câțiva senzori pe piept, îi lipi un ac pe brat, în așa fel încât să pară o transfuzie reală, din care picura lichidul esențial în vene, și deschise monitorul.

— Fă apelul, spuse Maahes, întinzându-i dispozitivul său de RA. Cu video, adăugă.

— Maahes, unde dracu ești? Te așteptam, exclamă cel apelat, recunoscându-i numărul înainte de a-i răspunde.

— Sunt doctor Noni Timberlane, de la Spitalul Princess Margaret, din Toronto. Domnul Mazandir este pacientul meu. M-a rugat să vă sun.

Doctorul schimbă direcția camerei, în așa fel încât interlocutorul să-l poată vedea pe Maahes.

— Bună, Derek, șopti Maahes, abia mișcându-și buzele.

— Oh, Dumnezeule, omule! făcu acesta. Ce s-a întâmplat cu tine?

Maahes închise ochii un moment, intensificând jocul teatral.

— Scuze că nu am reușit să vin la întâlnire, mormăi el cu greu. Data viitoare...

— Doctore, ce-i cu el? întrebă Derek pe un ton ridicat, forțându-l pe dr. Timberlane să intre în cadru.

— La controlul anual am descoperit complicații cardiace, noduli la tiroidă, nivel ridicat de metale grele și o crescută aciditate a sângelui. Încercăm să deteminăm cauzele. Poate fi ceva ce a băut, a mâncat sau... cine știe? Dacă nu e tratat la timp, ne putem aștepta la un blocaj renal. Mai facem câteva teste. Are nevoie de o perioadă fără stres, mâncare sănătoasă și odihnă multă.

— Vorbești serios? Ar trebui să fie aici, în Kuala Lumpur! exclamă Derek, fără nicio urmă de empatie.

— Îmi pare rău, nu poate fi transportat și nici nu va fi posibil, pentru o vreme. Nu-mi pot imagina ce poate fi mai important decât să-l ținem în viață, replică Timberlane morocănos.

— Da, desigur. Voi anunța pe toată lumea despre condiția lui. Ai grijă de el și... mulțumesc, spuse Derek înainte de a închide.

— A înghițit-o.

Doctorul schiță un zâmbet larg și-i înapoie telefonul prietenului său, care deja ședea pe marginea patului, așteptând să i se îndepărteze firele.

— Ai fost foarte convingător, cu tot machiajul ăsta și asistența medicală. Trucul ăsta îmi va câștiga ceva timp. Mulțumesc.

Doctorul o lăsă pe tânăra femeie să intre și Maahes aşteptă cuminte să-i fie îndepărtat stratul de machiaj. După cinci minute, fata împachetă și plecă.

— Te rog să păstrezi fișa medicală actualizată, în caz că cineva își bagă nasul, sugeră directorul executiv. De asemenea, nu doresc să ai necazuri – fii foarte atent să-ți acoperi bine urmele.

☆ ☆ ☆

Averea, mai ales pe timp de criză, îl ridicase pe Maahes la un statut social de care numai puțini se puteau bucura. Nesfârșitele oportunități cu care se întâlnise în viața sa îi zăpăciseră judecata, ascunzându-i orice faptă sau gând sub un covor de scuze ieftine și justificări neîntemeiate. Onestitatea, sinceritatea și principiile sale de om de companie, atât înainte, cât și după ce devenise directorul executiv, suferiseră atât de mult, încât nicio faptă bună pe care avea s-o facă de-acum înainte în viața lui, nu le-ar mai fi putut remedia. O armată de avocați bine motivată, fără de care nicio multinațională n-ar supraviețui, îl ajutaseră să-și păstreze măcar iluzia că deciziile sale erau susținute de lege. Responsabilitatea implementării oricărei strategii pe care el sau consiliul o votau, era, de cele mai multe ori, un gând îndepărtat, de care nu se preocupa. Perioada de timp dintre momentul de decizie și implementarea acesteia îi oferise lui Maahes siguranța că blestemele, furia și frustrarea celor afectați de proiectele pe care le aproba nu-l atingeau în niciun fel. Avea falsa im-

presie că filtrul său personal îi va oferi numai vibrații pozitive și dorințe benefice.

Atunci când politicienii și legiuitorii țărilor în care compania lui își desfășura activitatea nu cedau cerințelor impuse, datorită unei mândrii naționale inexplicabile, Maahes intervenea personal, minimalizând numărul de persoane implicate și reducând riscul scurgerii de informații. Nu ezita să se întâlnească cu vreun hacker, vreun detectiv sau vreun jucător care îl putea ajuta să îi elimine pe toți cei care se împotriveau achizițiilor resurselor de apă, prin înscenări sau șantaj. Între timp, tehnologia evoluase și plantarea, în moduri mai puțin invazive, de informații compromițătoare, se dovedise a fi facilă, iar el păstrase legătura cu Marian, cel mai bun hacker de pe piață.

Acum avea din nou nevoie de el. Maahes îi explică, pe scurt, dorința de a lua contact cu soția lui, Ilanda, printr-o persoană care nu putea fi legată de el în niciun fel. Îi oferise câteva detalii cheie, precum spitalul în care lucra ca neurochirurg, legătura cu *APT*, prin Kahuna, sperând ca Marian să identifice contacte utile. Două zile mai târziu, hackerul reveni, aducând rezultate concrete. O căutare cu trimitere la alte referințe între numele membrilor *APT* din Toronto, listați pe website-ul organizatiei, și cei care îl vizitaseră pe uriașul hawaiian, produsese numai cinci persoane, dintre care două erau femei.

— Mi-am îndreptat atenția spre femei pentru că au o intrare mai ușoară la Ilanda. Una dintre ele merge de trei sau patru ori pe săptămânăla spital, în vizită. Sunt mari șanse ca deja să se fi întâlnit cu ea și orice ai de gând să

facă această persoană, n-ar trebui să fie prea complicat, îi zise hackerul, în vreme ce savura o cafea, la una dintre puținele cafenele Starbucks rămase în Sectorul Financiar. Sunt, cumva, intrigat de această Cherry Mortinger – apropo, ăsta-i numele ei – are instalat un nivel suplimentar de securitate pe dispozivitul ei de RA. De obicei, pot sparge orice aplicație și măsură de siguranță, dar nu pe ăsta. Foarte neobișnuit.

Capul lui Marian semăna cu o minge de bowling cu cele trei găuri în care intră degetele reprezentate de găvanele adâncite ale ochilor și una de gura mică, ce abia se mișca atunci când vorbea. Genunchii atingeau partea inferioară a mesei, în timp ce mâinile îi erau suficient de mari cât să acopere complet dimensiunea Venti a paharului de cafea.

Maahes își arcui sprâncenele, așteptând o sugestie.

— Cu toate astea, nu-i o problemă, continuă cheliosul. Am vrut să-i scanez telefonul, pentru a afla mai multe informații înainte s-o contactezi. Am creat o identitate falsă de WhatsApp, conectată la un dispozitiv de realitate augmentată, greu de identificat în rețea, spuse Marian, și puse pe masă obiectul rectangular, traslucid. Apoi îndepărtă capacul paharului și bău o înghițitură mare, de parcă ar fi fost apă.

Asta era rația lui săptămânală, gândi Maahes.

— Așadar, ea e mesagerul potrivit? întrebă.

— Hmm, făcu hackerul înainte să înghită lichidul fierbinte. Să-mi spui când ești gata. Este încărcat cu numerele lui Cherry, deci pregătit să o suni direct, fără să ai nevoie

de ajutorul meu. Am dezactivat și opțiunea de augmentare. Nu ezita să mă suni, dacă ai nevoie de mine. Poate va lua ceva timp până va răspunde unui contact anonim, așa că ai răbdare. Pe forumuri, oamenii încă vorbesc despre explozie și unii membrii *APT* continuă să fie vânați.

— Aiureli, reacționă directorul executiv. Nu-i pasă nimănui de această mișcare. E numai paranoia, ca să adere la cauză cât mai mulți simpatizanți.

— S-ar putea să ai dreptate. Am verificat numele prietenilor tăi executivi, pe care mi i-ai dat. N-am găsit niciun text incriminator, e-mail sau vreun document care să arate implicarea în organizarea exploziei. Dar, în schimb, am descărcat un document despre strategia lor de dezvoltare pentru următorii zece ani. Numai pentru tine, gratis.

Maahes se concentră pe aburul ceaiului din fața sa. Acțiunile sale erau pe cale de a produce haos în industrie și nu era sigur dacă, după ce va citi cum își planificaseră colegii lui jefuirea pământului pentru următorii zece ani, nu le va face publice indentitățile. Era tentant și periculos, în același timp.

— Sunt prea slab să refuz un astfel de cadou, zise Maahes. Apucă paharul cu ambele mâini și bău cu grijă.

Marian scoase un mic USB din interiorul jachetei și-și presă degetul mare pe suprafața lui, până ce apăru o lumină verde în lateral.

— Schimbă-ți codul de securitate, îi spuse. Lumina deveni roșie. E rândul tău. Degetul mare. Și nu-l atașa la nimic conectat la internet. N-am putut găsi nicio semnătură electronică menită să se declanșeze la deschiderea

documentelor, dar există în lume oameni și mai deștepți decât mine, spuse cu candoare.

— Pot fi urmărit prin contul de WhatsApp? întrebă Maahes, un pic îngrijorat la gândul că se va ocupa pe cont propriu de comunicarea cu Cherry Mortinger.

— Nicidecum. Liniştește-te, nu are capacitatea tehnică să încerce o vânătoare online. Te-ai răzgândit?

— Nu. Nici vorbă. Continuăm cum am plănuit, replică directorul executiv. Oare am luat în considerare toate scenariile posibile? spuse cu voce tare. Vorbitul meditativ îl ajuta, de cele mai multe ori, să identifice lacunele din strategiile și soluțiile ad-hoc pentru compania sa, și acum Marian făcea parte din acest proces.

— Îți garantez că nu, fii sigur de asta. Se întâmplă mereu, dar n-ai motive să-ți faci griji.

Hackerul dădu pe gât cafeaua rămasă în pahar și-și împinse scaunul în spate, arătând că era gata de plecare.

— Asta-i tot?

Maahes clătină din cap.

— Atunci n-ai nevoie de mine decât când vei face plata.

— Mulțumesc, zise Mahes.

Marian, însă, se îndrepta deja spre ieșire.

CAPITOLUL VII

— Prognoza săptămânii viitoare arată că va fi vreme frumoasă, spuse Cherry, adresându-se celor douăzeci și cinci de studenți înscriși la cursul ei de limnologie, de la Universitatea Toronto. Verificați-vă e-mailul pentru detaliile privind excursia de miercurea viitoare. Anunțați-mă până joi dacă puteți veni, ca să facem aranjamentele de transport. Vom vizita malul lacului Ontario, la gura de vărsare a râului Humber, pentru a colecta probe de apă și vom aduna pietre care să aibă microorganisme și alge. Apoi mergem în amonte. Vom înregistra diferențele de structură moleculară între mostrele luate în apropierea sursei de apă și cele recoltate din dreptul așezărilor urbane, explică profesoara. Ne vom opri și la lacul Simcoe.

Ce îi plăcea la sala de clasă era că păstra sentimentul de intimitate indiferent de numărul studenților. Ferestrele mari erau orientate spre o grădină japoneză, făcută după indicațiile persoanei care donase fondurile pentru Universitate. Băncile din lemn regenerat erau așezate pe marginea exterioară a unui cerc de nisip alb, punctat cu pietre aspre, parțial acoperite cu mușchi de diferite culori.

Cursul lui Cherry avea un flux constant de studenți interesați de ceea ce se întâmpla cu resursele mondiale

de apă. Predând tinerilor cu simț civic despre echilibrul precar al naturii, o ținea ocupată și inspirată să împărtășească mesaje pozitive. Presa evidenția în fiecare zi tot felul de scenarii despre cataclisme și apocalipse, însă Cherry era printre puținii profesori care ofereau studenților soluții potențiale de rezolvare a dezastrelor.

Hayyin, cealaltă identitate a lui Cherry, avea puterea să demoleze barajul de dezinformări și știri false distribuite de către principalii jucători din industria apei. Chiar și așa, ca limnolog, era necesar să aibă o opinie proprie. Dacă rămânea total neutră în dezbaterile despre acțiunile *APT* și informațiile zilnice privind inițiativele de „prea puțin, prea târziu", putea da naștere la suspiciuni.

— Lacul Georgian Bay va fi ultima noastră oprire.

— Vom cerceta și acolo structura apei? întrebă o fată rasă în cap, cu fața rotundă, din rândul al doilea. Conturul întunecat al buzelor ei și pleoapele îi dădeau impresia că purta o mască.

— Da, Zanice. Voi stabili din timp lista de activități de la fața locului și nu numai. Vrem să identificăm corelațiile de calitate între eșantioanele de la ambele lacuri și râu, diferențele în structura apei și, după cum am discutat acum două săptămâni, felul în care influențăm probele pe care le vom manipula, spuse Cherry. În autobuz, fiecare grupă se va concentra pe gânduri și sentimente diferite, care ar trebui să influențeze vizibil structura apei. Eu deja mi-am făcut o părere în ceea ce privește rezultatul.

— Te referi la vechea practică a celor care au locuit aici înaintea noastră și care obișnuiau să se roage pentru sănătatea râurilor și a lacurilor? întrebă Zanice.

— Exact. Acum patruzeci de ani, triburile indigene au inițiat un marș anual în jurul Marilor Lacuri, pentru a ridica gradul de conștientizare asupra efectelor devastatoare ale poluării și indiferenței față de apă și, în același timp, de a oferi o curățare colectivă, prin invocarea dragostei și a recunoștinței. Inițiativa lor a adus în prim-plan profunda legătură pe care acești oameni o au cu ceea ce cred ei că e infinita și neperturbata memorie a Pământului. Toate povestirile lor minunate despre origini și evoluție au fost transmise pe cale orală, astfel ca vântul să le ducă spre cel mai apropiat râu și să le graveze în memoria apei. Convingerea lor e că apa, care precede omenirea și poate supraviețui oricărei extincții, are o memorie colectivă și atemporală care nu trebuie zdruncinată.

Douăzeci și cinci de fețe tinere îi absorbeau cu lăcomie entuziasmul, însuflețite de speranța că, în viitor, și ei vor implementa inițiative benefice apei.

Cherry se mândrea că le inocula dorința de a repara ceea ce alții distruseseră. Admitea deschis că era membră activă a *APT,* iar după explozia ce curmase atât de multe vieți, unsprezece dintre studenții ei se alăturaseră organizației. Și ceilalți studenți erau interesați, dar, în acest moment, preferau să se complacă și să-și stabilească alte priorități.

Limnologul luă un stilou metalic gros și scrise cuvântul „apă" pe placa digitală agățată în fața sălii, apoi îl încercui. Desenă mai multe linii în cerc și scrise câteva cuvinte la capătul fiecăreia dintre ele: vie, memorie, supraviețuire, străvechi, însuflețitor, cald, iubitor, protector.

— Așa caracterizez eu apa, explică ea. Câteva proprietăți semnificative. Creați-vă propria listă și generați propriul vostru punct de vedere.

O mână se ridică din spatele clasei.

— Da, Opanah?

Tânărul cu pielea de culoarea mahonului purta bucle dese, care-i curgeau peste umeri, atingându-i pieptul larg. Buzele pline, roșu-întunecat, acopereau dinții albi și încălecați în față, dar și strungărețea vizibilă. Nasul părea sfărâmat pe fața dreptunghiulară și ochii căprui erau un pic prea îndepărtați unul de altul, pentru a păstra echilibrul fizic.

— Am înțeles cu toții motivația din spatele existenței *APT* și înscrierea în organizație a unora dintre noi, dar nu ai pomenit în discuțiile noastre nimic despre Hayyin, acest aliat din umbră. Hayyin este un fel de Robin Hood modern, care luptă să aducă informația în fața oamenilor. Cum îl ajută *APT* să demaște activitățile ilegale ale corporațiilor?

Cherry se gândi un moment. Știa că trebuie să-și aleagă cu grijă vorbele. Eu sunt Cherry Mortinger... eu sunt Cherry Mortinger... Cuvintele răsunau tare în mintea ei, risipind orice legătură, cât de mică, cu personalitatea lui Hayyin. Se abținu să zâmbească. Nu sunt bipolară, gândi. Sunt doar un activist cu un acut sentiment de autoconservare.

— În afară de oferirea unei platforme gratuite, din când în când, la evenimentele *APT*, nu există o colaborare strânsă cu Hayyin, despre care să știu. Ca entitate publică

ce poate fi atrasă cu ușurință într-un proces, *APT* își păstrează distanța față de activități de hacking sau de cele aflate la limita legalității. Există reguli interne care previn astfel de abateri. De asemenea, având Națiunile Unite ca partener de încredere, crește riscul unei verificări financiare și legale privind funcționarea *APT,* răspunse Cherry.

— Cum am putea noi să-l sprijinim? întrebă Opanah. Ce am putea spune ca să motivăm un prieten încă nehotărât să se implice?

Imediat îi veni în minte un răspuns grosolan, lipsit de orice subtilitate.

— Vă pot spune ce funcționează întotdeauna la mine. Îi întreb: „Vei bea apă azi sau mâine sau poimâine? Ce se va întâmpla dacă rația de apă se va înjumătăți deodată? Vei putea trăi fără apă? Cât timp vei mai putea respira smogul grețos pe care alții îl inhalează drept aer normal, în alte țări?" Sunt întrebări retorice, la care răspunsul depinde de conștiința fiecăruia. Apoi le spun: „Dacă nu-ți pasă de generațiile viitoare, continuă ea cu vocea ridicată, atunci nu te implica în niciun fel. Dormi bine, chefuiește bine, amorțește-ți simțurile cu orice substanță pe care pui mâna și mulțumește guvernului pentru toate beneficiile pe care le oferă drept mită ca să-ți ții gura."

Degetele ei se albiseră strângând marginea mesei, ca să-și ascundă furia. Întrebarea aceasta o enerva de fiecare dată, era ca și cum cineva îi implantase această reacție în subconștient, ca un fel de parolă. Privi fețele împietrite, pe care lumina generată atât natural, cât și artificial, se juca cu umbrele.

— Un răspuns destul de dur, păru Opanah amuzat. Dacă nu te superi, îl voi folosi și eu.

— Ai acordul meu verbal, replică Cherry, mai puțin tensionată.

Puse capacul markerului la loc și se așeză la catedră. Harta aeriană 2D a lacului Simcoe era încă deschisă pe ecranul iPad-ului. Mintea ei alunecă, pentru moment, în afara granițelor realității, de parcă viața paralelă pe care o trăia se interpusese cu cea pe care o prezenta lumii. În urechea dreaptă putea să distingă un fluierat ușor, care creștea în intensitate și care se amesteca cu cel al susurului apei, ce izvora parcă dintre crăpăturile pământului. În această stare putea să jure că auzea niște vorbe tainice, ca un ecou transmis de suprafața apei, ca o poveste ce se desfășura etern, în timp ce apa capta noi și noi amintiri.

— Pentru data viitoare, să încercăm un alt tip de temă pentru acasă. Tocmai am vorbit despre credințele ancestrale ale nativilor americani – scrieți o povestire scurtă despre acest subiect. Orice vă trece prin minte. Îi penalizez doar pe cei care nu participă, spuse, încântată de accesul subit de inspirație. Cel puțin două mii de cuvinte. Acțiunea poate fi oriunde în lume. Câștigătorul va primi un bilet gratis la operă, unde vom merge împreună.

Studenții își strânseră lucrurile, în timp ce purtau discuții aprinse, animați de temele abordate și de perspectiva unei excursii care se anunța captivantă. Încet, zgomotul se mută pe hol, apoi dispăru în spatele ușilor liftului.

Rămasă singură în clasă, Cherry nu se grăbi să-și adune materialele. Pipăi locul unde se lovise la cap, în metrou.

Trecuseră deja trei săptămâni și încă mai simțea o mică umflătură. Nu o mai duruse în ultima vreme; frenezia programului zilnic o ajutase să lase deoparte amintirile neplăcute, dar, în același timp, și pe Hayyin. Anonymous Group îi lăsase informații despre firmele Mosamoni și Narankama, dar nu avea acum dispoziția pentru a efectua o cercetare aprofundată. E-mailuri cu documentația confidențială fuseseră încărcate pe rețea, de unde le putea descărca oricând, urmate și de o notiță trimisă în poșta electronică, cu mesajul „urmărește companiile de securitate". Din păcate, Cherry nu se afla într-o dispoziție bună și nu avea de gând să își tragă iar masca pe față și nici nu era pregătită de următoarea luptă contra tranzacțiilor dubioase cu apă. Oamenilor le plăcea un Hayyin agresiv, care nu se dădea la o parte din fața nimănui și nu voia să își dezamăgească adepții din întreaga lume. Își spuse că se va gândi mai spre seară la această situație.

Afară, amurgul pusese stăpânire pe ultima zi a verii târzii și ea simți dorința să iasă, să simtă căldura și aerul umed, dar lenea o făcu să rămână lipită de scaun și voința i se topi în fața comodității. Gânduri răzlețe îi treceau prin cap, fără a se contura însă într-o idee concretă. Cristale de forme şi culori variate, structuri de apă înghețată și sunetul valurilor oceanului, agitat de rumoarea astrală, toate se ciocneau în conștiința ei, făcând-o să geamă. Energia și vibrațiile luptau pentru același spațiu, nepăsătoare la durerea pe care o produceau.

Își scutură capul, pentru a-și rearanja rețeaua neurală răvășită. Din când în când, durerea îi mai apăsa lobul fron-

tal, cu toate că era, de-acum, mult diminuată. Numai imaginea cristalelor îi rămăsese pe retina mentală, infiltrându-se ca un lichid vâscos care se prelingea în jos, pe o suprafață lină, în picături perfecte, căzând cu încetinitorul.

Cherry se concentră pe ceea ce vedea. Picăturile săreau de pe muchie, nu cădeau, ca și cum densitatea lor conținea o energie interioară care le împingea pe o traiectorie predeterminată. Urmări dansul aerian, calculat, până la destinația lui, și suspină adânc, văzând parcă niște oameni aliniați precum furnicile, care așteptau să-și ia încărcătura și să se întoarcă la mușuroi de-a lungul unei cărări formate din feromoni. Adulți și copii, cu gurile larg căscate, înaintau unul câte unul pentru a primi nectarul cristalului, un strop pentru fiecare, la intervale stabilite. Nimeni nu împingea, nimeni nu se înghesuia sau nu se îmbrâncea pentru un loc mai bun în rând. Era o liniște ciudată generată de convingerea că elixirul nu se va termina niciodată.

Se uită mai departe, evaluând dimensiunea mulțimii. Pământul fără vegetație se întindea până la orizont, întrerupt de dealuri și văi ușoare. Surâse la ideea că acolo putea fi și ea, așteptându-și docilă rândul. Chipuri fără culoare, fără emoții, compuneau această așteptare, pășind spre aura luminiscentă și animată de gesturile trupurilor atinse de binecuvântata apă. Întinereau și arătau revitalizați.

Cherry avea momente când visa cu ochii deschiși, dar niciodată așa de detaliat, cu atâtea mesaje evidente. Se simțea confuză, pierdută. Avea impresia că accesase o

realitate virtuală, fără a fi, însă, conectată la nicio mașinărie care să îi transpună mesajele în conștiință.

Amuzată, întoarse ușor capul, bucurându-se de priveliștea înălțătoare. În depărtare apăru o umbră înspăimântătoare, un perete în mișcare, cu margini întunecate, unde nu putea distinge nimic. Îi trebui câteva momente să realizeze că tsunamiul apărut de nicăieri se îndrepta spre oamenii care habar n-aveau de apropierea pericolului iminent. Panica îi tăie respirația și nu reuși decât să scoată un scâncet slab, pe gura uscată. Chiar și așa, își dădu seama că nici răgetul unui leu n-ar fi ajuns la cei fascinați de perspectiva regenerării sănătății și energiei. Nimic nu îi putea salva de forța distrugătoare care urma să îi arunce pe țărmuri străine.

Corpul lui Cherry se crispă, proptindu-se pentru impact.

Sunetul strident al unui mesaj pe telefon îi întrerupse viziunea de coșmar. Se blestemă că uitase să pună dispozitivul RA pe silențios. Imaginea mentală se destrămă înainte să poată vedea groaznicul final. Își privi telefonul, văzu mesajul de pe WhatsApp pâlpâind pe ecranul transparent. Confirmă primirea cu amprenta degetului mare.

Expeditorul era necunoscut.

— Cherry Mortinger – sincerele mele felicitări pentru implicarea în *APT*. Vreau să ajut cu finanțarea unor inițiative, dar în schimb am nevoie de o mică favoare. De ce tu? Voi explica motivul mai târziu. Condiție: donația mea, doi bitcoin pentru *APT*, va rămâne anonimă.

— Doi bitcoin! exclamă Cherry. Multe se pot face cu o așa donație. Sper că nu trebuie să omor pe nimeni, vorbi

cu voce tare cu donatorul invizibil. Probabil era o glumă proastă.

Textul se încheia cu fraza: „Răspunde la acest mesaj, dacă ești interesată."

Șterse mesajul, intrigată de suma promisă și de cerința finanțatorului de a rămâne anonim.

Cine în lumea asta are o așa de mare lipsă de viziune încât să rateze o astfel de inițiativă, printr-o campanie de relații publice?

Întrebarea era retorică.

Își puse iPad-ul în rucsac, șterse notițele de pe tabla digitală și părăsi sala, gândindu-se la informația pe care Anonymous Group i-o trimisese şi care aştepta implicarea ei în investigație.

☆ ☆ ☆

Textele accesate conțineau comentarii inofensive despre viitoare planuri de dezvoltare în Asia și un Memorandum de Acord (MDA) între Narankama și Mosamoni, două conglomerate din industria apei. În ultimii șaizeci de ani, acestea se purtaseră ca niște sălbatici, fără să ia în seamă conceptul conform căruia, dacă tai craca de sub propriile picioare, cazi și tu. Se înțeleseseră să extragă resurse din Kazahstan, Mongolia și Coreea de Nord – zone țintă – și prin metode de intimidare și mită cumpăraseră drepturile asupra parcelelor de teren cunoscute în trecut pentru straturi acvifere adânci. Deșertul Gobi, aproape de hotarul sud-estic chinezesc, era la fel de secat ca un

vas cu lapte după ce fusese vizitat de câțiva pui de mâță, dar ascundea o arteră intactă de apă proaspătă. Analizele geologice efectuate în urmă cu douăzeci și cinci de ani, înainte ca această criză a apei să atingă o curbură exponențială, nu indicaseră o astfel de descoperire. Cazuri asemănătoare, în alte părți ale lumii, revelaseră un model în care apa dispărea dintr-o locație și, în mod magic, apărea în altă parte. Nimeni nu putea spune dacă era aceeași sursă de apă sau lichidul dădea dovadă de o inteligență instinctivă, care dirija fluxul de apă departe de atingerea umană.

Cherry dorea ca acea sursă înșelătoare de apă să rămână pură și adâncă, să-și păstreze memoria primordială și structura. Documentul pe care îl studia nu menționa nicăieri despre firma care asigura securitatea conglomeratelor și ea se întrebă de ce i se oferise o direcție spre o potențială fundătură. Anonymus avea plăcerea de a planta indicii și ea le urma cu tenacitatea unui copoi adevărat.

O rugase pe Siri să verifice websiteurile unde găsise menționată o altfel de strategie de afacere care fusese folosită pentru piețele din estul îndepărtat. Ca de obicei, comunicatul de presă fusese diluat cu o grămadă de cuvinte lipsite de sens, simple platitudini, menite să deruteze cititorul.

Cherry își extinse căutarea, incluzând programul de vizite al directorilor executivi în afara țării, sperând să găsească un punct comun în traseele lor și să genereze o informație concludentă. Și, într-un final, reuși. CEO-ul lui Narankama se afla în Mongolia, vizitând regiunea înve-

cinată cu Kazahstan, în timp ce executivul de la Mosamoni își petrecuse ultimele trei zile în Kazahstan, într-o călătorie de plăcere, dar discutând totuși cu antreprenori și proprietari de pământ din zonă, încântați că erau băgați în seamă de un personaj cu o influență atât de mare. Reporterilor locali și internaționali le fuseseră servite doar firimituri, informații care acopereau un scop mult mai sinistru.

— Siri, caută referiri la orice știre recentă despre resursele de apă din Mongolia și Kazahstan, spuse Cherry.

— Nu am găsit nicio știre, răspunse Siri după câteva secunde.

— Lărgește căutarea la toate țările din regiunea Asia-Pacific.

— Am găsit o postare în *Renașterea Comunismului,* din 14 iunie 2045.

— Afișează.

Limnologul tăie aerul cu mâna, ca să mărească fontul și să citească articolul cu voce tare.

— Folosind unde sonice, au fost descoperite două râuri subterane, dar s-au dovedit a fi ape mâloase cu temperatură înaltă, curgând cu viteză mare în șanțuri cu unghiuri orientate înspre subteran. S-au prelevat mostre, iar rezultatul relevă o compoziție radioactivă care s-a menținut și după procesul de filtrare.

Inspiră zgomotos, exasperată de lipsa unor informații utile.

— Nu asta e informația pe care o caut. Altfel, presa din întreaga lume ar fi răspândit-o.

Cherry își mângâie bărbia cu un gest ușor al degetelor, gândindu-se cum să îmbunătățească abilitatea de căutare a lui Siri.

— Caută în rapoartele anuale de investiții sau achiziții ale Narankama și Mosamoni orice referire la companii de inginerie, integrare verticală și care să ofere servicii geodinamice, precum imagistica de suprafață și adâncime, geofizica marină și studii seismice, încercă femeia să detalieze. Să vedem dacă au suprimat publicitatea despre râurile subterane, preluând controlul companiei care l-a descoperit.

O nouă fereastră apăru pe ecran.

— Ambele rapoarte anuale listează doar o singură intrare sub denumirea de „Alte investiții", fără nicio specificație clară asupra scopului. Pentru Narankama se numește Investiția Asia-Pacific, un instrument de investiție care evaluează oportunitățile din regiune în afara activităților principale ale companiei, fiind o cale să creeze surse noi de venituri, citi Siri descrierea.

— Urmărește orice astfel de investiție de fonduri, îi spuse Cherry inteligenței artificiale.

Rezultatul veni după câteva momente.

— Ambele fonduri au plasate contribuții în companii similare, una în Mongolia, cealaltă în Kazahstan.

— Grozavă treabă, Siri, își lăudă ajutorul artificial. Găsește orice referință despre aceste companii: articole, website, orice.

Imaginația ei înfierbântată alcătuia deja scenarii fantastice despre ce ascundeau cele două consorții.

— Nu e disponibilă nicio știre recentă.

— Nu au website? întrebă Cherry, conștientă că ceva nu era în regulă. Lărgește căutarea spre servere sau computere personale care au accesat paginile și mențin în continuare sursa fișierelor în cache. Dacă e nevoie, du-te înapoi cinci-zece ani.

Era deja intrigată. Se duse la bucătărie, căutând o cană și un pliculeț de ceai. Luă ceainicul și dădu drumul la robinet. Din el se prelinse un firicel de apă care se opri după câteva secunde.

— Rația zilnică a fost consumată, o anunță ecranul digital.

— La dracu! exclamă frustrată. Așteptă să fiarbă puțina cantitate de apă, o turnă peste plicul de ceai și se întoarse în birou.

Între timp, Siri procesase toată informația recuperată. Cherry deschise primul contact de pe ecran. Lipseau toate imaginile și textul apărea într-o limbă pe care nu o recunoscu.

— Siri, tradu.

— Kangali Earth Service este o companie specializată în proiecte de infrastructură care servesc comunității și păstrează mediul înconjurător curat, prin studii aprofundate. De asemenea, compania evaluează rezervoarele de apă și hidrocarburi, optimizează explorări ale terenului și a elaborat o vastă bază de date de hărți geologice. Kangali a investit masiv în brevete tehnologice care identifică curenții de apă subterană. Pentru mai multe informații, dați click pe acest link.

Când încercă legătura, browserul îi arătă o pagină goală.

— Așa, acești mizerabili sunt ocupați să ascundă orice referire la tehnologia cumpărată. Sunt destul de sigură că Mosamoni a făcut același lucru și cu achiziția de pe partea cealaltă a graniței, își spuse Cherry. S-au asigurat, în cazul în care numai unul dintre ei reușește să cumpere o companie asemănătoare și terenul necesar, să acceseze resursele care să le asigure și controlul.

Cherry sorbi din cana plină doar pe jumătate cu ceai fierbinte, privind linkurile ce încă nu fuseseră deschise.

— Au găsit importante vene subterane de apă și vor să le țină blocate, murmură ea.

— Siri, afișează legislația, veche sau nouă, aprobată de guvernele din aceste două țări, în special cele care interzic exportul de apă, dacă există.

— Șase articole noi și patru modificări de articole în Kazahstan și două modificări de articole din Mongolia, anunță Siri.

— Compară conținutul și analizează ce țară restricționează mai riguros exportul de apă.

Cherry era pe cale să indentifice, cu fiecare căutare, scenariul adoptat de firmele mari. Tactica de învăluire aplicată de aceste corporații menținеau oamenii într-o permanentă stare de teamă și nesiguranță, permițând directorilor executivi să rămână neschimbați din funcții, ascunși în culise.

— Prin legi votate recent, Kazahstanul interzice oricărei companii străine exportul resurselor de apă descope-

rite recent, fie apă potabilă, fie cele care necesită un grad oarecare de procesare pentru obținerea ei. Entitățile locale care raportează noi vene de apă au obligația de a preda drepturile de exploatare guvernului, care e singurul factor decizional privind modul de comercializare. Proprietarul inițial primește un procent de 20% din venituri și poate primi produse pentru un echivalent de până la 30%, citi Siri concluzia parțială, cu o voce egală.

— Și rămân la dispoziția guvernului, comentă Cherry, întrerupând-o.

— Nu am înțeles cerința, spuse Siri. Te rog să repeți.

— Nu contează. Continuă analiza.

— Aceste legi au fost implementate la scurt timp după ce a fost semnat un acord economic cu Rusia, în decembrie 2054. Într-o tranzacție unidirecțională, cereale și petrol din Rusia vor fi vândute Kazahstanului. Comentariile pe unele bloguri menționează că, în schimb, exportatorul așteaptă o mare cantitate de apă. Fostul om de știință, șeful unei companii de geoplanificare rusești, care locuiește acum în SUA, a lansat niște zvonuri potrivit cărora situația crizei de apă din Rusia e ținută la secret de guvern, ca să nu influențeze negativ alegerile de anul viitor. Președintele Ranchucik a pornit o campanie agresivă de racolare a aliaților influenți care ar adăuga greutate realizărilor sale în domeniul apei.

— Dar despre legile Mongoliei? întrebă limnologul.

— Legile asemănătare sunt mult mai puțin stricte în Mongolia. Investitorii străini au nevoie de un parteneriat local și pot exporta până la 50% din rezervele de apă. Re-

strictiile se aplică numai țărilor europene și SUA, țări de destinație cărora nu li se permite importul de apă.

— Ceva încălcări de lege ai găsit?

— Două, în ultimii zece ani. Societățile care nu s-au supus legislației sunt companii fantomă finanțate cu bani americani, prin Guatemala și Ghana. Partenerii lor locali s-au declarat vinovați, averile le-au fost puse sub sechestru și persoanele aflate în spatele afacerii au fost declarate persona non-grata. Aceste măsuri dure s-au dovedit eficiente, spuse Siri.

Cherry putea să jure că detectase o senzație de satisfacție în vocea artificială.

— Identifică terenurile deținute de Mosamoni și Narankama, de la granița comună, suprapune-le pe hartă și, pe baza compoziției cunoscute a solului, determină cea mai probabilă direcție a unei surse de apă subterană.

Cherry se uită la ceas: era trecut de 2 noaptea. Ideile continuau să se reverse în mintea ei, menținând-o trează. Era ceva obișnuit pentru ea să lucreze la ore ciudate. Tăcerea respectuoasă a întunericului nopții înlătura îngrijorările zilnice, permițându-i lui Hayyin să se concentreze asupra problemelor arzătoare.

— 4700 de acri în Kazahstan și 2300 în Mongolia. Nu există resurse cunoscute de apă subterană, dar dacă ar fi, ar curge de la vest la est, înspre Mongolia, spuse Siri afișând o hartă extinsă a regiunii, unde ambele terenuri aveau conturate punctele respective.

— Așadar, companiile folosesc tehnologia dezvoltată în Kazahstan ca să identifice apa și să-și asigure suficient

teren cât să împiedice concurența să extragă din același izvor, în timp ce ei captează fluxul pe partea mongolă, murmură Cherry.

Își aminti de recomandarea celor de la Anonymus privind companiile de pază/securitate.

— Există vreo menționare referitoare la organizațiile mandatate cu protecția terenului?

Siri avu nevoie de câteva secunde să încarce hărți noi care să arate capitalele celor două țări și două orașe apropiate de graniță.

— Vontechum este o companie elvețiană, cu subsidiare în acea regiune. Mai nou, s-au stabilit tabere permanente de antrenament pe terenurile menționate. Echipa de elită a companiei face parte din anexa de securitate pentru ambii directori executivi.

Siri mări o imagine din Ulan Bator, în care, pe fundal, se vedeau bărbați plini de mușchi, rași în cap, purtând cămăși afișând un Z albastru și înarmați corespunzător.

— Mulțumesc, Siri. Fă un nou dosar pe desktop și încarcă informațiile accesate astăzi, apoi fă o copie și postează pe serverul extern. Permite accesul numai celor de la Anonymous Group.

Dorea ca hackerii grupului să spargă siteurile celor două companii și să găsească și alte informații compromițătoare: orice era de aflat despre rezervele nedeclarate de apă și despre manevrele menite să priveze localnicii la dreptul la apă. Astfel, când Hayyin va distribui știrile, având în vedere volumul dovezilor copleșitoare, acestea nu vor putea fi respinse de mașinăria lor de relații publice.

Cherry stinse luminile și se culcă.

☆ ☆ ☆

Primi un al doilea mesaj secret de la expeditorul de acum trei zile, la care era adăugată o nouă ademenire: „Îți voi oferi încă un bitcoin, dacă primesc un răspuns afirmativ în următoarele douăzeci și patru de ore".

Amuzată, Cherry decise să-i cânte în strună și-i răspunse, confirmându-și interesul. Trimise mesajul și contactului ei din Anonymous Group, încredințată că hackerul va putea afla identitatea expeditorului.

Pe canalele online importante se tot derulau vești îngrijorătoare, însoțite de rapoarte live despre mulțimea care se adunase pe malurile fluviilor Gange și Iordan, considerate ape sacre. Indienii își învățau copiii despre importanța râului încă înainte ca aceștia să învețe să meargă, la fel și despre puterea-i purificatoare, desemnată de zei, înrădăcinată în credințele lor religioase. Râul nu-și dezamăgise niciodată națiunea – apa lui irigase câmpurile, potolise setea animalelor, acceptase mereu cu generozitate cenușa defuncților și, fără excepție, curățase păcatele celor care se scufundau zilnic în apele lui tulburi. Pentru creștini, Iordanul purta o semnificație asemănătoare, exceptând faptul că o baie în apele lui era o misiune costisitoare. Cine dorea, trebuia să urmeze anumite reguli bine stabilite, sub supravegherea atentă a clerului de la fața locului.

Adepții mai tineri difuzau imagini în direct, ei fiind mai apropiați de un stil pragmatic decât de contemplarea

internă. În imagini se observa schimbarea culorii apei, mai întâi la Iordan, pentru ca, două ore mai târziu, același fenomen să apară și pe Gange, la Varanasi. Se părea că exista o comunicare decalată între cele două fluvii. Nuanța cea nouă, roșiatică, îi silise pe profeții reali sau falși, pe liderii politici și spirituali, să scoată capul din nisip și să se înfățișeze în fața lumii. Predicară mesaje și texte antice despre sfârșitul lumii, amenințând cu pedepse aspre pentru purtarea iresponsabilă a oamenilor față de pământ și, în plus, nu uitară să menționeze și păcatul carnal.

— Rugați-vă mai tare lui Dumnezeu, care este singurul ce poate șterge faptele noastre de ticăloșie. Căiți-vă sincer și veți fi iertați, sunau comunicatele repetate ale bisericii, sperând să-și recâștige enoriașii pierduți din turmă.

— E doar o altă etapă în evoluția Pământului. Nu vă îngrijorați prea tare – nu face bine la sănătate, spuneau sarcastic oamenii de afaceri, încercând să tulbure și mai mult atmosfera. Dacă cei bogați și răsfățați sunt liniștiți, de ce să nu vă purtați și voi ca ei, era apelul pe care încercau să-l impună maselor, dar nu reușiseră să găsească în trecut un echivalent al evenimentelor care se petreceau.

Cherry nu avu mult timp de reflecție, pentru că tocmai primise o invitație ad-hoc de la *APT*, pentru o discuție chiar pe marginea acestui subiect.

— S-a schimbat compoziția chimică și structura apei? Și cum vor fi afectate proiectele *APT* în acele regiuni? erau întrebările mai arzătoare; iar răspunsurile erau echivoce.

— Contactul nostru din Varanasi a colectat mostre de apă și așteptăm rezultatele, confirmă unul dintre oamenii

de știință prezenți la convocare. Vă pot spune de pe acum, schimbarea culorii provine de la o reacție chimică. Încă nu știu care e natura acestei reacții. Structura moleculară s-ar putea să fie aceeași.

— Există ateliere sau secții industriale de tăbăcării în amonte? S-au raportat deversări? întrebă Romana Pilb, noua președintă a *APT.*

— Nu există așa ceva de-a lungul râului Iordan, spuse un bărbat pe care Cherry îl recunoscu a fi Pat Boulanjois, din Montreal, cel care se afla la conducerea diviziei de colectări de informații despre proiectele vizate pentru finanțare de către *APT.* În India, de ieri se sărbătorește Diwali și multe firme sunt închise. În Varanasi, tăbăcăriile sunt la sud de *ghats,* iar pigmentarea s-a observat mult mai la nord. Până acum nu există nicio explicație logică, concluzionă el.

— Tocmai am primit un mesaj: peste tot în lume mulțimile se strâng de-a lungul malurilor râurilor importante, să fie martore la ciudatul comportament, citi Romana Pilb. Apoi continuă, explicând poziția ei personală: Aceste două cazuri nu sunt suficiente pentru a trage o concluzie definitivă. Singura asemănare la care mă pot gândi e că ambele râuri sunt considerate sacre, având o multitudine de semnificații religioase și spirituale.

Cherry interveni în discuție.

— India are o mulțime de râuri care au aceleași semnificații: Yamuna, Sarasvati, Narmada, Kshipra, ca să enumăr doar câteva. Am putea trimite echipe în zonele unde schimbarea apei se vede mai clar.

Romana Pilb își notă câte ceva pe iPad-ul din fața ei, apoi întrebă:

— Și cum vom determina acele locuri?

— Zonele turistice, specifică Cherry. Cred că de aceea s-a și întâmplat în Iordania și India, sunt locuri cu o vizibilitate mare, în cazul în care este un mesaj adresat nouă.

— Încă te mai îndoiești? se băgă în vorbă omul de știință.

Nimeni nu comentă. Camera virtuală era plină de fețe îngrijorate, unii arătând ca de-abia treziți din somn. Comitetul avea oameni pe toate continentele și apelul la datorie cerea să fie prezenți, indiferent de cât arăta ceasul.

— Vom opri anumite proiecte până clarificăm natura incidentului? întrebă Boulanjois.

Pilb și Cherry începură să vorbească în același timp, provocând zâmbetele tuturor.

— Tu prima! îi cedă limnologul cuvântul președintei.

— Sugerez ca toate inițiativele legate de creșterea conștientizării privind situația apei în India și în Orientul Apropiat, să rămână pe același curs. Oricum e o componentă a proiectului nostru care trebuie definitivată. Când vorbim despre cheltuieli pentru curățarea unui râu, suspendăm acțiunile programate până când, așa cum a spus Pat, înțelegem natura unei astfel de transformări îngrijorătoare, împărtăși președinta *APT*. Cherry, ai ceva de adăugat?

— Lumea se așteaptă ca *APT* să vină cu o declarație bazată pe informații și date concrete. Ați auzit relatările liderilor care vor câștiga din această isterie. Nu putem permite, nici personalităților politice și nici celor religioase,

să denigreze mesajul *APT*. Și nici celor care vor face pelerinaj în acele locuri sacre și, cu atât mai puțin, turiștilor obișnuiți, spuse Cherry, explicând temerea ei cea mai mare.

Pe coasta de est era dimineață și ea încă nu-și terminase de băut cafeaua. Partea de sus a pijamalei, un tricou simplu, cenușiu, cu patru linii albastre vălurite, putea trece drept o ținută de stradă, așa că nu se sinchisese să o schimbe.

— Nouăzeci la sută dintre cei ce vizitează aceste locuri sacre au convingeri religioase solide și își trăiesc viața după cele Zece Porunci. Pentru aceștia, experiența cu râul Iordan sau cu Gange, la Varanasi, poate reprezenta excursia vieții lor. Inimile lor sunt pline de venerație și pioșenie, dar și de o dorință nedeclarată ca Iisus sau Krishna să apară în fața lor, să meargă pe apă și să binecuvânteze masele. Cu alte cuvinte, ei se așteaptă la un miracol.

— Ai dreptate, dar ce legătură are asta cu *APT*? întrebă Romana Pilb. Câtă vreme avem un mesaj clar şi nepărtinitor, vom evita orice reacție adversă. Ai sugerat asta acum câteva minute.

Cherry se ridică de pe canapea și răspunse:

— Bazându-mă pe comportamentul maselor de credincioși, este foarte posibil ca cei care au prins un loc bun pe malul râului să nu plece, în speranța că un fenomen similar se va manifesta din nou. Orice lucru neobișnuit îi conduce pe credincioși într-o stare de orbire. Echipele noastre din teren trebuie să fie atente să nu facă comentarii deplasate și să nu poarte semne distincte ale *APT*. Trebuie să păstreze anonimatul și să culeagă mostre din locuri mai îndepărtate de mulțime.

— Este o idee bună, fu de acord președinta. Ne întrunim din nou peste douăsprezece ore, ca să mai prindem câteva ore de somn. Între timp, va fi emis comunicatul de presă și rezultatele analizei apei, concluzionă ea. Aducându-și aminte că mai voia să spună ceva, adăugă: Cherry, acum câteva zile, *APT* a primit o donație substanțială și numele tău a fost listat ca referință. Bună treabă. Știi cine e sponsorul?

Sprâncenele limnologului se ridicară ca trase de o forță invizibilă și buzele-i formară un O perfect. Nu putea crede că hărțuitorul anonim transferase deja fondurile.

— Care-i suma, dacă pot întreba?

— Trei bitcoin. Vom aloca suma pe proiecte săptămâna viitoare, la ședința lunară. Până atunci, tensiunea din lume se va mai potoli și ne vom putea continua munca, replică Pilb.

— Ca să răspund la întrebare, am comunicat cu donatorul doar prin mesaje. Nu-i cunosc identitatea.

Romana o privi atent, apoi trăsăturile se relaxară pe fața ei plină.

— Ai putea să-l rogi pe Hayyin să-i caute identitatea și sursa fondurilor. E un cadou frumos, dar nu ne putem permite să primim fonduri de la o sursă neverificată, zise ea, frecându-și fruntea lată de o palmă.

— Nu-i cine știe ce – doar un text de pe un cont fals. Oricum, îl voi ruga pe Hayyin, zise, simțindu-se vinovată.

— Cum se simte Kahuna? întrebă Pat Boulanjois.

Întrebarea stăruise în mintea tuturor. Nu mai primiseră vești de la familie, ceea ce însemna că nu schimbase nimic în condiția lui.

— A primit săptămâna trecută vizita unui vindecător hawaiian. Cu toate că a fost împotriva sfatului medicului și al normelor spitalicești, ceremonia de vindecare a avut totuși loc și apa dintr-un râuleț considerat sacru și cunoscut pentru calitatea sa, a înlocuit vitaminele din perfuzie. S-a observat o mică activitate cerebrală, dar a încetat după ce s-a terminat perfuzia. Trebuie să i se administreze în continuare, ca să se vadă vreo diferență, dar e cam neproductiv, spuse Cherry, furnizând informațiile pe care le avea.

— Și cum îl va ajuta acest proces să-și revină? întrebă Boulanjois.

Cherry nu dorea să dezvăluie detalii de prisos.

— Îi menține structura apei din organism, care, la rândul său, imită funcționarea normală a organelor interne. Este o soluție temporară, până ce neurochirurgul decide că e suficient de stabil să-l poată opera din nou. Iar pentru Landing Eagle situația nu este prea optimistă. Corpul îi e slăbit de la traumă și mi-e teamă că membrii familiei sale sunt pe cale să semneze ieșirea din spital și să-l ducă înapoi în rezervație. Ceilalți vârstnici fac pregătirile necesare ca sufletul lui să întâlnească străbunii clanului în planul astral.

Cherry își aminti discursul bătrânului de la conferință, unde menționase că vârstnicii mureau înaintea timpului lor. Acum venise vremea ca sufletul său să se înalțe pe firmamenul cerului ca o nouă stea strălucitoare, supraveghind membrii clanului și călăuzindu-i să-și păstreze tradițiile neschimbate, în ciuda nebuniei care îi înconjura.

— Landing Eagle obișnuia să spună că după ce trupul se întoarce în pământ, sufletul continuă să picteze pe pânza cerului, cu repere și semne, pentru cei ca noi, conectați la vibrațiile pământului. Curând, din locul lui celest, el va crea opere de artă semnificând dragostea necondiționată pe care ne-o oferă, zise limnologul, oferind o viziune pasională asupra sfârșitului căpeteniei. De aceea să nu ne abandonăm suferinței și durerii, dimpotrivă, să celebrăm trecerea-i iminentă și să ne unim energiile pentru a-l salva pe Kahuna.

Se auziră câteva murmure de aprobare.

Cherry se simți cuprinsă de tristețe. Scopul luptei lor trecea dincolo de martiriu și determinarea multora dădea asigurări că mesajul lui va fi continuat.

CAPITOLUL VIII

— Trebuie să descărcăm anumite fișiere de pe telefonul tău, suna mesajul celor de la Anonymus Group, după ce investigaseră semnătura electronică online lăsată de mesajul primit de la donatorul misterios.

Cherry deblocă dispozitivul și-i lăsă pe hackeri să-i umble fără restricție în memoria aparatului. Pentru ei, ea era o carte deschisă, o persoană curajoasă și de încredere, care lua în serios rolul din spatele măștii Hayyin.

— Firewallul suplimentar pe care l-am instalat are amprente ușoare, aproape imperceptibile, dar care sunt vizibile doar pentru noi. Am integrat un nanotransmițător în răspunsul către expeditor, un „mulțumesc" pentru donația lui. Chiar dacă mesajul e scanat în trafic pe multiple servere intermediare, aplicația noastră e invizibilă. Softul va aștepta cu răbdare până ce destinatarul va răspunde, după ce și-a luat toate măsurile de precauție. Folosirea e-mailului inițial în corespondența ce va urma e foarte importantă, pentru că închide bucla și oferă un traseu complet, explică membrul Anonymus întregul proces.

Chiar dacă era protejată online de aliați puternici și competenți, în viața reală, Cherry se simțea vulnerabilă

în fața unei potențiale acțiuni nebunești din partea celor care o monitorizau ascunși în umbra anonimatului. Reflectând asupra acestor gânduri, se întrebase adeseori cât de mult știau hackerii despre activistul Hayyin, înainte de a o contacta sau dacă alegerea fusese o pură coincidență. Cursurile de meditație pe care le urmase în timpul universității îi erau acum folositoare, potolind cumva gândurile-i învolburate. Modestia, dragostea și empatia se împleteau într-o coroană de seninătate pe care și-o închipuia pe capul ei. Înlăturarea fricii și transmiterea unui semnal de putere era esențial pentru mesajul transmis de Cherry și de membrii *APT* lumii întregi.

Alegerea ei pentru o nouă activitate enigmatică dovedea încă o dată că soarta nu ținuse cont de hotărârea sa de a trăi o viață simplă, insistând să îi arunce în față evenimente neașteptate, sarcini grele și responsabilități care doar adăugau presiune și griji fragilului ei echilibru existențial. Repercusiunile exploziei o împinseseră în locuri întunecate, unde nu mai fusese niciodată. Doar recent reușise să se mai adune, iar acum se pregătea o nouă întorsătură a destinului, care o desemnase mesagerul unui sponsor generos, dar probabil nebun.

Cherry deschise fereastra din sufragerie, pentru ca briza înmiresmată a zilei de toamnă să înlăture umezeala din interior. După ce se mutase în casă, nu investise în renovări majore, doar înlocuise covorul uzat cu parchet laminat și zugrăvise. Era minimul necesar pentru a-i da senzația că se îngrijea de cea mai valoroasă moștenire lăsată de părinții ei. Vânduse câteva piese de mobilă veche,

printr-un anunț pe internet, ca să facă loc echivalentului lor modern: o masă de bucătărie rotundă, din sticlă, două fotolii din piele roșie, cu picioare joase, negre, și o carpetă indiană, de lână, cu semnul *Aum* țesut în mijloc, ce atrăgea ca un magnet atenția puținilor ei vizitatori. Patru picturi originale, abstracte, își găsiseră locul pe peretele cenușiu-deschis, aducându-i un strop de bucurie și liniște la sfârșitul zilelor agitate. Canapeaua demodată avea o cuvertură care se asorta cu fotoliile, completând necesitățile ei minime. Se așeză pe canapea, ținând în mână un măr mic și strălucitor, asemănător cu replica de plastic a fructelor ce împodobeau farfuriile de sticlă folosite în amenajările de design interior văzute în magazinele de mobilă. Muşcă din fructul fără gust și fără aromă. În ultimii trei ani observase că etichetele nu mai menționau originea produselor, ca și când ar fi crescut într-un loc al rușinii, imposibil de menționat.

Merii și cireșii plantați de tatăl ei în curtea din spate, pe când ea nici nu făcuse primii paşi, o adăpostiseră de soare și o hrăniseră în copilărie. Se agățase și se legănase de crengile lor ca o maimuțică. Acolo descoperise că din legănarea înainte și înapoi rezulta mișcarea oscilatorie. Încântată de ușurința cu care se urca până în vârf, Cherry își petrecuse nenumărate ore observând acoperișurile vecinilor și bolta albastră, mereu schimbătoare, de deasupra capului ei, în timp ce plescăia mâncând cireșele negre, coapte. Când se sătura privind cerul, se juca scuipând sâmburii și își imagina că erau acrobați de circ. Sferele micuțe și tari cădeau, încercând să-și găsească traiectoria

verticală, fără a lovi nicio creangă. Sărbătorea fiecare încercare victorioasă prin a mânca încă o cireașă. Jocuri simple, care-i îmbogățiseră zilele de singurătate.

Raționalizarea apei și folosirea ei numai în scopuri de consum personal transformaseră curtea verde și înfloritoare într-un peisaj dezolant. Ploaia ocazională nu fusese de ajuns să potolească setea solului arid. Iarba și straturile de mușcate și bujori se ofiliseră, lăsând în urmă pământul crăpat, mușcat de pustiitorul vânt sub soarele arzător al verilor prelungite și al iernilor geroase. Doi arțari rezistaseră până ce viața îi părăsise și pe ei. Moartea pusese stăpânire mai întâi pe crengile de jos, apoi, ca o plagă ce se juca cu gazda lui, avansase încet, până la vârf. Lemnul uscat, răsucit, crăpat și gol, dădea impresia, privit dinspre sufragerie, că era un om îngenuncheat, cu mâinile ridicate, cerând îndurare. Pentru Cherry era un alt semn care descria relația fragilă între oameni și mediul înconjurător.

iPad-ul îi semnală că ședința *APT* în realitatea augmentată era pe cale să înceapă. Acceptă apelul și câteva fețe familiare apărură în sufrageria ei, proiectate de la bust în sus, cu 50% mai mici decât în realitate.

— Bună, tuturor, se adresă Romana Pilb celor prezenți, printre care Pat Boulanjois, Ikuku Asu – geofizician japonez, Josefine – secretară la *APT* și alte cinci persoane pe care Cherry le recunoscu drept membri din SUA, China, Brazilia și Rusia. Srinitham Maghatham din India, cel mai recent membru, ni se va alătura din Varanasi. Care sunt noutățile? Pat? Cherry? întrebă Pilb cu o privire sumbră. Cicatricea de pe buza superioară îi tresări de două ori.

— În timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție, am reușit să determinăm că modificările chimice din apa Iordanului și râul Gange nu au fost cauzate artificial.

Capul lunguieț al lui Pat păru și mai mare din cauza pielii care atârna flască sub bărbie, ca punga de la pliscul unui pelican.

— Oricum, se pare că structura moleculară a apei a fost afectată, iar tiparul obișnuit, hexagonal, arată estompat sau tulbure în aparență, în loc să fie clar, așa cum a fost de obicei. Partea îngrijorătoare e că mostrele pe care le-am luat din fiecare râu se potrivesc perfect la nivel molecular, ceea ce e un mister pentru noi. Mostra din Varanasi are urme de Palmaria Palmata, o algă roșie nedăunătoare care se găsește în nordul Atlanticului și Pacificului. Așa că nu avem nicio explicație cum o algă de apă sărată a apărut într-un mediu de apă dulce. Este, pur și simplu, nefiresc ca aceste alge să fi migrat în Gange fără să lase o urmă pe care s-o putem determina.

— Nu de curând am auzit știri despre un nou soi de Palmaria Palmata, care elimină un anumit nivel de toxină când înflorește? chestionă Pilb, aproape intuind următoarea întrebare. De profesie era hidrolog specializat în ape subterane, dar își petrecuse ultimii douăzeci și cinci de ani făcând carieră în afaceri.

— Da, ai dreptate. Multe zone de-a lungul rutelor marine s-au înroșit. Mostrele din Atlantic arată că sunt destul de toxice. Poate să omoare pești, iar aerul din jurul lor este greu de respirat, aproape imposibil, explică Boulanjois cu rapiditate.

— Suntem siguri că este aceeași algă nocivă cu cea găsită la Varanasi? Există vreo părere despre ce a cauzat această mutație extremă în Palmaria Palmata? întrebă Pilb.

— Nu, nu există nicio explicație științifică, deocamdată. Și, pentru că e o descoperire recentă, nu am apucat să verificăm dacă sunt urme de toxicitate la Varanasi sau în Iordan, replică Pat.

— Azi, mai devreme, Cherry a sugerat că ar putea fi un avertisment trimis către oameni, urmând ca data viitoare apa să se manifeste în alt mod. Eu, personal, nu prea cred în această teorie, Cherry – fără supărare, continuă Boulanjois, ascunzându-și cu greu un zâmbet la gândul nebun că apa era în stare să acționeze inteligent împotriva oamenilor.

— Nu e nicio supărare, Pat, îl asigură limnologul, cu o voce calmă.

Ochii ei albaștri transmiteau aceeași stare de calm, de acceptare. Chiar și în comunitatea științifică erau puțini oameni curajoși dispuși să înțeleagă și să accepte proprietățile perceptive ale apei.

— Aceste anomalii prezente în apă sunt raportate peste tot în lume, dar în cele mai multe cazuri, astfel de incidente ne parvin prin postări online. Preocupați de ultimele evenimente, am ignorat complet o secțiune importantă a website-ului *APT*, care e, de asemenea, și responsabilitatea mea, și pentru asta îmi asum vina. Am stat câteva ore bune astăzi să filtrez sute de e-mailuri primite numai săptămâna trecută. 10% provin de la muncitorii de pe platformele de foraj din Atlantic, Pacific și Marea Nordului.

Extracția petrolului din oceane e o afacere riscantă și nu a încetinit deloc, în ciuda deversărilor, exploziilor și devastării vieții marine. Din nou se dovedește că influența politică este mai puternică decât importanța umanității.

— Ce e neobișnuit de data asta? întrebă Ikuku Asu.

Cherry își ridică picioarele pe canapea, se scărpină pe obraz și răspunse:

— Echipamentul lor de monitorizare a detectat trepidații la adâncimea de 20.000 de picioare.

Propoziția produse exclamații de surpriză și îngrijorare.

— Știu – e o nebunie, spuse Cherry, încercând să vorbească peste vocile agitate. Am verificat website-ul platformei de foraj și adâncimea de extracție nu a fost raportată. În plus, valvele de urgență nu au fost controlate la o adâncime mai mare de 10.000 de picioare, în ultimele trei luni, nu există piese de schimb pentru submarinul care se ocupa cu mentenanța și tehnicienilor le este frică să se aventureze acolo, jos. În timpul unei intervenții, cablurile conectate la submarin au înghețat în mod inexplicabil, tăind alimentarea cu oxigen și electricitate. Au fost extrași manual, chiar înainte să moară asfixiați.

— A furnizat e-mail-ul mai multe detalii despre informațiile care i-au îngrijorat? întrebă Asu din nou.

— Da. Nivelul toxic e în continuă creștere. Asta înseamnă că există o spărtură într-o pungă de gaz. Dacă nu este sigilată, contaminarea din Golf poate ajunge în oceanul Atlantic și pe coasta Europei. Este doar o chestiune de timp înainte ca oceanele să fie compromise, clarifică Cherry.

— Și dacă aruncăm în ecuație și un cutremur subteran, metanul poate erupe și poate trece prin fundul oceanului, creând un tsunami cu o rază de distrugere inimaginabilă, explică Ikuku Asu. Viața marină ar fi exterminată, platformele de foraj dezmembrate și comerțul maritim devastat. Dezastrul Deep Water Horizon, din 2010, ar părea un joc de copil.

— Hai să ne ocupăm întâi de ceea ce avem în față, își ridică Pilb vocea, reducând gălăgia la un murmur. Ikuku, ai cele mai bune contacte cu SUA, așa că poți să confirmi cele spuse de Cherry. Dacă aceste date se dovedesc a fi corecte, vom informa autoritățile. Știe cineva care ar fi șansele ca activitatea seismică subterană să se liniștească, dacă vibrațiile și perturbațiile cauzate de foraje s-ar opri? întrebă Romana Pilb, mai mult retoric. Picături de transpirație i se adunară în puful fin și blond de deasupra buzei. Palmele-i largi, cu degete groase, se odihneau pe masa din fața ei.

După câteva secunde, când fu convinsă că nu putea nimeni să o lămurească în legătură cu prima problemă, puse o altă întrebare:

— Cherry, ai mai găsit rapoarte critice similare pe site?

Femeia mai tânără dădu din cap, în semn de negare.

— Nimic atât de grav ca acesta, doar rapoarte în legătură cu anomalii în ceea ce privește apa în Africa, Australia, Rusia, China. O voi ruga pe Josefine să-l ajute pe Pat, voi tria e-mailurile și voi extrage doar informațiile importante, în modelele de date pe care le folosim în evaluarea proiectului. Voi căuta tipare, elemente declanșatoare și

orice altceva care poate fi semnificativ, spuse Cherry. Un raport merită, totuși, menționat: în deșertul Kalahari, oazele ar trebui să fie pline în această perioadă a anului, dar de fiecare dată când localnicii merg, în timpul zilei, să colecteze apă, aceasta dispare încă de dimineață și reapare doar când se lasă întunericul, iar oamenii nu pot concura cu hoardele de animale însetate. E un ciclu observat în ultimele trei săptămâni. E ca și cum apa ar avea grijă de ființele nevinovate și ne pedepsește pe noi. Ne evită în mod conștient.

Aceste noutăți provocară, din nou, o stare de agitație.

— A crescut restricția de apă în zona voastră? întrebă Pilb pe toată lumea.

Încercă să evalueze dacă guvernele începuseră să se panicheze, gândi limnologul.

Nu primi niciun răspuns afirmativ.

— Asta-i o veste bună, dar nu înseamnă că nu vor strânge șurubul peste noapte.

— Ar trebui să monitorizăm și manifestările mulțimii de-a lungul celor două râuri. Vreo actualizare? Eu, personal, n-am timp să verific noutățile online, specifică Pilb.

Chiar în acel moment, Srinitham Maghatham apăru online și se prezentă în doar câteva cuvinte, înainte să treacă la chestiuni mai importante.

— Malurile au devenit tabere permanente. Nu contează că e zi sau noapte, oamenii se holbează la apă, așteptând miracole. Vânzătorii ambulanți s-au mutat mai aproape de corturi, de când traficul crescut a devenit bun pentru afaceri. Yoghini și oameni religioși s-au așezat pe malurile

Gangelui, cântând și rugându-se, spre fascinația mulțimii. Apoi acceptă ofrande, fie că e vorba de mâncare sau bani, ca să tălmăcească semnele arătate de apa sacră a râului.

Srinitham se afla chiar în mijlocul evenimentelor, iar fumul gros al focurilor în aer liber și al tămâii aprinse se răspândea pretutindeni. Copiii țipau, bărbați și femei ședeau cu picioarele încrucișate, direct pe pământ sau pe covoarele înguste de lână. Sunetele tobelor și al incantațiilor îi îngreunau tânărului misiunea de a prezenta exact situația, preferând să le arate ceea ce se petrecea în jur. Soarele care apunea desena o dâră portocalie peste adunarea improvizată, de parcă festivitatea Diwali începuse încă o dată. Din cauza șirului de corturi aflate între bărbat și apă, nimeni dintre cei care îl urmăreau nu putea vedea câți oameni luau parte la „procesul purificării".

— Acești credincioși se mai scaldă în Gange? întrebă Pilb cu o voce joasă, de parcă i-ar fi fost teamă că cineva ar fi putut-o auzi, chiar dacă Srinitham purta căști, iar în jur era oricum un haos general.

— Da, acum mai mulți decât înainte. Stai să-ți arăt.

Srinitham își făcu loc prin labirintul de corturi, strecurându-se prin spațiile foarte înguste dintre ele. Păși peste frânghiile fixate la pământ de cârlige metalice, evitând un grup de băieți care se luptau pentru o bucată de pâine murdară, pe care o scăpaseră deja de două ori pe jos. Era gata să iasă din umbra ultimului rând de corturi, când o femeie acoperită cu văluri portocalii și roșii se lovi de el și amândoi își pierdură echilibrul. Srinitham se redresă primul și o sprijini să nu cadă. Fără să se uite la el, femeia dispăru înapoi în labirintul din care bărbatul tocmai apăruse.

— Ești în regulă?

Ochii negri ai Romanei erau lărgiți și buza superioară îi tremura imperceptibil.

— Sunt bine, o asigură tânărul.

Întoarse telefonul pe orizontală, ca să prindă o panoramă cât mai largă a fluviului.

Srinitham stătea la marginea taberei, de unde scări de piatră se întindeau înspre țărm, coborând spre malul apei.

Doar arcul de sus al soarelui mai era vizibil, lumina palidă reflectându-se în suprafața fluviului și întinzându-se apoi peste împrejurimi. Liniștea se lăsă brusc, în timp ce vocile omenești se stingeau, încet, la fel ca vântul dintre corturi. Ultimele raze de soare, care se disipau și se amestecau cu umbrele care anunțau noaptea, păreau să liniștească totul în jur. Doar Gangele, cu rolul său primordial în procesul de creație, avea dreptul să-și învolbureze apele, creând valuri jucăușe, care îi mângâiau pe cei scufundați în el și le aducea binecuvântarea așteptată. Focurile aprinse pe mal se domoliră și ele. Ciripitul păsărilor se estompă, vâslele își conteniră lupta cu apele fluviului, totul deveni suspendat într-o pace profundă, care se transmitea chiar și prin conexiunea telefonului.

Un țipăt sparse liniștea, apoi altul și altul, unindu-se într-un concert de strigăte de groază. Apa calmă reflecta flăcările focurilor din apropiere și expresia de pe fețele credincioșilor. Ei erau cei care urlau, iar pe fețe le era întipărită spaima și durerea.

— Srinitham, ce se-ntâmplă? întrebă Cherry crispată, aplecându-se ca să distingă ce se petrecea.

— Nu înțeleg, spuse tânărul. Imaginea proiectată de el se zgâlțâia în sus și jos, în timp ce încerca să se apropie. Văd că toată lumea iese din apă țipând.

Un bărbat la vreo treizeci de ani, având doar o cârpă înfășurată în jurul coapselor, se prăbuși lângă reprezentantul *APT*. Toți cei prezenți la ședință îi văzură inflamațiile de pe picioare, brațe și piept, de parcă ar fi făcut baie în apă fiartă.

Vaietele se intensificară. Panica erupse când bărbați și femei, tineri și bătrâni, se înșfăcară unii pe alții, căutând cu disperare un sprijin, deoarece durerea care-i cuprinsese în apă îi forța să se miște cu încetinitorul. Puțini dintre cei rămași pe mal se încumetară să-i ajute să iasă din fluviu. Din ce în ce mai mulți cădeau, urlând de suferință. Oamenii aduseră torțele mai aproape de maluri, ca să vadă despre ce e vorba.

Srinitham își îndreptă din nou telefonul spre râu. Acolo, în apă până la genunchi, doi bătrâni priveau în jur, nedumeriți de agitația creată. Purtau și ei numai o lenjerie sumară, părul și barba lor lungă încadrându-le fețele incredibil de încrețite, ca rezultat, fără îndoială, a lungilor ani de expunere la soare. Schimbările apei nu părea să-i afecteze, iar ei rămăseseră calmi și liniștiți. De parcă ar fi voit să se convingă pe ei înșiși de imunitatea lor neașteptată, își afundară adânc palmele în apă și o turnară peste spatele dezvelit. Lichidul se scurse pe trupurile lor fără să-i afecteze.

Gange, râul sacru, protejează și pedepsește, în aceeași măsură.

Cherry se întrebă dacă vârsta bătrânilor era relevantă pentru condiția lor.

Srinitham se întoarse, din cauza rumorii puternice care venea din spatele lui. Pânzele corturilor zburau în stânga și-n dreapta, tăiate de săbiile scurte ale polițiștilor. Paramedicii le călcau pe urme, ducând târgi pliate – nu le-ar fi putut căra pe terenul denivelat, presărat cu gunoi, lemne de foc și trupurile epuizate ale celor care nu aveau unde să se ducă.

Grupul trecu grăbit de Srinitham, înainte de a se despărți, în încercarea de a oferi primul ajutor unui număr cât mai mare de persoane. Antrenați pentru situații de criză, li se spusese să nu intre în apă pentru a-i salva pe bieții oameni, care încă se luptau să iasă la mal. În schimb, polițiștii foloseau vâslele din bărcile fixate la treptele de piatră, ca să-i tragă afară.

Copleșit de situație, reprezentantul *APT* nu reușea să țină telefonul nemișcat. Afectat de tot ce se întâmpla, probabil uitase că lua parte la o discuție în timp real.

Cherry văzu mulțimea roind în jurul lui Srinitham, umăr la umăr cu el, înregistrând evenimentele cu telefoanele lor, pentru a transmite unui public cât mai larg. Pe ecran apăru, brusc, o avertizare anunțând că bateria era pe terminate, urmată de fața transpirată a bărbatului. Câteva șuvițe de păr îi căzuseră peste ochii încărcați de teamă.

— Trebuie să plec. Trebuie să-i ajut pe oamenii aceștia, strigă. Saliva i se scurgea printre buzele subțiri și uscate.

— Srinitham, te rog, lasă medicii să-și facă treaba. Nu poți ajuta cu nimic, nu înainte de a afla ce a cauzat reac-

țiile, îl sfătui Romana Pilb cu un ton ferm. Și noi avem nevoie de tine. *APT* se bazează pe tine, să fii ochii și urechile noastre când apar astfel de incidente de raportat, continuă ea. Nu uita că azi, mai devreme, apa a fost bună. Lumea s-a scăldat și s-a rugat ca păcatele să le fie curățate și să li se deschidă canalele spirituale. Ce s-a schimbat în ultimele ore?

Cu ochii în lacrimi, tânărul privi în jurul său, la gloata haotică.

— Cum să plec de-aici? scânci el.

— Trebuie să stai în siguranță. Ce îți cerem acum este mai important decât să-i ajuți pe acei oameni. Trebuie să asiguri mostrele de apă și să le duci la laborator urgent. Te rog, Srinitham, insistă femeia. Voia să mai spună și altceva, să-l descurajeze să nu acționeze iresponsabil, dar legătura cu Varanasi se deconectă.

Ceilalți participanți la ședință rămaseră fără cuvinte. În final, Cherry sparse liniștea cu o întrebare.

— A verificat cineva dacă informațiile sunt deja transmise live?

Vocea ascuțită a Josefinei ajunse la ei.

— Da, sunt live. Încă e haos, dar au sosit mai mulți paramedici la locul faptei. Au adus și proiectoare, pentru o mai bună vizibilitate a operațiunilor de salvare.

— Sunt rapoarte despre pescari care și-au pierdut rațiunea, care-și lasă bărcile la apă, legându-le împreună în linie dreaptă, și-și aruncă plasele să prindă corpurile înainte să fie duse de curenți. Cred că nu pricep că ar putea și ei să sufere arsuri atunci când vor atinge trupurile.

Fața ca de copil a Josefinei reapăru pe proiecția de RA. Ținea în mână un dispozitiv portabil. Cu un gest brusc, din încheietură, aruncă imaginile de coșmar de la Varanasi pe ecranul conferinței.

— Au fost raportate incidente similare și la râul Iordan? întrebă Pilb, sperând ca diferența de fus orar între cele două locații să fi salvat niște vieți. Ar putea ca inofensiva Palmaria Palmata să se transforme într-o tulpină toxică așa de repede?

Josefine se gândise deja la asta. Postă alte imagini vizibile pentru toată lumea.

— Fenomenul a început de câteva minute, însă doar câțiva oameni au suferit arsuri minore. Iordan este doar un pârâu în comparație cu Gange. Accesul la apă e controlat și îmbăierea se face într-o manieră ordonată. Rapoartele menționează nuanța roșie intensă a algei înainte ca oamenii să se fi rănit, spuse fata, așezându-și nervoasă o șuviță de păr lung și negru în spatele urechii. Cei pentru care credința înseamnă mult mai mult decât existența de zi cu zi sunt protejați și apa nu le-a ars carnea... presupun, adăugă timidă.

— Cum se poate ca apa să știe cine are o credință puternică în Dumnezeu sau într-o altă divinitate? întrebă Romana Pilb, uluită.

Cherry, care era deja familiarizată cu legendele popoarelor străvechi, încercă să răspundă.

— Există un aspect al apei care nu iese la suprafață prea des și chiar și cei implicați în mișcare uită asta: apa are memorie și apa comunică. Gangele purifică trupurile ce-

lor care se scufundă în el, comunică cu apa din interiorul lor și răspunsul primit de la apa din jurul credincioșilor a fost pozitiv. O persoană cucernică iubește toți copiii Creatorului, simte compasiune și are grijă de Gaia. Aceste sentimente implicite s-au împletit într-o armură protectoare. Personal, nu mă pot gândi la o altă explicație.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Boulanjois, după o lungă tăcere. Este singura explicație de până acum.

— Hei, băieți! îi întrerupse Josefine, alarmată. Am primit alerte pe website de la oameni care locuiesc de-a lungul fluviilor Yangtze și Nil; efectele se răspândesc cu repeziciune. Similaritățile nu mai pot fi negate.

— Pentru toți cei care se îndoiesc, aici e răspunsul vostru: apa este vie și acțiunile ei reflectă nepăsarea cu care ați tratat-o până acum, murmură limnologul, destul de tare ca să fie auzită.

Josefine blocă sunetul transmisiei, ca fiecare să se poată gândi în liniște la ce trebuia făcut în continuare.

Cherry își formase deja o părere după ultimele întâmplări.

Sunt necesare măsuri de corecție. Apa ne-a dat suficient timp pentru a ne răscumpăra greșelile, dar infatuarea noastră și sentimentul că avem mereu dreptate ne-au orbit în fața necesității de a o trata mai bine. Cum ar putea ceva atât de sălbatic și de inteligent să fie înlănțuit? Apa a fost martora decăderii omenirii într-o existență fără scop; ne-a absorbit angoasele, lăcomia, ura, ostilitatea, dependențele și negativitatea prezentă într-un procent mai mare decât iubirea, compasiunea și recunoștința. Apa s-a săturat de puhoiul deciziilor noastre iratio-

nale, ceea ce va duce la o eliminare permanentă. Dar apa va supraviețui. Se va purifica de toate amintirile pe care noi le-am gravat în structura ei moleculară.

— Propun următoarele, spuse Romana Pilb. Îl vom contacta pe Srinitham peste două ore, să aibă timp să ducă mostrele la laborator și să-și încarce telefonul. Îl voi suna eu; vreau să știu că e bine. Josefine și Pat: aveți grijă să vă ocupați de postarea informațiilor menționate de Cherry mai devreme. Cherry și cu mine vom lucra rapid la un mesaj oficial. Voi implica și departamentul de relații publice. Să presupunem, pentru o clipă, că apa se luptă pentru propria ei supraviețuire, spuse, în timp ce-și mișca degetele în semn de ghilimele la cuvântul „supraviețuire". Asta înseamnă că, de curând, noi, ca societate – sau cel puțin unii dintre noi – am acționat cu o stupizenie și lipsă de bun simț și mai mare decât până acum. Mesajul nostru ar trebui adresat guvernelor, să-și revizuiască legile privind apa și să oprească imediat exploatarea irresponsabilă.

— Nu prea cred că ne-ar asculta cineva, dar putem încerca, acceptă Pat provocarea.

Era o manevră precipitată, poate puțin disperată, dar cu toții erau gata de treabă.

— Să-l contactăm pe Hayyin? sugeră Boulanjois. Poate descoperă ceva mizerii despre marile corporații, acum e timpul să-i bombardăm pe net. Transpirația îi înnegrise tricoul roșu în jurul gâtului, mai multă sudoare curgându-i de pe obrajii grași.

— Asta-i o idee bună, confirmă Pilb.

El zâmbi timid.

— O las pe Cherry să trimită cererea. Ne revedem în trei ore.

☆ ☆ ☆

Cherry Mortinger închise și rămase pe canapea, cu genunchii strâns lipiți de piept. Simțea că și ultima picătură de energie îi părăsește corpul, împreună cu ultimele rămășițe de voință. Se gândi că ar trebui să facă altceva decât să zacă nemișcată ca un gargui pe zidurile unei catedrale înalte, veghind asupra sufletelor care se rugau. Se presupunea că Varanasi era un loc sigur, protejat de zei și de credința nezdruncinată de mii de ani. Iisus și Ioan Botezătorul pășiseră pe malurile râului Iordan, impregnând eterul cu propria lor energie Dumnezeiască, înlăturând durerea și păcatele și urâțirea fizică și spirituală.

De ce, atunci, se abătuse o astfel de pedeapsă asupra oamenilor care perpetuaseră sanctitatea acelor locuri sacre? Pentru Cherry, mesajul era, fără dubiu, unul despre putere, dar și un avertisment că lucrurile sunt de-abia la început.

Își puse bărbia peste genunchi. Gânduri răzlețe se iveau și dispăreau de parcă se aflau într-o ușă rotativă, într-o continuă mișcare. Ar schimba mesajul lui Hayyin cursul evenimentelor în vreun fel? A contat Hayyin cu adevărat?

Brusc, Cherry nu mai era sigură că lupta a milioane de oameni va face un grup restrâns să-și depășească încăpățânarea, lăcomia și miopia.

Dacă apa s-ar retrage în adâncurile pământului sau ar refuza să fie îmblânzită din nou, omenirea ar pieri. Simți

cum lacrimi grele i se scurgeau pe obraji și îi udau pantalonii de yoga. Ce ar putea schimba prin comunicatul lui Hayyin, cum să ducă mesajul în adâncurile sufletului, acolo unde conta? Ar trebui Hayyin să devină ecoul semnificației spirituale a șefilor de trib despre memoria apei? Era posibil să-și subestimeze incredibila capacitate de a stârnii reacții, schimbare și adaptare la evenimentele zilnice?

Cherry recunoscu în tăcere cât de absurd ar fi fost pentru Hayyin să-și asume o poziție spirituală, riscându-și reputația construită pe expunerea unor dovezi și a unor fapte despre ilegalitățile comise în industria apei. O mulțime de oameni obișnuiți i-ar fi putut ridiculiza dorința de a se ruga pentru iertarea apei, pentru arătarea unei iubiri profunde pentru lichidul în care se dezvoltaseră primii embrioni ai vieții, cu miliarde de ani în urmă.

Își întinse picioarele, apoi se deplasă în jurul camerei cu pași mici, în timp ce se gândea la următoarea mișcare a lui Hayyin. Trecu prin hol, spre birou, și se uită la masca agățată pe perete, tăcută și învăluită într-un mister încă nerelevat de proprietarul ei de drept. Nu-i veni în minte niciun răspuns la dilema ei. Fața imobilă, din lemn, păstra o expresie rigidă, ca și cum durerea îndurată de la creația ei o golise de orice compasiune.

Se concentră pe fața lui Hayyin de parcă ar fi cerut un indiciu. Stând în picioare, își aduse palmele împreunate pe piept, pentru a murmura o rugăciune simplă, concisă. Busola ei internă nu greșise niciodată în a-i arăta direcția corectă. Apelă la inima ei. Un gând tandru i se cuibări cu

speranță în conștiință, furnizându-i, în cele din urmă, ceea ce căuta. *Apă pentru Toți* și nu Hayyin trebuia să împartă lumii călăuzirea sufletească, așa cum făcuseră Kahuna și Landing Eagle.

Cherry se exploră pe sine însăși, flămândă să primească cunoașterea pe termen lung, dar nu mai găsi altceva. Se înclină în formă de respect și încheie conversația invizibilă. Energia, dublată de speranță, îi umplu ființa, producând o plăcută vibrație care-i încălzi trupul pentru câteva secunde.

Se duse înapoi în sufragerie, unde găsi o mulțime de e-mailuri în căsuța poștală. O scurtă privire aproape îi alungă entuziasmul de dinainte – ultimele analize chimice din apa Gangelui confirmau că nu mai avea proprietăți de vindecare. Bacteria care distrugea holera dispăruse. Cei prinși în apă cu câteva ore mai devreme prezentau simptome de diaree, crampe musculare în picioare și vărsături. Nu se știa încă dacă efectele se extindeau și la cei la care credința era puternică, iar Cherry era convinsă că nimănui nu-i dăduse prin cap să verifice. Compuse o scurtă notă pentru Srinitham și i-o trimise, incluzându-i și pe ceilalți membri ai comitetului.

Următoarea știre care-i atrase atenția venea dinspre Mexico City. De aproape patruzeci de ani, orașul își extrăgea apa potabilă dintr-un acvifer care se epuizase cu o rată incredibilă. Aerul care înlocuise apa transformase subsolul într-un strat spongios, într-o hazna de care guvernul nici nu se sinchisea. Instabilitatea structurală atinsese punctul critic în noaptea de dinainte, când o bucată

mare din partea estică – aproape douăzeci de kilometri pătrați – căzuse liberă, de la patruzeci de metri înălțime. Sute de mii de oameni muriseră în somn și țevile de gaz erupseseră în focuri de artificii spectaculoase și letale, care omorâseră și mai mulți. Începuse, astfel, o reacție în lanț de distrugeri pe care numai un cutremur cu magnitudinea de opt grade sau mai mare l-ar fi putut produce. Filmările online arătau fose arzânde care aminteau de muntele Mordor, flăcările atingând aproape înălțimea nivelului prăbușit. Echipele de intervenție erau în siguranță în partea cealaltă a orașului și oricum nu aveau antrenamentul necesar să intervină la un incident de o asemenea intensitate.

Pentru a controla focurile, sute de drone echipate cu containere teleghidate, conținând agenți chimici, se concentrau pe clădirile mai înalte de cinci etaje. Strategia diferea pentru structurile mai joase: o pătură ignifugă, cu dimensiunea de două sute de metri pătrați, atașată de patru drone, era plasată peste casă și fixată de pământ cu piroane ejectate din drone. Fără oxigen, flăcările mureau încet, lăsând un loc mai sigur pentru pompieri să stingă cărbunii care încă ardeau mocnit.

Cherry nu putea privi disperarea supraviețuitorilor și a salvatorilor. Îi trebuiră câteva minute înainte să înțeleagă că moderatorul știrilor îi numea norocoși pe cei care încă își mai aveau casa și birourile deasupra pământului, și nu pe supraviețuitorii care se aflau în craterul groazei. Nu mai exista primăria, doar o locație insuficientă pentru a le insufla încredere unui primar depășit și unor consilieri împietriți de groază.

Trase o gură de aer printre buzele uscate și un junghi o înțepă într-o parte a capului. Pe drumul spre bucătărie își zări reflexia în oglinda din hol. Albastrul ochilor i se păru mai închis, dar de data asta nu de furie, ci din cauza durerii pe care o simțea gândindu-se la locuitorii orașului Mexico City.

Deschise robinetul doar ca să afle că rația zilnică fusese deja consumată. Nu înjură de data asta, luă un măr din frigider, îl șterse pe tricou și mușcă. Buzele, limba și papilele gustative îi mulțumiră pentru umezeala care-i îndulci, pe moment, starea.

Sunt în viață, gândi. Am un acoperiș deasupra capului.

Voi putea bea mâine un pahar cu apă.

Oamenii de la televizor sunt ori morți ori au pierdut tot.

Se întoarse în sufragerie. Consideră că avusese parte de suficientă suferință pentru o singură zi, când un alt subiect îi atrase atenția.

Viitorul Veneției era condamnat. Se precizase cu treizeci de ani înainte că noile tehnologii vor permite Veneției să-și înalțe clădirile unice pe piloni de bazalt, pentru protecție contra creșterii lente, dar constante, a nivelului apei. Complezența și, uneori, nehotărârea pentru care palazzo ar trebui salvat mai întâi, tergiversaseră proiectele într-un șir lung de amânări. Zece procente din proiectul de reabilitare era tot ce putea reprezenta motiv de laudă pentru oficiali. Apa se ridicase rapid, peste noapte, inundând primul etaj al fiecărei clădiri din oraș. Urmase haosul. Numărul victimelor anunțate de autorități era sub o sută, dar se așteptau să crească, după o verificare din ușă-n ușă.

— Care parte a lumii se va prăbuși sub atacul apei? spuse Cherry cu voce tare. S-a trezit apa, așa cum a prevestit Landing Eagle?

Auzi un sunet și-și privi ecranul telefonului.

— Iar tu? exclamă, văzând noul mesaj primit de la sponsorul anonim. Ce vrei acum?

Mesajul era scurt și avea un document atașat: „Distribuie fișierul colegilor tăi de la *APT* sau altora în care ai încredere", spunea. „Informațiile trebuie să fie prezentate lumii. Nu-l deschide pe un dispozitiv conectat la internet, pentru că e detectabil".

Își scoase iPad-ul, dezactivă wi-fi-ul și deschise fișierul. Raportul conținea numele Mosamoni și Narankama și atunci realiză cât de puternic avea să fie, de astă dată, mesajul lui Hayyin.

CAPITOLUL IX

Ilandei încă nu-i venea să creadă că fusese de acord să-și continue cercetarea pe cristale în afara mediului sigur și respectat al universității din Toronto. Acceptase într-un moment de slăbiciune. Era ca un sacrilegiu din partea ei, mușcând mâna care îi oferise o șansă exclusivistă.

Setea de cunoaștere, dincolo de aprecierea meritelor ei din partea comunității științifice, o îndemnase însă să accepte atât de ușor. Era conștientă de reputația și realizările *APT*, dar nu știa nimic despre oamenii care conduceau organizația. Panica i se instală în corp, iar în cap i se derulară scenarii care mai de care mai alarmante, în care eșecul era unul major, indiferent de ce făcea ea. Cherry părea sincer devotată reabilitării lui Kahuna, ceea ce o determinase pe Ilanda să-i trimită o listă completă de echipamente, provizii și obiecte de primă necesitate pentru laborator, însă asta fusese cu opt săptămâni în urmă. De atunci, scopul ei principal – unul destul de nerealist – era să-l țină pe șeful hawaiian în viață și creierul acestuia activ.

Ascultase sfatul lui Maahes și atunci când vindecătorul hawaiian venise la spital să se ocupe de Kahuna, sigilase camera și nu lăsase pe nimeni înăuntru în timpul ceremoniei. Era pentru prima oară în viață când participa la o

sesiune de vindecare ce implica apa, așa că nu se mirase să simtă frisoane pe șira spinării, de parcă apa din corpul ei, excitată de rugăciunile domoale, participa activ la procesul de vindecare. Nu-și putuse controla tremuratul, de parcă o energie strălucitoare i-ar fi trecut în sus și în jos prin trup, tonificându-i celulele.

Lăsând de-o parte cazurile medicale critice care îi acaparaseră atenția, lumea din afara spitalului atinsese un nou nivel de nebunie. Nu avea nicio explicație privind comportamentul irațional al apei, întâlnit în diferite regiuni de pe glob. Dacă nu ar fi fost transmisiunile live postate peste tot pe internet, ar fi considerat aceste noutăți nimic mai mult decât un simplu science-fiction de modă veche.

Schimbări moleculare bizare, fluctuații de înalt nivel dincolo de influența gravitațională a Lunii și modificările de pigment, erau genul de incidente raportate cel mai des care, pentru ea, nu aveau o explicație științifică clară sau vreo logică.

Oricât de mult ar fi dorit să creadă în coincidența tuturor acestor evenimente naturale care se petreceau simultan sau la o distanță de câteva minute între ele, realitatea dură o lovea cu dovezi ca un fulger înaintea tunetului.

Culturile străvechi se purtaseră față de apă cu respect, dragoste și venerație. Adoptaseră o viziune de perspectivă asupra complexității și sofisticării structurii și memoriei sale. Profețiile lor, desconsiderate de lumea modernă, se infiltraseră în țesătura istoriei ca niște semne rele provocate de promisiuni deșarte.

Ilanda, a cărei familie emigrase în Canada din Suedia în 1960, crescuse influențată de folclorul nordic. Näck,

spiritul apei, interpretând cântece la vioară, putea fi răuvoitor sau inofensiv, nesăbuit sau liniștit precum vântul sărutând o salcie. În imaginația ei, eroii din povești prindeau viață. Apa pulsa în venele ei, ca și în cele ale familiei sale și în râurile care înconjurau orașul pe care stră-străbunicii ei îl părăsiseră, dar care îi însoțise în țara descoperirilor. Apa îi ajutase când fusese nevoie și-i pedepsise când fuseseră distructivi. Apa era vie, avea o memorie ce nu se putea șterge și Ilanda intuia acest lucru.

Frigul se instală, treptat, în biroul ei mic, ca o ceață ridicându-se dintr-un lac într-o dimineață umedă și cețoasă. Nu era în stare să se miște de pe canapea, alegând în schimb ca amurgul de mijloc de noiembrie să-i învăluie trupul și s-o transforme, împreună cu mobilierul de plastic și fotografiile din New York, atârnate pe pereți, în forme difuze de cenușiu și negru. Ziua de lucru se încheiase şi ar fi trebuit să se bucure, plină de energie, de mesajul care-i confirma că visul ei devenise realitate: „Laboratorul este gata pentru o vizită", spunea textul, care conținea și o adresă, strada Queen East, la câteva minute de spitalul St. Michael. Se gândi că îi va fi ușor să ajungă acolo pe la șapte seara, chiar în aceeaşi zi.

În sinea ei tot se gândea că întreaga situație e o glumă, că Cherry și *APT* se amuzau de ambiția ei de a descoperi prima potențialul ascuns al cristalelor, precum și aplicațiile lui practice. Dacă laboratorul era real, atunci trebuia să-și țină promisiunea.

Se mișcă încet, scuturându-și umbrele de pe umeri. Eliberată de îmbrățișarea lor strânsă, se ridică, își luă geanta

și se încălță cu o pereche de pantofi comozi. Din ușă, privi înapoi spre locul atât de familiar, lumina din coridor străpungând întunericul dinăuntru. Își imagină că spunea la revedere biroului în care urma să petreacă din ce în ce mai puțin timp.

Tramvaiul o lăsă la câțiva pași de adresa indicată, o școală veche care nu mai aparținea de Consiliului Școlar Toronto, după ce fusese vândută celui care oferise cel mai bun preț. În ultimii ani, rata redusă a natalității însemnase mai puțini copii în clase, forțând educatorii să adopte alte metode de lucru. Cursurile la clasă erau deja istorie. Mulți oameni lucrau de acasă, ceea ce permitea părinților cu copii de vârste mici, până la cei de liceu, să aleagă materiile specifice de studiu online, dintr-un curriculum flexibil care era încă generat la nivelul fiecărei provincii. Profesorul, o inteligență artificială care intra în casele tuturor prin tehnologia realității augmentate, îi ținea pe elevi ocupați și organizați. Universitățile și colegiile reduseseră la minimum numărul personalului didactic, apelând la profesori reali numai pentru cursuri specializate unde o IA nu fusese încă implementată. Vizionarii din industria de realitate augmentată se extinseseră în diferite zone de activități, cu pachete informative, cunoștințe, profesori și module plug-and-play.

Clădirea de două etaje avea cel puțin șaizeci de ani vechime, un vestigiu cu valoare sentimentală, într-un oraș modern care nu născuse niciun curajos să o aprecieze și să îi ofere o restaurare decentă. Cele mai multe dintre ferestrele de la nivelul străzii erau acoperite cu bucăți de

placaj, iar la etaj majoritatea geamurilor lipseau. Peretele de cărămidă dinspre nord era pătat cu mușchi verde. Rugina scăpase de sub straturile de vopsea și se găsea inclusiv pe pilonii metalici ai intrării principale. Deasupra, bucăți subțiri de tablă se agățau cu disperare în șuruburi care rezistau cu greu la mușcăturile vântului și ale ploilor constante. Schele noi fuseseră proptite pe partea vestică a clădirii, semn că lucrările de renovare puteau începe în curând.

Ilanda încercă ușa de metal, încadrată cu patru pătrate de sticlă securizată groasă, gălbuie, care distorsionau imaginea precum oglinzile din casa ororilor; se deschise cu ușurință, iar scârțâitul ușor se pierdu de-a lungul coridorului întunecat din fața ei. Scoase dispozitivul RA din buzunar și scrise: „Sunt aici". Lumina slabă se împrăștie peste pereți, dezvăluind fotografii de absolvire decolorate prinse în rame prăfuite. Pe peretele opus, o etajeră de sticlă încă mai conținea trofee a căror strălucire dispăruse demult. Auzi pași repezi venind dinspre partea de jos și o rază îngustă de lumină se îndreptă spre ea.

— Îmi pare bine să te văd! spuse Cherry bucuroasă.

— Bună! N-a fost greu de găsit.

— Nu te speria de aspectul dărăpănat. Renovările sunt programate să înceapă săptămâna viitoare și apoi va fi minunat. Parterul va cuprinde birourile administrative și sala de fizioterapie, iar etajul va găzdui pacienții – pacienții tăi, accentuă limnologul. Aici nu sunt prea multe de văzut, așa că hai să mergem acolo unde se va întâmpla magia.

Coborâră scările, pășind cu atenție în lumina difuză. Jos, Cherry flutură un card de plastic în fața a două uși metalice care se deschiseră spre interior.

— Acesta este permisul tău. Îți va fi de folos câteva zile, până la instalarea tehnologiei biometrice, clarifică Cherry. Am urmat toate instrucțiunile pe care mi le-ai trimis: sistemul dublu de filtrare a aerului, procesul antiseptic, cerințele de iluminare și chiar sistemul de sunet.

— Și planurile de compartimentare a fiecărui etaj, pe care le-am discutat? Sunt gata?

— Întocmai. Spațiul din dreapta a fost împărțit în patru laboratoare separate, cu pereți mobili. În stânga sunt două săli de operații, cu capacitate sporită, pentru un număr mai mare de asistenți, dacă va fi nevoie.

— Bine, conchise Ilanda. Ochii încercau să cuprindă cât mai mult posibil, temându-se că poate nu i se va mai da voie să revină.

Merseră pe un coridor lat, bine iluminat, din care se deschideau spațiile menționate mai devreme. Ușile nu erau etichetate încă și Ilanda deschise una din ele, din curiozitate.

— Un donator a făcut o contribuție generoasă *APT*, cu mențiunea ca o parte a fondurilor să fie redirecționată către cercetarea activităților complementare apei, spuse Cherry, întărind ideea prezentată la prima lor întâlnire. Până acum, eu am fost principalul om de legătură cu contractorii și furnizorii de echipamente. Mai departe, va fi treaba ta. Este laboratorul tău; modelează-l cum vrei.

— Vrei ca eu să mă ocup de restul? își puse Ilanda mâinile în șolduri, cerând mai multe detalii.

— Uite, din partea *APT* eu voi primi rapoartele financiare ale bugetului rămas și voi angaja un director administrativ. Postul poate fi ocupat și de cineva pe care-l cunoști, clarifică Cherry.

Doctorița neurochirurg dădu din cap, încă neîncrezătoare. Îi era greu să înțeleagă că ceea ce, în urmă cu două luni, fusese doar o discuție mai mult personală, se materializase într-un laborator de cercetare de ultimă oră, chiar mai bine echipat decât cel de la Universitate. Aparatura de Imagistică prin rezonanță magnetică (IRM), Tomograf cu emisie de pozitroni (TEM), Magnetoencefalograf (MEG), Tomograf computerizat (TC), toate erau sigilate în ambalajul original și depozitate de-a lungul peretelui. Într-o altă sală, observă roboți chirurgicali și un sistem de tetieră pentru operațiile neurologice, pe lângă cutiile nedeschise, cu cleme, retractoare și alte instrumente necesare pentru intervenții manuale.

Ilanda era sigură că avea tot ce-i trebuia pentru a face o schimbare reală în folosirea cristalelor.

Cherry continua s-o bombardeze cu detalii neinteresante.

— Zidurile exterioare de cărămidă se prăbușesc, plăcile metalice de la intrare sunt ruginite, dar în mare parte structura clădirii este solidă. Îți voi trimite planurile arhitecturale, actualizate. Dacă vrei să schimbi ceva, acum e momentul.

— Bine, bine, reacționă, fără entuziasm Ilanda.

— Pentru asistenți, spuse Cherry, făcând o pauză, ca să fie sigură că neurochirurgul o urmărea, ai libertatea să

postezi pozițiile disponibile pe orice website și să verifici CV-urile lor. Îți trimit și o listă de nume deja selectate, dacă vrei să câștigi timp cu angajările. Spune-le candidaților cât mai puține despre proiect, cel puțin până vei lua o decizie definitivă în privința lor.

— Și cât pot să divulg?

— Postează încă de la început că munca va fi în domeniul cercetării cristalelor, ceea ce nu e departe de adevăr. Vei oferi mai multe amănunte după ce se vor semna acordurile de confidențialitate.

— Am înțeles.

— Apropo, *APT* și-a luat libertatea să negocieze salariile pentru cei de pe listă, în cazul în care îi angajezi. Poți folosi aceleași compensații și pentru cei pe care îi vei selecta personal.

— Wow, chiar că-mi ușurează sarcina, replică Ilanda, impresionată de eficiența organizării.

— Ne concentrăm asupra cercetătorilor tineri care au publicat câteva articole în timpul anilor de universitate și pe cei care și-au arătat interesul în domenii adiacente. Specializarea este bună, dar nu strică să păstrăm o minte deschisă. Îi oferi Ilandei un surâs larg. Ce crezi? o întrebă.

Neurochirurgul nu-i răspunse. Deschidea uși și inspecta de jur-împrejur, pentru a descoperi alte echipamente depozitate prin colțuri.

— Sunt și dezvoltatori de software pe lista ta? întrebă Ilanda.

— Nu, răspunse Cherry, frunzărind paginile pe care le ținea în mână. Cu siguranță nu erau pe lista pe care mi-ai dat-o, spuse, oarecum dezamăgită.

— Scuze, am uitat, ridică Ilanda din umeri.

— Avem nevoie de un adevărat magician, care să înțeleagă cum se potrivesc codurile cu vibrațiile cristalului.

— Cred că am un candidat potențial. Poate să lucreze de la distanță sau ai nevoie de el în birou? întrebă. Tipul ăsta chiar e foarte retras.

— Aici sau acolo, nu contează prea mult dacă e în stare să-și facă munca. Folosim RA pentru o interacțiune mai apropiată.

— Bine. Mă voi ocupa mâine.

Cherry trecu printre pagini, căutând ceva ce-i lipsea.

— Întregul loc e minunat. Cât durează până sunt gata etajul și exteriorul?

— Vino mâine dimineață să consulți planurile cu contractorul. Nu eram siguri dacă mai ai de adăugat amenajări specifice sălilor de la primul etaj. El îți poate da o dată finală.

— Nu putem începe o activitate serioasă de cercetare până când clădirea nu este total renovată și muncitorii plecați. Locul e bun, dar vibrațiile lumii exterioare s-ar putea să aibă o influență asupra cristalelor. Tramvaie, claxoane, clopotul bisericii din apropiere – toate astea ar putea crea un zgomot nedorit ce poate afecta experimentul, explică Ilanda. Își dădu o șuviță de păr după ureche și se gândi la natura critică a situației.

— Ce propui să facem? întrebă Cherry.

— Camerele necesită izolare fonică. Se poate face și nu cred că va depăși bugetul.

Cherry nu protestă.

— După cum am spus, suntem dispuși să efectuăm orice schimbare care te va ajuta. Oh, încă ceva: informațiile portofelului electronic îți vor fi trimise printr-un canal securizat. Are deja patru feluri de *crypto currencies* cu care poți cumpăra cristale de înaltă calitate.

— Sper că nu te aștepți să mă ocup eu de finanțele acestei afaceri, spuse Ilanda, cu o nuanță de îngrijorare în glas.

Cherry gesticulă că nu era cazul.

— Nu, desigur că nu. Am angajat deja un contabil, dar nicio tranzacție nu se va procesa fără aprobarea ta și există și alte mecanisme pentru a ține cercetarea pe linia de plutire.

— Asta-i bine. Să fiu legată de treburi administrative e ultimul lucru pe care-l doresc, se confesă deschis Ilanda.

Citi câteva etichete ale cutiilor stivuite în colț și bătu din palme de bucurie.

— Propriul meu laborator. Nu-mi vine să cred.

Se duse până la Cherry și o îmbrățișă.

— Mulțumesc.

— Nu e meritul meu, Ilanda. E în interesul *APT* de a-l salva pe Kahuna și nu numai, explică Cherry.

Ilanda îi dădu drumul tinerei. Îi plăcea totul la Cherry, începând cu prezența plină de energie, aspectul băiețesc și până la atitudinea liberală; la ea nu era deloc prefăcătorie – nicio falsitate nu se ascundea în spatele acelor ochi albaștri.

— Ai de gând să îl aduci pe Ojani aici? întrebă limnologul.

Ochii neurochirurgului se măriră pentru o clipă. Își puse mâinile pe umeri și trase de mușchii trapezoidali pentru a-şi reduce tensiunea, dar şi ca să tragă de timp pentru un răspuns.

— Da. Banca lui de mostre de sânge este incredibilă. Facem progrese în găsirea unui echilibru corect între tipurile de cristale și grosimea implanturilor, eu mă aștept ca experiența utilizatorului să crească exponențial și să se arate detalii mai clare, explică Ilanda.

— Bine. Fii sigură că știe despre măsurile de securitate pe care le avem. Oricum, va beneficia de rezultatul inițiativei, așa că nu-l va ajuta cu nimic să divulge informații.

— Nu e el genul de om care să semneze un acord de confidențialitate, însă crede într-o fermă strângere de mână.

Ilanda își îndreptă spatele și schimbă subiectul.

— Hai să ne concentrăm ca interviurile, renovarea și planul de acțiune să fie gata până la sfârșitul anului, ca să putem începe 2056 în forță, exclamă Ilanda înainte de a ieşi din încăpere, urmată de Cherry, care stinse luminile.

CAPITOLUL X

Ojani – sau Portocală, cum era poreclit de prieteni, clienți și angajați – îi adunase pe toți într-un birou mic de la ultimul etaj al lui Royal York Hotel, în Toronto, pentru a discuta ultimele amănunte înainte de apariția clienților. Toți cei șapte – incluzându-l pe Ojani – stăteau înghesuiți de-a lungul pereților și ai ferestrei înguste ce dădea spre lacul Ontario, umbrit de o multitudine de turnuri de sticlă, apărute ca o pădure crescută fără limită, unde respirai cu greu. Erau patru femei și doi bărbați, cu vârste de peste treizeci de ani, fiecare cu familie și responsabilități și pentru care păstrarea locului de muncă conta mai mult ca orice.

Aspectul său atipic de jamaican îl determinase pe Ojani să păstreze distanța față de comunitate. Nu era *mulato*, dar genele părinților îi jucaseră o farsă crudă, colorându-i pielea mai degrabă într-o nuanță de portocaliu decât în maroniu închis, așa cum era de așteptat. Încă din copilărie suferise tot felul de tachinări, însă o glumă îl urmărise până la sfârșitul liceului, conform căreia fusese conceput dintr-un spermatozoid rătăcit într-un pahar cu suc de portocale. O tunsoare scurtă înlocuise buclele sârmoase, iar ochii negri străluceau pe fața rotundă, încadrată de barba neagră, deasă, pe care o lăsase să crească pentru a-i

acoperi pielea ciupită de o erupție cu origine necunoscută. O cicatrice îi despărțea sprânceana dreaptă, o amintire din clasa a treia, când, într-un moment neinspirat, cineva încercase să smulgă un măr din mâna unei fete. Ca adolescent și, mai târziu, ca adult, nu-și dezvoltase o prezență fizică menită să impună respect, așa că singura opțiune fusese să își folosească inteligența pentru a căuta oportunități în locuri unde altora le-ar fi fost prea frică să se uite.

Gândurile lui Ojani reveniră la prezent. Discursul zilnic, de dimineață, era menit să reamintească tuturor că o parte dintre clienți erau pe cale să vină în biroul lui pregătiți să încerce – unii pentru prima oară – o experiență costisitoare, dar care avea să le rămână întipărită pentru totdeauna în minte. În afacerea lui nu tratase niciodată clienții diferit, nimeni nu avea prioritate – toată lumea beneficia de aceleași avantaje. Angajații trebuiau să se familiarizeze din prima zi cu obsesia lui Ojani de a oferi cele mai bune servicii clienților.

— Astăzi vom schimba rolurile – Martin și Julius vor fi rezervele voastre, doamnelor. Unul dintre clienți este o fată de optsprezece ani, care și-a ales experiența unui pilot care a zburat cu parapanta în Alpii Francezi, a înfruntat vânturi puternice și a fost aproape să moară. Lala este numele ei. Deși are o boală de inimă, nici măcar părinții ei n-au reușit s-o convingă să încerce ceva mai puțin palpitant. Lala este un copil răsfățat, de care trebuie să avem o grijă specială. O echipă de paramedici va fi de față. Cara, să nu-ți iei ochii de la monitorul cu semnele ei vitale. Este o familie bogată, care a mai fost aici de câteva ori și deja

ne-au ajutat mult promovându-ne afacerea, le prezentă el provocarea zilei.

La vârsta de 32 de ani, Portocală se considera fenomenal de norocos, stelele aliniindu-se perfect pentru a-i oferi un drum lin în viață. Comunitatea jamaicană în care se născuse îl ținuse izolat de lumea de afară până când intrase în clasa întâi. Părinții săi, tineri și îndrăgostiți și cu prea puțină experiență de viață, se minunaseră la nașterea lui. Având două serviciuri, bombardați cu nenumărate restricții personale impuse de un guvern în cădere, micuțul Ojani devenise încetul cu încetul mai degrabă o povară decât o bucurie. Bunicii din partea tatălui îl feriseră de ieșirile nervoase ale părinților, consumatori de Omega 10, un drog sintetic popular pentru cei cu venituri mici, dar care inducea o dependență rapidă și viziuni complexe, în culori vii. Cristalul inhalat pătrundea în vene, sporind activitatea sinaptică. Mintea oamenilor era distrusă înaintea corpului, consumatorii drogului căzând într-o stare vegetativă, lăsându-i, mai ales pe cei fără adăpost, expuși traficanților nemiloși de organe, care prosperau în lipsa unei legislații care să fie impusă.

Când avea zece ani, Ojani înțelesese că părinții lui nu-l vor mai recunoaște niciodată și nici nu vor participa la activitățile de după școală, ca părinții colegilor lui.

— Sugerați-i Lalei să-și pună masca de oxigen de la început. Și ceilalți clienți sunt noi, dar nu au probleme de sănătate. Să fiți siguri că înainte de sosire, camerele au prosoape curate, parfum subtil și pahare cu apă la îndemână. Dacă vor cere mai multă apă, adăugați la nota de

plată, dar numai dacă plătesc pentru experiența de bază: ascultarea citirii unei cărți, un concert, privitul păsărilor..., explică Portocală. Eu voi lipsi două ore, să aduc mai multă apă structurată de la templu. Sunați-mă, dacă e nevoie de ceva.

Felul lui de a vorbi nu-i divulga rădăcinile jamaicane, dar erau și momente, de mare fericire sau de crâncenă disperare, când nu se putea stăpâni și îi amuțea pe toți cu jargonul lui; uneori, chiar se amuza de uluirea lor.

Își măsură angajații cu o ultimă privire înainte de a-i trimite să verifice încă o dată cele patru camere de hotel în care își desfășura business-ul, la o rată lunară substanțială. Moralul lor era important pentru el, era conștient câtă influență puteau avea asupra clienților, a cristalelor și apei cu care veneau în contact. *Inimica* trebuia să se sincronizeze cu mintea și cu o *Konsentica* curată, numai astfel putea accepta pozitivitatea, blândețea și un zâmbet larg. După atâția ani în afaceri, era capabil să spună dacă zâmbetul era într-adevăr autentic.

Își îmbrăcase anagajații în cămăși hawaiiene, standardul folosit pentru a imita starea de fericire perpetuă a insularilor. Le urmase exemplul; rareori îmbrăca o cămașă neagră, dar când o făcea, era cu siguranță în același ton cu starea-i sufletească.

Înainte să ia liftul pentru a coborî, folosi aplicația de la Uber ca să comande o mașină fără șofer. De la explozia de acum trei săptămâni, hotelul se aflase sub o permanentă supraveghere. Lucrătorii care munceau la renovare erau zilnic controlați în amănunțime. Nici Portocală, po-

sesorul unui permis de chiriaș permanent, nu scăpase de acest proces dureros.

Cele trei săptămâni de anulări care urmaseră nefericitului eveniment nu-l afectaseră prea mult financiar. Cât timp fusese închis hotelul, i se anulase plata chiriei și el se descurcase cu salariile angajaților. Se îngrijise mai degrabă de colecția sa de mostre de sânge, pe care le primise din toată lumea, de la rețeaua sa care cuprindea personalități sau oameni obișnuiți care trecuseră prin experiențe neașteptate sau induse intenționat. Recipientele special create împiedicau emoțiile, vibrațiile și gândurile din exterior să interfereze cu senzațiile celui care le mânuia. Stăteau frumos aliniate pe rafturi, ca niște soldați așteptând să fie treziți pentru luptă. Structura clădirii, neafectată de explozie, îi permiseseră să-și țină mostrele în siguranță.

„Plata la livrare" era motto-ul lui și profiturile generate de capitalul în criptovalută – unde încă mai avea o dobândă fracțională – le redirecționa în achiziționarea mai multor mostre. Le dizolva în apa structurată și le punea la dispoziția oricui avea bani să plătească.

Afară, pe stradă, sări în mașină și introduse adresa Riwoche Tibetan Temple. Vizita săptămânală la oaza de liniște și vibrații benefice create de călugări devenise de mulți ani singura modalitate prin care își reîncărca mintea și trupul. Era convins că acest obicei îi salvase viața în acea zi fatidică, în care zăbovise mai mult timp în grădina miniaturală. Portocală realizase că nu va reuși să mai ajungă la discursurile introductive al *APT* și se conectase pe webcast. Credința, acest cuvânt al cărui sens îi fusese

relevat încă din adolescență, avusese un alt plan pentru el și îl ferise de moarte sau de un traumatism permanent.

Dacă părinții săi n-ar fi eșuat în misiunea de a se implica în viața sa, nu ar fi avut șansa să se împrietenească cu Tenzin, un coleg de școală neobișnuit, un tibetan micuț, aterizat la Toronto, cu familia lui, pe când avea doar șase luni. Rarele vizite la casa lui Tenzin, aflată la trei străzi depărtare de a lui, deveniseră apoi din ce în ce mai dese. Atmosfera caldă, cântecele domoale ce se scurgeau de la etaj și mâncările delicioase creaseră în Ojani un sentiment de familiaritate. Își făceau temele împreună, în tăcere și când se jucau nu întâlneai țipete necontrolate sau gesturi teatrale. Era omagiul lor față de părinții lui Tenzin și de credințele și practicile spirituale pe care le urmau cu rigurozitate. Nu era o meditație forțată sau un program impus de citire, doar o extensie naturală a intinerariului lor zilnic, un acord nerostit învăluind, pe oricine accepta, într-o rețea magică, țesută de străvechea cultură budistă.

Alături de Tenzin, Ojani se cufundase în citirea cărților ilustrate cu semne complicate, colorate, și imagini ale lui Buddha în contemplație, înconjurat de simboluri și mesaje ale căror înțelesuri erau căutate încă de nenumărații săi adepți.

La unsprezece ani se simțise renăscut prin cunoștințe și spiritualitate; maturizat, dar, în același timp, mai sensibil la consecințele pe care dezastrele suferite de mediul înconjurător le provocau asupra comunității. Înțelesese că viitorul era unul negru și nu se putea folosi de familia lui Tenzin ca de un înlocuitor pentru ceea ce îi lipsea. Fap-

tul că fusese un elev de zece și se descurcase mereu în situații dificile îl ajutaseră să construiască un pod peste valea durerii în care părinții săi aproape că-l târâseră. Urmase cursuri de programare, dar acestea nu îl satisfăcuseră. Degetele sale zburau peste tastură ca ale unui pianist, creând noi cântece, improvizând, încercând, reinterpretând în minte notele până când nu mai avea ce să îmbunătățească.

La cincisprezece ani, după ce perfecționase un cod de open-source pentru o rețea neurală și închiriase puterea de procesare, construise un produs de care putea fi mândru: un model de date capabil să prevadă potențialul neexplorat al tehnologiilor existente, îndreptat către direcții complet neașteptate. Fascinația lui pentru criptovalută – ceva care se produsese cu doisprezece ani înainte de nașterea sa – crescuse rapid și într-un mod sălbatic. Generația lui nu fusese în stare să înțeleagă dincolo de valoarea banilor de hârtie, de acum nefuncționali. Anarhiști și profeți ai tehnologiei afirmaseră, la douăzeci de ani de la începuturi, că aceste criptovalori „se aflau încă în faza de dezvoltare, având mult spațiu să crească". Volatilitatea era ridicată în eșaloanele de mijloc și de jos în ierarhia cryptovalutelor și nu se simțea deloc confortabil să cumpere proprietatea intelectuală a altcuiva. Mai bine să investească alții în ideile lui.

După testarea a mii de modele matematice despre monede, valoare de piață, cerere și ofertă și fezabilitatea afacerii, modelul rețelei sale neurale scosese la iveală o monedă la care nu se gândise nimeni: moneda spațială ver-

siunea 2.0. Explorarea spațiului cosmic în scop recreativ avusese un început greu în anii 2020. Cu toate astea, dedicația, răbdarea și încăpățânarea de care numai vizionarii dau dovadă, făcuseră din zborul spre Lună un adevărat succes.

Luase parte la prima lui conferință despre cripto, la Toronto, alături de Passaing, tatăl lui Tenzin, care, deși nu înțelegea acest domeniu, încurajase mereu fascinația adolescentului.

Aceasta fusese rampa de pe care Ojani se lansase, scufundându-se în materiale legate de tranzacții digitale, adresând întrebări clare, pentru a înțelege cum rezolvaseră alții probleme asemănătoare. Nu menționase nimic de moneda spațială versiunea 2.0. El era mic printre celebritățile macrocosmosului de specialiști în codificări, care își percepeau succesul prin prisma valorii capitalului din firmă și reflectat, nu de multe ori, printr-o vanitate intelectuală pe care nu o ascundeau.

Unul din invitații de marcă ai conferinței era și directorul executiv al unei companii implicate în programul spațial X-Space și care încerca să atragă geniile din domeniul datelor criptate. Ojani decisese să-l abordeze pentru a-i prezenta conceptul său. Se simțise răsplătit în mod surprinzător, după ce discuția lor generase o întâlnire oficială chiar în ziua următoare. Cei doi se înțeleseseră imediat, urmase o ICO, atrăgând principalii jucători din industrie împreună cu distribuitorii și, cel mai important, NASA, care, din cauza falimentului guvernului american, fusese vândută unui consorțiu format din cei mai mari creditori.

Cultura budistă îi învăța pe oameni să fie modești și recomanda detașarea de obiectele fizice, iar el respectase toate aceste concepții. Avea dorința interioară de a dovedi că era capabil să treacă peste experiențele groaznice ale familiei sale și să urce, plin de grație, valorificându-și darurile oferite de către Divina Energie. Cu bunicii tot mai slăbiți și părinții la cheremul lucrătorilor de la azil, Ojani fusese nevoit să aibă grijă de toți. Karma îl trăsese spre calea cea bună, îi inspirase dragoste și compasiune pentru oamenii din jur, indiferent de starea lor socială.

De-a lungul anilor, călugării de la Riwoche Tibetan Temple îl îndrăgiseră. Îl priviseră cum devenise un om decent, curios și înclinat spre blândețea învățăturilor budiste. Când avusese nevoie să se rupă de viața lui tumultuoasă, găsise mereu refugiu în interiorul templului.

Atunci își începuse relația cu apa. Ignoranța manifestată de majoritatea populației față de apă se risipise pentru el, înlocuită fiind de cunoaștere și credință puternică. Fusese martorul ceremoniilor sensibile, ale căror origini erau pierdute pentru călugări, dar nu desluşise înțelesul și pașii incantațiilor. Sunete guturale alternaseră cu intonația mantrelor de adâncă intensitate, în fața unui vas de cupru umplut cu apă. Lângă boluri erau mici ciocane de lemn, așteptând să trezească sunetul sacru al metalului, o apariție interesantă pentru tânărul jamaican, care nu punea întrebări, ci doar privea fascinat. Tăcerea și ochii lui negri se măreau de curiozitate. „Cântăm mulțumirile noastre pentru apă și poveștile străvechi care trăiesc pe papirusurile antice, dar mai presus de toate astea, sunetul

Aum care e vibrația primordială a Divinei Mame ce ne-a creat pe noi toți", îi spusese unul dintre călugări.

„De ce?" – întrebase timid Ojani.

Surâsul blajin se lățise pe fața bătrână și Ojani putuse simți căldura emanată de trupul acela mic, acoperit de roba de culoarea șofranului. „Apa este vie, fiule. Apa este memoria pământului încă de dinaintea tuturor creațiilor. Descifrarea apei duce la cunoaștere. Noi suntem printre cei foarte puțini care încă ne mai amintim!", îi spusese călugărul și atinsese obrazul lui Ojani cu degetele lui subțiri și osoase.

Băiatului îi plăcuse atingerea pielii bătrânului, ca de pergament.

„Omenirea a maltratat apa, fără respect, fără stimă. Cultura noastră ne învață altfel. Noi hrănim apa și cântările noastre îi schimbă structura, încărcând-o cu puteri vindecătoare."

„Puteri vindecătoare?" întrebase tânărul, neînțelegând afirmația bătrânului.

„Te voi duce mâine la bibliotecă, să-ți arăt imaginile moleculelor apei înghețate, care au fost expuse la cântece, rugăciune, sentimente pozitive și activități obișnuite. Deocamdată, doar închipuiește-ți că structura apei se adaptează și poate învăța obiceiuri noi, ca un copil care merge la școală. Oamenii se pot dezvolta în persoane pline de dragoste, optimiste sau pesimiste, în funcție de mediul în care au crescut. Același principiu se aplică și apei: cântecele noastre fixează informațiile care îmbunătățesc structura moleculară. Consumată, apa e benefică pentru corp

și, prin asociere, dă calitate apei care circulă prin organele interne."

Călugărul nu mersese mai departe cu explicațiile. În schimb, își încrucișase degetele, își întorsese palmele în sus și privise la buzele lui Ojani, pregătite pentru o altă întrebare.

„Care este scopul cristalelor?", dorise să știe băiatul, arătând spre două pietre, una albastră și cealaltă verde, cu forme neregulate, așezate pe perna din fața călugărului, lângă vasul cu apă.

Se aplecase în față, din poziția lotus, pentru a auzi mai bine cuvintele bătrânului.

„Cristalele sunt la fel de eterne ca apa. Vibrează și rezonează cu apa și structura lor e la fel de fascinantă. Când repet mantrele, generez un câmp de val scalar cu o geometrie capabilă să descătușeze informațiile conținute în cristal", explicase călugărul. Probabil că sesizase uluirea lui Ojani, pentru că adăugase imediat: „Ai învățat la școală despre câmpul energetic care ne înconjoară corpurile."

Tânărul încuviințase.

„Acest concept e similar, dar aparține ADN-ului nostru. Incantațiile creează vibrații care, în schimb, generează un curent bidirecțional în interiorul ADN-ului de formă Mobius."

„Nu înțeleg", mărturisise Ojani, cu obrajii înroșiți de rușinea neștiinței.

Chipul călugărului lucise însă de dragoste.

„Nu te îngrijora. Amintește-ți că o persoană poate elibera informații înregistrate în apă și cristale prin variațiile

vocii. Tonalitatea, intensitatea și durata sunt factori indispensabili în învățarea controlului acestui proces", continuase călugărul. Luase vasul umplut cu apă și-l pusese în palma deschisă. Apoi, apucase ciocanul de lemn și lovise marginea bolului. Un sunet înăbușit spărsese liniștea care se lăsase, preț de o clipă, între ei. Apa din interiorul vasului se învolburase într-o micuță furtună. Ojani nu știuse să interpreteze acest limbaj cifrat, al vibrațiilor.

Chiar și acum, adult fiind, Portocală își amintea sesiunile încărcate cu informații noi, care-i schimbaseră perspectiva vieții într-una mult mai acceptabilă. Avusese șaptesprezece ani când călugărul-învățător trecuse în planul astral. Băiatul nu se îndoise că viitorul său și succesul afacerilor sale avea să fie vegheat de privirea vigilentă și nu putea decât să fie recunoscător pentru o asemenea atenție. Nu se gândise niciodată să renunțe la viața normală pentru roba de culoarea șofranului, nici nu făcuse promisiuni în acest sens, așa că se simțea cu conștiința curată.

Taxiul opri în fața templului, pe o stradă înfundată. Își puse dosul palmei pe scanerul tabloului de bord, ca să plătească cursa, și păși afară. Clădirea din cărămizi roșii, de două etaje, nu se schimbase prea mult. Peste ani, parcarea adiacentă se transformase într-o grădină decorativă. O alee îngustă, amplasată în jur, te îmbia la o plimbare lentă, plină de introspecție, printre tufele plasate cu grijă în jurul peticelor de nisip și a pietrelor cenușii. O donație generoasă, primită cu zece ani în urmă, permisese templului să cumpere clădirea vecină, care se transformase în bibliotecă și depozit.

S-ar fi bucurat mai mult de atingerea blândă a vântului pe fața sa, dacă nu i-ar fi suflat praful în ochi. Lunile prelungite de vară învăluiau orașul într-o pătură groasă de particule sâcâitoare, cu care mecanismele învechite ale sistemelor de filtrare nu puteau lupta. Ochelarii de protecție și măștile de față erau nelipsite când ieșeai afară.

Portocală își lăsă încălțămintea la intrare și înaintă spre altar, să-și arate respectul în fața statuilor înalte de cinci picioare, placate cu aur, care îi reprezentau pe Buddha și primii maeștri ai templului. Bețișoarele aprinse, ofrandele de fructe și flori acopereau o etajeră ridicată pe podea. Îngenuche pe o pernă pătrată, se înclină și repetă în minte mantra de trei ori. Apoi mulțumi pentru tot ce avea și pentru omul care devenise. Încercase mereu să fie modest, să nu se împăuneze cu situația lui prosperă.

În dreapta lui, așezat pe una din bănci, în deplină liniște, se afla Tenzin, fostul său prieten din școală, a cărui chemare pentru viața monahică învinsese tentația unei existențe obișnuite. Tenzin era pe cale să devină o parte importantă în Descendența Riwoche Dzogchen.

Vizita săptămânală a lui Ojani pentru apa binecuvântată pe care o vindea clienților săi, ca produs naturopatic, menținea puternică legătura lor spirituală. Nu ar fi putut genera un asemenea aranjament financiar profitabil decât cu o persoană de încredere. Templului i se îngăduise o rație suplimentară de apă, datorită statutului religios, permițând călugărilor să o impregneze cu mantre vindecătoare, gânduri convingătoare și dragoste. Lichidul transformat era ținut în recipiente de bazalt care blocau orice

interferență externă. Numai Portocală, care era în stare să-și controleze comportamentul lângă o astfel de marfă valoroasă, putea dilua câțiva stropi în apa de la robinet, care apoi căpăta, în câteva ore, aceleași proprietăți. Prețul final depindea, de asemenea, de câți litri de lichid utiliza pentru diluare.

Ojani se așeză lângă prietenul lui și îl atinse încet cu cotul, pentru a-și anunța prezența. Își liniști respirația și îndepărtă orice gând negativ cu trei expirații adânci, consecutive. Mintea îi alunecă în câmpul energetic, care proteja templul precum stratul de ozon proteja planeta de radiațiile nocive. Poate că lumea arăta inofensivă din spatele acestor ziduri, însă delimitarea era una fragilă. Toată această iluzie se putea nărui repede dacă vremea, criza apei și cea socială și-ar fi dat mâna și ar fi dus omenirea într-un punct critic, de involuție, la începuturile-i nomade, primitive.

Nobila cale spirituală, un scop de care Tenzin se afla mult mai aproape, devenise un obiectiv nerealist pentru Portocală, care prefera să îmbunătățească viața altora prin tehnologia sa unică, a cristalelor. Fusese martorul transformărilor multor clienți ai săi în persoane mult mai conștiente şi cu un nivel de empatie ridicat pentru cei din jurul lor. Existau și cei aflați doar în căutarea unui puseu de adrenalină, a unei provocări menite să aducă o mică schimbare în existența lor jalnică. Și, trebuia să admită, grosul clienților lui erau bogați, egoiști și înconjurați de o bulă de falsă încredere și minciuni. Pentru ei totul era bine, nu exista nicio criză ecologică, iar civilizația se îndrepta într-o direcție pozitivă.

Pe aceștia îi taxa cu sume exorbitante în criptovalută sau echivalentul în argint, aur, ori chiar proprietăți în regim *timeshare*, pentru a compensa sesiunile gratuite oferite o dată pe lună pacienților cu dependență de droguri, în stadii terminale de cancer sau cu dizabilități fizice, oameni care, altfel, nu ar fi avut capacitatea financiară să experimenteze sentimentele și senzațiile bune trăite de alții. Pentru unii, vibrațiile cristalului eliminau pentru un timp durerea, iar asta îi făcea să se simtă bine. Nu-și putuse ajuta prea mult părinții, dar compensația pentru păcatele lor fusese plătită în avans străinilor, prin bunăvoința lui.

O ușoară atingere pe obraji îl trezi din reflecțiile care îi tulburau pacea. Deschise ochii și-l urmă pe Tenzin afară.

— Ar trebui să te muți aici pentru o vreme, spuse călugărul, imediat ce putu vorbi fără a fi auziți de altcineva. Fața lui îngustă se continua cu o bărbie ascuțită și dreaptă, lipsită de păr. Capul ras lăsa vederii două semne simetrice din naștere, ușor colorate, contrastând cu aspectul său general. Tenzin părea fragil sub robele ocru, dar Portocală știa că imaginea nu descria adevăratele calități ale prietenului său: o voință de fier, bunătate, compasiune și abilitatea de a citi caracterul oamenilor.

— Mi-ar plăcea să mă ascund mai mult de o săptămână, răspunse jamaicanul. Din păcate, n-am pe nimeni căruia să-i pot lăsa pe mână afacerea, mai ales acum, când încrederea despre imunitatea Canadei împotriva atacurilor teroriste a fost spulberată.

Parcurseră cei câțiva pași până la clădirea alăturată.

— Vinde-ți afacerea și vino alături de mine la templu, insistă Tenzin. Vei găsi întotdeauna un loc printre noi. Te considerăm frate.

Portocală ridică din umeri și-și mângâie de câteva ori barba, de parcă ar fi luat în considerare oferta, dar în realitate căuta o scuză care să difere de cele oferite până atunci.

— Știi că nu pot... începu, dar gestul prietenului său îl opri.

— E-n regulă. Trebuie să te încerc din când în când.

Zâmbi și deschise ușa pentru Ojani.

Chiar dacă ar fi ales viața de călugăr, Portocală tot s-ar fi simțit responsabil pentru îngrijirea părinților săi. Afacerea fusese cea care îl ținuse activ. Construirea rețelei de VIP-uri pentru furnizarea de sânge proaspăt după fiecare nouă experiență, îi consumase o grămadă de timp și energie. Nimeni altcineva nu ar fi fost capabil să le trateze cu aceeași pricepere și nu avea timp să găsească și să pregătească un înlocuitor. Tehnologia bazată pe cristale, dezvoltată în urmă cu cinci ani, fusese imatură și stângace, dar generase venituri. Acest lucru nu-l deranjase până de curând, când realizase cât de mulțumit fusese de el însuși și cum, desigur, concurența strecurase pe piață dispozitive asemănătoare, la prețuri mai mici. Biros, un inginer de origine rusă, care îl ajutase la proiectarea prototipului, plecase de mult în SUA, de unde nu se mai întorsese. Simțea nevoia unei noi provocări, ceva care să îl pună sub presiune; era singura nevoie pe care o accepta în viața lui.

— Ce altceva te mai deranjează? întrebă Portocală. Îl deranja umbra de îngrijorare din ochii căprui ai lui Ten-

zin, care erau de obicei limpezi și fericiți, ca ai părinților săi după meditație.

Tenzin nu răspunse. Arătă doar spre trei recipiente aflate pe o masă de lemn joasă, conținând apă modificată prin incantații și rugăciuni, devenită apă structurată pentru clienții lui.

— Doar astea trei? Călugării sunt ocupați cu treburi casnice în ultima vreme? glumi el, încercând să găsească un motiv pentru care cantitatea de livrare se înjumătățise. Asta-i ce te îngrijorează?

Călugărul confirmă.

— Am primit o scrisoare oficială din partea Primăriei. Au revocat alocația specială de apă, plus că ne-au tăiat și din rație.

Portocală nu auzise de măsuri asemănătoare pentru Royal York Hotel. Poate pentru că ar fi oprit șuvoiul de turiști și de participanți la conferințe, care reprezentau o sursă semnificativă de venituri pentru oraș.

— Am implementat deja reguli interne noi. Trebuie să salvăm fiecare strop de apă, dacă nu vrem să renunțăm la o parte dintre călugări. Ar deveni cerșetori. Asta e ultima noastră livrare, spuse Tenzin cu tristețe.

Portocală deschise rucsacul și puse containerele cu grijă în buzunarele speciale, ca să stea drepte.

— Dacă v-aș aduce eu apa? Ar rămâne aceeași înțelegere?

Tenzin își atinse mătăniile de parcă ar fi așteptat un răspuns de la mărgelele de santal.

— Îl voi întreba pe Dorja Ripoche, dar plata sigur se va schimba, adăugă, nu foarte optimist.

— Voi plăti dublu, replică Portocală calm. Era pregătit să-şi diminueze profitul pentru a-şi păstra afacerea. Sau poate avea să mărească preţurile un pic, ca să compenseze.

— N-o să ajute la nimic. Plata trebuie să fie în apă, spuse Tenzin, stânjenit.

— Înţeleg. Pot rezista trei luni cu rezervele pe care le am, mărturisi Ojani, fără supărare.

Criza accentuată de apă îi punea pe toţi la grea încercare, transformând aliaţii în duşmani, divizând ţări şi zdruncinând comunităţi. O prietenie ca a lor era inestimabilă, gândi jamaicanul, şi avea intenţia de a o păstra aşa.

— Măcar vino la slujbă. Îţi va face bine, aproape că se milogi Tenzin.

— Voi încerca.

— Matricea Divină ne spune că apa se schimbă peste tot în lume. Fie atacă, fie se ascunde, destăinui călugărul. Expiră adânc, de parcă ar fi spus un secret care fierbea înăuntrul său. Nu există cale de întoarcere, decât dacă ne schimbăm mentalitatea, şi asta în mod dramatic.

Ojani observă că prietenul său număra mărgelele mătaniei, repetând în minte mantra ca pe o cale de a forţa gândurile nedorite să iasă din mintea sa.

— Apa este vie. Am auzit pe cineva spunând asta la o conferinţă sau într-un interviu, nu-mi amintesc exact unde. N-am fost prea atent, dar acum cred. Tu nu asculţi ştirile, altfel ai fi ştiut despre incidentele de la Gange şi râul Iordan, despre creşterea nivelului apei în Veneţia şi despre apele din pânza freatică şi acviferele care şi-au schimbat cursul, îndepărtându-se de baraje.

— Într-adevăr?! exclamă Tenzin.

— Situația se înrăutățește pe zi ce trece. Apa se răzbună. Nu văd nicio rezolvare, mărturisi Portocală.

Își ridică rucsacul la piept și-l ținu strâns, protejând prețioasa avere.

Nu mai scoaseră niciun cuvânt. Provocările îi așteptau, într-o lume care se prăbușea cu o viteză exponențială. Unde aveau să meargă călugării, dacă rațiile de apă și mâncarea aveau să le fie tăiate din nou? Cât timp mai puteau rezista în oraș?

Ojani atinse ușor umărul prietenului său.

— Ne vedem săptămâna viitoare. Să ne rugăm pentru iertare.

CAPITOLUL XI

— Cum interpretați recenta dezvăluire a lui Hayyin despre activele celor de la Mosamoni și Narankama? îi întrebă Romana Pilb pe Cherry și pe Pat Boulanjois, în timpul ședinței convocate în timpul zilei.

Președintele *APT* se afla în biroul ei și arăta total epuizată. Avea ochii injectați și părul îi era zburlit de parcă niște șerpi neliniștiți ar fi încercat să-și facă tocmai acolo cuib.

Actualizările veneau prin canale multiple și monitorizarea la locul faptei a echipelor *APT* devenise o prioritate majoră.

Cherry decisese ca Hayyin să distribuie mesajul de pe o nouă platformă, echivalentul estonian pentru *APT,* să deruteze entitățile guvernamentale care încercau să-i repereze locația. Anonymous îi asigurase conexiunea, blocând orice încercare de detectare. Îl lăsă pe Pat Boulanjois să vorbească primul, pretinzând că lua notițe într-un carnețel aflat pe genunchi.

— Probabil a mirosit ceva, spuse bărbatul, ștergându-și transpirația care-i curgea pe bărbia dublă. Scuze, mi s-a stricat aerul condiționat și nu-mi permit să-l repar. Mai degrabă pun bani deoparte pentru o rație de apă în plus.

Tricoul său gri avea pete închise de-a lungul umerilor și pe piept.

— În climatul politic actual, aceste corporații nu și-ar extinde operațiunile dacă eforturile şi fondurile investite nu ar produce rezultate imediate și substanțiale. Planificarea pe termen lung nu mai e de actualitate – supraviețuirea este acum prioritatea principală, continuă el.

Din sufrageria ei, Cherry vorbi încet, atentă la fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— Sunt de acord cu Pat. Cumpărarea a mii de hectare de pământ arid e o sinucidere pentru orice director executiv, mai ales dacă nu există venituri imediate. Hayyin a pus o întrebare despre compoziția solului... cum suna? întrebă retoric și frunzări câteva pagini. Ah, am găsit. El a menționat *ringwood*, hidrogen lichid și dioxid de siliciu. Un geolog sau hidrolog știe, cu siguranță, ce rezultă din această combinație. Vom afla în curând.

Știa, desigur, răspunsul, dar considera că putea obține o expunere mai mare dacă își provoca urmăritorii și îi îndemna să găsească ei înșiși răspunsurile corecte. Reacția între cele două substanțe din stratul de *ringwood* al învelișului superior genera apa primară, apă care nu întâlnise niciodată vreo formă de poluare și nu venise în contact cu vreo informație despre ciclul ei normal din natură. Cherry se gândi că putea fi singurul lichid fără memorie, un semn pur al ritmului evoluției care, dacă nu avea să fie protejat, avea să fie, la rândul său, poluat, capturat și vândut. Era dezgustată de slăbiciunea manifestată de guverne în fața celor două firme, Mosamoni și Narankama.

Hayyin avea capacitatea de a-și influența suporterii din întreaga lume – și era mai determinată ca oricând să-i orienteze spre direcția cea bună. Cu o miză atât de mare, toate opțiunile trebuiau luate în considerare, inclusiv manipularea oamenilor. Corporațiile aveau nevoie de un avertisment, iar masele de oameni vor ști cum să le preseze.

— Hayyin nu a menționat dacă are o sursă locală care-l informează. Într-un loc așa de izolat, cu contractorii militari care controlează zona, mă îndoiesc că cineva s-ar încumeta să se apropie, spuse Pilb.

Cherry știa că era îngrijorată din cauza lipsei de informații de la fața locului, deși Romana explicase că, după incidentul de pe Gange, când Srinitham ajunsese într-o situație periculoasă, nu dorea să se simtă responsabilă pentru viața nimănui. Privind retrospectiv, lipsa accesului la granița dintre Mongolia și Kazahstan, era un lucru bun.

— Guvernele sunt singurele care-i pot opri de la prelucrarea nepotrivită a apei. Trebuie să se supună acordurilor existente, continuă Romana Pilb.

Nu o vor face, dacă lumea află că ceea ce au descoperit este apă primară. Cherry aproape zâmbi la acest gând, vizualizând mulțimile care luau cu asalt clădirile corporațiilor, cerând dreptate pentru apă. Visa de mult la deșteptarea conștiinței în jurul unei cauze care avea putere de impact asupra a 90% din populație, chiar dacă cei ce reprezentau acel 1% se credeau de neatins, indiferent de criză.

— Mă întreb când își va face Hayyin următorul anunț public. Am fost îngrijorat că ceva s-a întâmplat cu el, după explozia din Toronto, mărturisi Pat Boulanjois.

Transpirația continua să curgă pe fața sa roșie. În spatele lui, geamurile erau deschise, dar acest lucru nu ajuta ca trupul masiv al lui Pat să scape de efectul de saună din cameră.

Limnologul păstră tăcerea. Se prefăcu că soarbe o înghițitură dintr-o cană goală și așteptă ca discuția să alunece spre un alt subiect.

— Cred că durează să sape după mizeriile acestor tipi, dar Hayyin trebuie să se și protejeze. El ne slujește cauza foarte bine, spuse Pilb.

Își frecă ochii sub care pungile vineții atârnau greoaie.

— Ce mai e nou în India? zise Cherry, deturnând discuția spre un subiect mai sigur.

— Oh, da. E motivul principal pentru care v-am convocat. Scuze că am divagat, zise președinta *APT.* Srinitham a reușit să ia mostre de sânge de la bătrânii care nu păreau afectați de apă și le-a procesat în laborator. Așa cum unii ați bănuit, structura moleculară a sângelui lor și apa structurată din compoziția corpului lor au o formă perfect hexagonală. Ceea ce i-a protejat împotriva schimbărilor toxice din râu.

— Și încă nu s-a găsit nicio explicație despre apariția acestei proprietăți de apărare? întrebă Pat.

Niciuna dintre femei nu îndrăzni să răspundă, chiar dacă aveau bănuielile lor.

— E o combinație de credință – credință puternică – meditație și cunoașterea rolului fiecăruia sau al mandatului său în această existență, vorbi Cherry repede, surprinsă și ea de propria-i declarație, jenată că nu și-a putut ține gura și n-a lăsat-o pe Romana să vorbească prima.

Comentariul ei fu urmat de tăcere. Numai respirația grea a lui Pat întrerupea liniștea așternută între ei.

— Există vreo explicație științifică? Asta am vrut să spun, întrebă încet bărbatul, apoi continuă: credința și meditația sunt lucruri intangibile.

Romana Pilb sări în apărarea lui Cherry, probabil mai mult ca o solidaritate între femei decât din convingere.

— Pat, trebuie să accepți toate studiile făcute cu ani în urmă și actualizate recent, măsurând schimbările interne din stări de superconștiință și meditație adâncă. Majoritatea sunt vizibile la rezonanță magnetică sau la nivel energetic.

— Mda, am citit despre asta, spuse el, nefiind convins că femeile aveau dreptate. Cei doi bătrâni erau activi în acele momente. Cum puteau fi în transă și să se comporte normal, în același timp?

— Asta a fost deja dovedit, spuse Cherry, încurajată de ajutorul neașteptat. Nu spun că indivizii ar fi fost în transă, dar astfel de cazuri au fost documentate.

Spera ca explicația ei să nu-l supere pe Pat.

Din nou se lăsă liniștea.

— Deocamdată, o explicație empirică e mai bună decât niciuna, concluzionă Romana Pilb.

— Se poate injecta așa-numitul sânge perfect într-o altă gazdă? întrebă Boulanjois.

Nu se referea la un experiment pe animale, ci mai degrabă pe alt om. Era mai ușor de zis decât de făcut.

— Da, oamenii de știință locali s-au gândit la asta. Au identificat un individ cu aceeași grupă sanguină și i-au

explicat că încearcă să determine circumstanțele schimbărilor dramatice din Gange.

— Și? nu-și putu reține curiozitatea Pat.

A fost de acord cu transfuzia. Sângele lui s-a adaptat imprimării, dar când a fost rugat să intre, frica de apă l-a copleșit. Lipsa convingerii că râul cel sacru l-ar fi cruțat a inversat toate schimbările pozitive de dinainte.

Președinta împărtăși toate detaliile furnizate mai devreme de Srinitham.

— Și așa ne întoarcem la ideea despre credință, spuse Cherry prevăzătoare.

Boulanjois zâmbi și lăsă remarca să alunece.

— Cum se comportă mulțimea? întrebă limnologul.

Romana Pilb își mișcă degetele pe tabletă și postă un video pentru amândoi.

— Asta a venit tot de la Srinitham. Situația nu se ameliorează, spuse ea.

Mușcă dintr-un sandviș, în timp ce Pat și Cherry vizionau imaginile. Data care apărea pe ecran era 12 noiembrie, 2055, trei zile după schimbările moleculare ale râului. Înregistrată dintr-un unghi de deasupra mulțimii, imaginea înfățișa o masă compactă de oameni, înghesuiți unul în celălalt, care nu aveau loc să se miște în nicio direcție. Se vorbea în șoaptă, iar unii dintre ei se ridicau pe vârfuri, cu privirile lacome îndreptate spre râu, în încercarea de a surprinde pe viu potențialele schimbări ale apei. Părinții își ridicau copiii pe umeri, iar aceștia se bucurau că puteau respira mai liberi. Impresionant era că și ei respectau tăcerea adulților. Unghiul imaginii se roti încet,

într-un unghi de 360 de grade, așa că Pat și Cherry putură să vadă o mulțime la fel de numeroasă, pe malul celălalt.

Echipele de la televiziunile naționale și posturile locale se instalaseră în zone mai ridicate, transmițând non-stop imagini fără comentarii. Imaginea se opri la un grup de femei mai în vârstă, în apropierea locului unde Srinitham înregistra. Brusc, una dintre ele – purtând un sari albastru deschis – dispăru din cadru, ca și cum pământul ar fi revendicat-o, ca plată pentru că permitea mulțimii să zăbovească acolo.

— Ai văzut asta? întrebă Cherry, așteptând ca ceilalți să confirme miracolul.

— Mda. A leșinat, clarifică Pilb, încă mestecând sandvișul. Unghiul filmării ne joacă feste urâte.

Câteva momente mai târziu văzură doi bărbați făcându-și loc prin mulțime, de unde scoaseră trupul inert al femeii în vârstă. Din loc în loc, sticle cu suc sau apă de cocos erau date din mână-n mână, pentru ca cei care stăteau în apropierea fluviului să se poată hidrata.

Șezând în locuințele sau birourile lor, în ciuda unor mici elemente de disconfort, precum un aer condiționat defect, cei trei puteau simți un sentiment de solidaritate și determinare emanând din imagini.

Când filmarea se termină, Pat Boulanjois spuse:

— Ar fi fost frumos să vedem dacă era cineva în apă.

Se învârti în scaun și deschise mai larg ferestrele, în căutarea, zadarnică, a răcorii.

— Autoritățile au interzis accesul. Srinitham a confirmat că bărcile poliției patrulează de-a lungul malurilor.

Cred că au înțeles cu toții că nu sunt atât de sfinți pe cât se cred și ar fi bine să nu ajungă la spital, spuse Pilb. Își strânse părul zburlit într-o coadă de cal și-l prinse cu un elastic luat de pe birou. Alte chestii presante? întrebă.

— În afara faptului că o mare mulțime de oameni a urmat exemplul indienilor și se adună de-a lungul celor mai sacre râuri din lume – incluzând Yamuna, Kshira, Yangtze, Godavari, Yellow River, Zambezi și Mekong – lucrul cel mai important este să se identifice procesul de inversare, își spuse Cherry părerea.

Romana Pilb se aplecă în față și-și luă capul în palme, încercând să transfere presiunea în altă parte a corpului.

— Srinitham are contacte în guvern și ne va înștiința imediat ce se va analiza apa din puțurile din zonă. Sunt testate pentru contaminare, împreună cu mostre recoltate de la izvor, zise președinta *APT.*

Trase cu putere aer în piept de câteva ori și expiră zgomotos.

— S-a auzit vreun punct de vedere oficial al guvernului despre situație? întrebă. Franța a interzis difuzarea anumitor știri, iar accesul la internet este sporadic.

— De data asta, se pare că politicienii au găsit o nouă amenințare comună și vin cu aceeași declarație, sfătuind poporul să stea în casă și să nu meargă să se scalde în râuri, cursuri de apă, lacuri sau în orice sursă de apă, în general, divulgă tânăra.

— Același căcat obișnuit, o întrerupse Pat, direct.

— În mare, da, fu Cherry de acord. Își masă de câteva ori pielea gâtului subțire și se foi nerăbdătoare pe scaun.

Își simți fundul amorțit și percepu milioane de ace înțepându-i carnea.

— Altceva de discutat? întrebă din senin. Ar trebui să mă întorc la rapoartele transmise pe website.

Romana Pilb nu arăta deloc bine și era încordată. Încuviință dând din cap.

— Vom ține pe toată lumea la curent cât de des posibil, prin e-mail-uri, spuse epuizată. Oboseala amenința să o doboare.

Erau pe punctul de a închide, când Boulanjois strigă:

— Stai, stai!

— Ce mai e acum, Pat?

— Mulțimea a răspuns întrebării lui Hayyin. Au identificat ce se poate genera în stratul de *ringwood* din amestecul de hidrogen lichid și dioxid de siliciu.

— Ce anume? întrebă Cherry, jucându-și rolul în continuare.

— Este... apă primară, spuse bărbatul, citind încet cuvintele de pe ecran, pentru a înțelege sensul lor.

— Să fiu a naibii! strigă limnologul. Asta explică de ce nu s-a văzut apa în imaginile din satelit. E la o adâncime foarte, foarte mare.

— Asta-i ceva colosal, adăugă Romana, revigorată de noutate. Asta explică secretul. Toate gurile de apă primară au fost jefuite și drenate. Nicio altă sursă nouă de apă primară nu a fost identificată în ultimii zece ani.

Pat Boulanjois se ridică, chicoti bucuros și se plimbă prin cameră, neputându-și ascunde emoțiile.

— Asta-i aur pentru acele companii. Nici nu e de mirare că încearcă să o scoată pe furiș, fără să împartă cu ni-

meni nicio picătură. Hayyin va trebui să conducă această luptă, declară el, alimentat de o nouă sursă de energie.

Era rândul lui Cherry să-și arate entuziasmul. Se învârti în jurul canapelei de câteva ori, ca să-și destindă picioarele, fără să spună vreun cuvânt, așteptând reacția Romanei cu un zâmbet timid pe fața-i micuță, cu pometi ridicați.

— Asta-i pâinea Institutului de Apă Primară, zise Pilb. E vreo reacție de la Hayyin?

— Încă nu, zise Boulanjois, căzând înapoi în fotoliu. Își înfășurase o bucată de pânză în jurul frunții late, pentru a opri picăturile de transpirație ce i se scurgeau continuu de pe cap.

— Institutul tocmai a emis o declarație, spuse Cherry, intrând din nou în vorbă. Își trimit propriii oameni în Mongolia și se așteaptă la sprijin deplin din partea guvernului pentru obținerea mai multor informații de la Mosamoni și Narankama. Asta ar putea fi interesant. De ce nu te alături echipei? o întrebă pe Pilb. Nu există altă cale să avem acolo o prezență locală.

Președinta își îndreptă spatele și privi direct în proiecția RA, evaluând sugestia.

— Sunt de acord. Singurul obstacol pe care-l văd e legat de percepție: ambele organizații își au sediul în Statele Unite, ceea ce poate duce la dificultăți cu simpatizanții anti-americani din regiune. Și există o mulțime.

— Dar, în același timp, suntem cunoscuți ca fiind niște susținători obiectivi. Am expus o grămadă de companii americane care conduc afaceri din umbră, off-shore, replică Cherry.

— Aud cuțitele ascuțindu-se, interveni Boulanjois.

— Ce vrei să spui? întrebă Romana Pilb.

Din punctul meu de vedere, trebuie să evaluăm atent implicațiile politice din zonă. Dacă Kazahstanul sau Mongolia – ambele susținute de Rusia și China – îi blochează pe Mosamoni și Narankama de la a mulge această sursă de apă primară, guvernul Statelor Unite, sub pretextul protejării afacerilor americane, va începe un alt război. Al treilea război mondial, ca să fiu mai precis.

Nu mai zâmbea.

— Trebuie să mergi, o imploră Cherry pe Pilb. Avem nevoie de diplomație mai mult ca oricând.

Romana era încă nedecisă și Cherry se întrebă de ce ezita.

— Îmi voi contacta omologul de la Institut, spuse în cele din urmă Pilb. S-ar putea să nu puteți lua legătura cu mine cât timp voi fi acolo. Păstrați contactul cu toți ceilalți. Informează consiliul despre orice alte schimbări semnificative.

Cherry și Pat îi urară succes în același timp.

CAPITOLUL XII

Portocală se întoarse deprimat la biroul lui de la Royal York Hotel. Achiziționarea apei necesare pentru a înlocui cantitatea pe care călugării nu i-o mai puteau furniza nu era neapărat o problemă de nerezolvat, dar cererea de plată în aceeași monedă îl îngrijora.

Împărțirea apei structurate în cantități mai mici însemna un preț mai mare, care avea să îi diminueze clientela și mai mult. Îi trecu prin minte că putea aplica același model și clienților cu posibilități, care aveau nu doar relațiile pe piața neagră să cumpere apa, dar și mijloacele de a o transporta peste graniță folosind avioanele personale. Unii erau destul de apropiați de el încât să-i abordeze cu o astfel de afacere.

Intră în birou, așteptă confirmarea scanării retinei și deschise ușa magaziei. Rafturile până la tavan ocupau aproape întreg spațiul, lăsând doar o cale de acces îngustă între ele. Fiind subțirel, se putea mișca în voie, dar cineva mai corpolent ar fi avut probleme.

Portocală folosi un marker negru pentru a scrie data pe fiecare dintre cele trei containere binecuvântate de Tenzin și ceilalți călugări, apoi le așeză spre capătul încăperii, unde temperatura era constant de 15° C.

Cantitatea de apă impregnată cu experiențe de iarnă era mică, iar el știa că nu va mai primi alte eșantioane, doar dacă se vor schimba peste noapte previziunile meteorologice. Iarna obișnuită încetase să mai existe, în momentul în care zăpada nu mai prinsese forma ei de manta albă și protectoare. Ceea ce primea emisfera nordică în schimb era un fel de lapoviță roșcată, de scurtă durată, tăindu-le oamenilor dorința să petreacă prea mult timp pe-afară. Nu era zăpada cunoscută științific drept *zăpada de pepene roșu,* descoperită vara în regiunile alpine și pe țărmurile de la pol, era ceva cu totul diferit.

Oamenii de știință emiseseră o explicație rapidă pentru nuanța îngrijorătoare: atmosfera era încărcată cu particule miscroscopice de cupru, care se amestecaseră în combinația hidrogen-oxigen a fulgilor de zăpadă. Un meteorolog canadian glumise pe subiect, presupunând că la apropierea iernii se deschidea un portal dintr-o altă dimensiune spre universul nostru, aruncând reziduuri de cupru; eram, de fapt, lada de gunoi a altora. Spusese asta pe 1 aprilie și, astfel, își păstrase locul de muncă.

Portocală privi împrejur, evaluând cererea pentru următoarele experiențe și pentru cât timp ar mai rezista fără o nouă aprovizionare. „18 luni, la întreaga capacitate. Poate 26, altfel", mormăi pentru el. Cu o săptămână în urmă avusese câteva anulări din partea clienților și încă nu primise solicitări alternative. „E din ce în ce mai greu pentru toți. Nu contează cât de bogat ești".

Își târșâi picioarele pe pardoseală, în timp ce căuta, febril, o idee nouă despre cum ar fi putut procura mai

multă apă. Un frison îi trecu prin corp, de la temperatura joasă din încăpere, și se grăbi să iasă.

Poate că Tenzin ar fi reușit să ia legătura cu rețeaua de mănăstiri din Tibet. La acea altitudine nu exista control guvernamental. Acolo, resursele erau folosite responsabil și împărțite în mod egal. „Aș putea aranja transportul", își spuse sieși. Zâmbi și aproape că se bătu singur pe umăr. „Vom vedea".

Monitorul din stânga biroului îi afișă imaginea angajaților care aşteptau tăcuți ca sesiunea clienților să se termine, după care urma deconectarea senzorilor atașați la cristalele peste care picura apa structurată. Apoi aveau să îi ajute să intre într-o altă cameră, pentru a-și limpezi gândurile și a rememora experiența avută. Era un proces simplu, care funcționase bine pentru Portocală. Reprezenta o sursă sigură de venituri, dar și o modalitate de a-și ajuta clienții să-și întărească anumite calități sau să descopere altele, de care nici nu erau conștienți. Majoritatea plecau schimbați și recunoscători.

Dacă ar fi avut putere politică, ar fi făcut această procedură obligatorie, dar ce guvern ar fi dorit să conducă cetățeni treji, capabili să recunoască minciunile, hoția și corupția, pentru ca apoi să-i tragă la răspundere? Era o utopie, știa, dar cu toate astea, îi plăcea să urzească în minte astfel de scenarii neverosimile.

Chiar dacă ar fi strâns totul și ar fi plecat din oraș, tot nu și-ar fi găsit pacea, cât timp părinții lui trăiau. Îi vizita săptămânal și se asigura că primeau îngrijirea pentru care plătea, iar asta îi dădea o stare de liniște interioară.

Își verifică poșta electronică – erau alte trei anulări pentru noiembrie și două deja pentru decembrie. Șeicul din Qatar, programat în ultima lună a anului, își trimitea fiul să experimenteze viața unui Inuk. Sesiunea avea să dureze câteva zile și avea să cuprindă aventuri la vânătoare, pescuit la copcă, construirea unui igloo, să facă dragoste cu o localnică, să tranșeze o focă și să antreneze câini pentru sanie. Era un întreg ciclu de viață strâns în acele picături puternice de sânge amestecat cu apă structurată și tradusă de senzitivitatea cristalelor în senzații vibratoare. Memoria apei avea să își elibereze poveștile, dispoziția și imaginile, proiectându-le în mintea puținilor norocoși.

Între timp, fluxul știrilor internaționale curgea pe ecran. Ojani se interesă de situația Veneției. Nu mai era vorba despre nivelul ridicat al apei, ci despre schimbările moleculare care declanșaseră scufundarea, descompunerea stâlpilor de lemn putreziți, un proces care n-ar fi trebuit să apară într-o apă săracă în oxigen, așa cum exista acolo de secole. Intervievat, la postul local de televiziune, hidrologul explica cum, în trecut, starea de toxicitate puternică forțase moleculele apei să se adapteze la concentrația grea de metane, alcaline și acizi, din drenajul minelor, într-o manieră care putea susține viața. Cele întâmplate la Veneția urmaseră procesul invers, când apa devenise corozivă până la punctul în care „mâncase" stâlpii de bazalt, odată considerați siguri. Apa era o prezentare a conștiinței, a procesului de autoorganizare, o „autoaccesare", explica omul. Efectele erau vizibile pe două structuri care se înclinaseră precum turnul din Pisa. Apa își găsise rapid

calea prin lemn, punând întreg orașul în pericol. Se dezbăteau planuri de evacuare și toate drumurile de intrare în citadelă fuseseră blocate de carabinieri. Camioanele de aprovizionare aduceau zilnic rația necesară, fiind singurele vehicule permise la limita orașului. Nu toți locuitorii doriseră să plece, mai ales cei ale căror case se aflau pe înălțimi sigure, pe piloni de bazalt deasupra apei. Cel puțin așa credeau ei.

— Nu există nicio garanție că nivelul apei nu va crește. Vă rog, nu alegeți să vă scufundați odată cu vaporul, implora primarul cetățenii, cu fața roșie de la efortul depus pentru a-i convinge să se salveze și să nu moară pentru niște pereți. Guvernul a confirmat deja noi locuri de cazare. Puteți lua orice doriți cu voi. Nu există restricții.

Multe voci strigară înapoi, într-o cacofonie de zgomote neinteligibile, așa că Portocală opri sunetul, căutând o altă știre.

Hayyin ieșise din nou la suprafață, pentru prima oară după explozia care țintise *APT*. Avea dovezi că Mosamoni și Narankama găsiseră o sursă de apă primară.

Ar fi fost o captură frumoasă, dacă nu s-ar fi transformat într-un coșmar. Internetul explodase, iar activiștii își chemau susținătorii în Mongolia sau Kazahstan, să ia atitudine. Selectă să fie informat mai mult despre acest subiect, apoi își mută atenția la următorul grup de clienți.

Catrina Gold, femeia de șaptezeci și doi de ani, din Miami, Florida, aștepta să îl salute, ca întotdeauna. Fusese unul din primii săi clienți stabili, pe timpul când nu știa câți bani să ceară pe o astfel de noutate. Femeia ne-

gociase la viața ei tranzacții de miliarde de dolari, așa că își folosise experiența pentru a-l ghida pe tânărul Portocală. O făcuse fără pretenții, nu îi ceruse nici măcar o reducere, iar el apreciase mereu asta. De fiecare dată o aștepta cu flori și cu o masă sățioasă, iar ea își developa amintirile și experiențele. Putea fi o sursă de apă. Mai era și Binji, magnatul kenyian care își construise averea din mărfuri precum sare, zinc și calcar. Și el ar fi putut încălca regulile.

Zâmbi și ieși din birou, să o salute pe Catrina Gold, înainte de a pregăti următoarea sesiune.

☆ ☆ ☆

— La recepție e o fostă clientă care vrea să te vadă: Ilanda Mazandir. Să le spun s-o aducă sus? întrebă Martin, unul dintre asistenții lui Portocală, din ușa biroului.

— Este jos, fără programare?

— Îhâm, făcu bărbatul îndesat și-și ridică umerii, în lipsa unui răspuns mai bun.

— Stai un pic, spuse Portocală și butonă cu repeziciune iPad-ul, să găsească fișa ei. E o persoană importantă la spitalul St. Michael's. A fost aici o dată, anul trecut, să experimenteze urcarea pe muntele Kilimanjaro. Nimic neobișnuit, spuse jamaicanul. Poate vrea ceva mult mai specific de data asta și-i este jenă să facă rezervare online. Își strânse buzele. Da, adu-o sus! zise.

Martin se întoarse și dispăru. Regula managementului hotelului era că numai clienții care cumpăraseră cel puțin

o experiență puteau avea acces la etaj. Ceilalți trebuiau să fie însoțiți. De când cu explozia, regulile fuseseră întărite, fără excepție.

Își aranjă cămașa colorată pe umerii lați, apoi coborî un pic jaluzelele ferestrei, ca să oprească lumina ce cădea pe scaunul din partea opusă a biroului, acolo urma să se așeze Ilanda Mazandir.

Ojani nu știa la ce să se aștepte de la această vizită. Era pentru prima oară când un client apărea fără să se programeze. Aruncă o privire la monitor, unde Catrina Gold și încă un client, conectați la cristale, savurau experiența care le era interzisă în viața reală.

Când își făcu apariția, Ilanda Mazandir umplu cadrul ușii cu statura ei impozantă.

— Salut, Ojani, spuse. Nu prea s-au schimbat multe de la ultima mea vizită, observă ea. Ilanda era aproape cu un cap mai înaltă decât el și un pic mai solidă.

Portocală îi întinse mâna, mulțumit că i se oferise perspectiva de a înlocui un loc vacant dintre cele rămase după retragerea unor clienți.

— Ce plăcere neașteptată. Aduci o rază de soare într-o zi monotonă. Se decisese să apeleze la vorbe dulci până afla motivul vizitei. Te rog, ia loc. Ce-ți pot oferi: un fruct, o gustare? Din păcate, nu dispun de ceai sau cafea, sper că înțelegi.

Femeia se așeză, lăsă să-i cadă pe covor micuța geantă și-i întoarse zâmbetul. Își încrucișă picioarele lungi îmbrăcate într-o pereche de pantaloni de culoarea lime-ului, ținându-și spatele drept, în timp ce ședea pe marginea fo-

toliului. Bluza fără mâneci, cu un decolteu adânc, se potrivea cu părul ei blond, prins într-o coadă de cal.

— Sunt bine. Știu că ești ocupat, așa că voi trece direct la subiect.

Ojani se dădu înapoi până ajunse la scaunul lui.

— Poți, te rog, să închizi ușa? spuse ea, observând că omul care o condusese o lăsase deschisă.

Îi făcu pe plac, fără să comenteze, din ce în ce mai intrigat de ce va avea de spus.

— Cu ce te pot ajuta? Cauți o experiență specifică? Voi face tot posibilul s-o găsesc pentru tine, spuse el, pregătindu-se să intre în „modul de vânzare".

Zâmbetul ei se lăți.

— Sunt aici să te ajut eu pe tine, spuse Ilanda. Expresia mirată a lui Ojani o făcu să zâmbească și mai tare.

— Serios? A trecut ceva timp de când cineva s-a oferit să mă ajute, se confesă bărbatul.

Ea se lăsă pe spate, mult mai relaxată. Ojani realiză că nu-i va vinde nimic Ilandei Mazandir.

— Ce faci tu aici e unic și e un serviciu necesar.

Ojani dădu din cap și o lăsă să continue.

— Din păcate, e un serviciu pe care puțini și-l pot permite și cei care pot, nu se folosesc întotdeauna de motivul corect.

Ilanda se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, de parcă ar fi fost gata să-l roage pe Ojani să accepte orice avea de gând să-i spună.

— Sunt intrigată de faptul că înțelegi potențialul cristalelor care decodifică undele cerebrale și mesajul încriptat în apă.

— Mulțumesc, replică el la auzul complimentului.

— Știi cu ce mă ocup: scobesc în capul oamenilor încercând să repar instalația lor neurală, dar sunt, de asemenea, fascinată de cristale, de structura lor minunată, de rezonanța și proprietățile benefice pentru formele spirituale încastrate în corpul nostru fizic.

Vorbise încet, dar pasionat, pregătind momentul culminant pentru cererea ei.

— Ai spus că vrei să vorbești la subiect, spuse Ojani un pic sarcastic.

— Voi fi sinceră. Tehnologia ta este neprelucrată și nu s-a îmbunătățit de la faza inițială.

— Știu, replică bărbatul, observând surpriza de pe fața Ilandei. Nu am reușit să găsesc pe nimeni în care să am încredere să se uite „sub capotă" și s-o dezvolte. Deocamdată merge pe viteză de croazieră, dacă vrei. Nu știu câtă vreme pot să continui așa, având în vedere tot ce se petrece în lume, dar voi obține tot ce pot până va apărea ceva mai bun. Cât de sincer e asta? spuse, întorcându-se pe jumătate spre fereastră. Căldura filtrată prin panelurile de UV îi cădea pe umeri, dar nu băgă de seamă.

— Am început cercetarea cristalelor acum câțiva ani și doar recent am primit laboratorul meu personal. Am acces la cristale de calitate, lasere, asistenți specializați și pacienți doritori să fie primii la operațiile de implant, dar duc lipsă de mostre de sânge și nu țin să reinventez roata. În plus, tu ai deja o rețea stabilă de donatori de sânge, recunoscu ea, în sfârșit, scopul vizitei sale.

— Vrei să implantezi cristale în mod permanent?

— Da. E singura modalitate pentru ca experința să dureze mai mult și să se contopească în conștiință. Știu despre ce vorbesc – de aceea am și devenit clientul tău. Sunt convinsă că detaliile cele mai fine ale experienței vor rămâne consolidate prin această strategie.

Ojani privi prin ea câteva momente și se gândi că poate venise timpul să renunțe la atașamentul său și să ia în considerare altă aventură. Verificase reputația Ilandei în comunitatea medicală, după ce-și depusese online cererea și nu reușise să-i găsească niciun cusur, nu că-i păsa – el era acolo să furnizeze un serviciu, nu să judece oamenii.

— Vreau ca această procedură să se întâmple într-un mediu sigur. Prea mulți escroci se dau drept neurochirurgi. Insista pentru ca Ojani să nu creadă că un asemenea parteneriat i-ar fi scăzut profiturile. Ramificațiile dezvoltării versiunii portabile a acestei tehnologii sunt grozave. Îți voi spune mai multe, dacă decizi să lucrăm împreună.

Bărbatul priviri concentrat și își atinse cicatricea de deasupra ochiului drept, să se asigure că mai era acolo.

— Viața a fost generoasă cu mine, spuse. Divina Mamă mi-a dat tot ce aveam nevoie, exceptând părinți pe care să pot conta. Își forță un zâmbet trist, cu dinții ca perlele ascunși în spatele buzelor largi, întunecate. În același timp, mi-a oferit mijloacele să pot avea grijă de cei apropiați și dragi mie – ce altceva să mai cer?

— Hai să facem ceva bun împreună, zise Ilanda, în timp ce bărbatul încă reflecta.

— Ești genul de om insistent, nu?

Femeia își strânse mâinile și-și arcui sprâncenele într-un gest de aprobare.

— Care-i următorul pas, dacă accept? întrebă Ojani, ascultând cu atenție.

☆ ☆ ☆

Mai târziu, în aceeași zi, pe când se pregătea să meargă la culcare, Portocală verifică știrile și inima-i îngheță de panică. Nu ar fi crezut vreodată că așa ceva s-ar putea întâmpla, indiferent cât de scrântită ar fi devenit situația politică și de mediu – fuseseră răpiți călugări și preoți în China, Statele Unite, Rusia și în câteva țări est-europene. Nu existau dovezi clare privind dispariția lor, dar o ipoteză care începuse să circule era că fuseseră luați cu forța ca să binecuvânteze apa celor bogați, în particular. Sau să se roage pentru ca apa să se întoarcă în câmpurile odată bogate în culturi, acum părăsite.

Să nu mai fie sigur spațiul sacru al templului? Ar putea fi Tenzin în pericol? Aceste gânduri tulburi și multe altele îi trecură prin minte. Călugării oricum se rugau pentru un pământ mai bun – de ce să pună o presiune inutilă pe ei? Dacă ar fi rugați frumos, ar continua să servească umanitatea, acesta este scopul lor. Câtă vreme se vor mai putea deplasa oamenii în jurul lumii înainte să se impună un blocaj parțial sau total? Se părea că această posibilitate devenea din ce în ce mai reală. Cumpărarea unei parcele de pământ, chiar și acum, în ceasul al unsprezecelea, era o alegere sensibilă. Un loc în care viața putea fi îmbunătățită pentru o perioadă, dacă reușea să cultive ceva folositor, lucru puțin probabil, ținând cont de îndemânarea sa.

CAPITOLUL XIII

— Octana, cât ești de familiarizată cu cercetările mele pe cristale? o întrebă Ilanda pe tânăra cu care se conectase pe videochat.

Era primul interviu programat pentru selectarea asistenților.

— Fără să mă laud, începu femeia cu păr castaniu, înainte să aflu că acest job este disponibil, am citit toate articolele din revistele științifice și cercetările pe care le-ai publicat în *Journal of Neurosurgery* și m-am uitat la toate videourile disponibile online. Făcu o pauză un moment, privind în jos, probabil pe o foaie pe care-și notase punctele principale ale discuției. Tatăl meu e geolog, continuă. Casa noastră e plină de pietre și cristale și tot felul de ciudățenii aduse din toată lumea. Pe când eram copil, tata obișnuia să-mi spună povești despre aceste creații aspre, dar minunate, ale pământului. Era chiar bun la asta. Chicoti, arătându-și dinții perlați.

Ilandei îi plăcea atitudinea energică a tinerei și spera să știe și când să și-o controleze.

— La 12 ani știam despre cristale că pot vindeca, cu ajutorul vibrațiilor, știam care e cea mai bună sursă de cristale și chiar și câte ceva despre șamanii care le folosesc

pentru a tămădui oameni. Octana nu părea să se laude, dar se și mândrea cu cele învățate de la tatăl ei. Am studiat cartea lui Edgar Cayce despre pietre semiprețioase și culori.

— Cum ai folosit aceste cunoștințe? o întrebă Ilanda.

— În timpul anului trei de facultate, am obținut o bursă pentru studierea sunetului de refracție care trece prin cuarț și peptide, dar și pentru a observa efectul vibrațiilor și al rezonanței rezultate pe subiecți umani. Pentru că nu există efecte secundare la o astfel de expunere, nu a fost greu să găsesc voluntari pentru cercetarea mea.

— Și?

— 82% rată de succes în reducerea tumorilor maligne și...

— Wow! exclamă femeia mai în vârstă, întrerupând-o. Ce s-a întâmplat cu studiul pe care presupun că l-ai scris?

Fata ridică din umeri.

— Nu l-am scris. Fondurile au venit de la un concern farmaceutic, care m-a blocat imediat ce a văzut rezultatele intermediare – totul le aparține lor, conform contractului.

— Ce urât! fu tot ce spuse Ilanda, conștientă că şi ea pretinsese de atâtea ori că nu existau alternative naturopatice la medicamentele de recuperare pe care le recomanda pacienților ei.

— S-a întâmplat imediat după începutul acelei campanii mediatice oribile împotriva vindecătorilor tradiționali.

— Îmi amintesc, spuse Ilanda. Un prieten de-al meu – un canalizator de energie – a fost nevoit să părăsească New York-ul pentru New Mexico. Spălarea națională de creiere împotriva lor a fost eficientă.

— Pharma are banii. Ei pot bloca orice informație care nu se potrivește cu planurile lor.

— Presupun că mai ai datele? întrebă neurochirurgul. Se aplecă în față, sperând la un răspuns afirmativ.

— Desigur. Acordul de confidențialitate e valabil încă doi ani, dar asta nu înseamnă că datele nu se pot folosi ca punct de plecare pentru proiectul tău, indiferent care e acesta, preciză Octana. Asta îi aminti Ilandei cât de vagă fusese descrierea postului, din dorința ca salariul și plăcerea de a lucra alături de ea să fie fundamentul deciziei candidaților de a aplica.

Cherry – sau mai degrabă sponsorul care o sprijinea – îi trimisese o listă cu cerințele pentru cei dornici de angajare, confirmând ceea ce limnologul îi menționase la prima lor discuție pe marginea subiectului: aceștia nu trebuiau să fie implicați activ într-o universitate sau spital, să nu aibă cazier și să nu fie în legătură sau să simpatizeze cu organizații xenofobe. Avea libertatea de a posta pozițiile pe orice website care îi putea îndeplini cerințele profesionale. Ilanda înțelegea confidențialitatea ce trebuia menținută în jurul cercetării ei, dar ura să facă cunoștință cu oameni noi, să le afle punctele tari și cele slabe și să parcurgă lungul proces al selecției de resurse umane.

Tot ce scriseseră aplicanții în biografia lor, îi califica drept experimentați, valoroși și oameni de știință demni de încredere, chiar dacă unii aveau jumătate din vârsta ei. Îi trebuiau şi două persoane de bună credință, liberi de orice preconcepții științifice, ascultători și supuși, să urmeze întocmai indicațiile privind cristalele. Îi identificase chiar în Toronto.

Până la urmă, Octana și alți doi cercetători pe care-i alesese veniseră la Toronto din Montreal, Halifax și Victoria. După o analiză profundă, neurochirurgul decise să aplice același proces și în cazul programatorului, în ciuda recomandărilor lui Cherry.

Îi adunase pe toți în fosta cancelarie a profesorilor, transformată acum în sală de conferințe, mobilată cu o masă lungă din plastic solid ce imita lemnul negru, scaune metalice, un dulap pentru dosare, care se potrivea cu masa și un proiector de realitate augmentată, care atârna din tavan. Renovarea etajului de sus era pe terminate, acolo unde urmau să fie deschise spațiile medicale, iar 2056 începuse cu dreptul, etajul alocat cercetării era complet funcțional și gata să primească pacienți.

Cu o zi înainte, Ilanda îi invitase la cină, la Beer Bistro, de pe King Street East, nu departe de birou. Încă înainte ca angajații ei să se mute permanent în Toronto, îi încurajase să închirieze apartamente în centru, în apropiere de laborator, dacă era posibil. Transportul în comun devenise o bătaie de cap și ea dorea să elimine orice stres care le-ar fi perturbat concentrarea.

— Sper că v-a plăcut întâlnirea de aseară, spuse neurochirurgul.

— Oh, da! Bineînțeles! Mai ales berea, încuviință cu toții.

— Bine. Nu va mai fi alta până ce nu vom avea rezultate clare, continuă în mod serios.

Se lăsă liniștea, nimeni nu știa cum să reacționeze.

— Glumeam!

Râseră și se relaxară.

— Ca să clarific, eu sunt neurochirurg și am nevoie de ajutorul vostru. Sunt pe cale să devin specialist în cristale. Nu am timpul și răbdarea să mă implic în certuri sau probleme personale. Suntem numai o mână de oameni, așa că va trebui să ne înțelegem și să facem din cercetare prioritatea noastră principală. Comunicați și spuneți tot ce vă îngrijorează, nu țineți în voi resentimente. Ați înțeles?

Încuviințară dând din cap.

— O altă temă administrativă importantă: am trimis o cerere la Primărie, ca rația voastră de apă să fie transferată la Toronto. Chiar dacă spațiul nostru are o nouă destinație, există o clauză pe trei generații care ne permite o alocare destul de bună a apei. Trebuie, totuși, să vă scanați cipurile când o utilizați, ca să evităm pierderile. Acum, să vorbim despre chestiuni mai importante.

V-ați cunoscut aseară și concluzia e că Octana și Mark au o experiență mai vastă și mai practică cu cristalele. Nanette, zise Ilanda, adresându-se femeii cu trăsături indigene, care-și îndreptă imediat spatele, este specialistul nostru în sunete. Ea va rula o linie de referință pentru datele Octanei. Următorul pas e legat de toate valorile cunoscute ca fiind nocive ale frecvențelor hertziene și să evalueze dacă interacțiunea cu cristalul îi poate inversa impactul.

— E o contramăsură la zvonurile că guvernele expun mulțimile care participă la evenimente sportive și de divertisment la sunete joase, care afectează oamenii la nivel molecular? întrebă Mark Sarafian.

Era un bărbat scund, cu trăsături largi și piept bine construit. Genele sale armene ieșeau în evidență, în ciuda faptului că familia mamei sale se afla de cincisprezece generații în Canada. Avea o față colțuroasă, cu o urmă permanentă de barbă și păr lung, ondulat, cu cărare la mijloc, ceea ce-i dădea un aspect neîngrijit.

— Da, rareori există fum fără foc. Aceste vibrații, dacă sunt reale, sunt menite să distrugă celulele și să slăbească sistemul imunitar. Lumea va da fuga la doctor și așa se menține acest ciclu în care pacientul se face bine, apoi îi este iar rău și iar se face bine și tot așa.

Se încruntară la această remarcă. Era ciudat ca o astfel de veste să vină din partea unui medic care fusese, până nu demult, unul din stâlpii sistemului.

— O altă cale pe care ne vom concentra și principalul motiv al cercetării e să vedem cum poate combinația de cristale și apă să susțină nivelul optim, mental și fizic, al unui pacient aflat în comă profundă. Asta e prima etapă. A doua va urmări cum putem aduce înapoi memoria, în siguranță și intactă.

— Foarte interesant! exclamă Octana. Ce aștepți să se întâmple în prima fază?

— Stimularea creierului prin apa structurată, decodată de cristale, spuse neurochirurgul. Deschise tableta din fața ei, atinse ecranul de câteva ori și porni proiectorul de realitate augmentată. Apoi, cu un gest brusc, lansă imaginea 3D a lui Kahuna. Acesta-i primul vostru pacient, zise ea.

— Oh, tipul masiv... îl recunoscu Nanette imediat.

— Am crezut că nu a supraviețuit, spuse Mark, confirmând încă o dată că oamenii erau dispuși să uite repede știrile care nu mai erau aduse în prim plan.

— Landing Eagle nu a rezistat rănilor multiple, clarifică Ilanda. Aici sunt scanările creierului lui Kahuna, înainte și după ce a fost tratat cu apă sfințită hawaiiană. Unul dintre bătrânii tribului a venit la o sesiune de vindecare. De câteva luni, Kahuna a primit transfuzii cu apă structurată, astfel încât celulele sale să nu fie private de informațiile ADN-ului, păstrând procesele interne pe autopilot, dar metoda asta nu mai poate continua mult timp.

— E o mare îmbunătățire, observă Raman, care păstrase tăcerea până atunci.

Talentul său pentru dezvoltarea tehnologiei blockchain și alte protocoale bancare de înaltă criptare, pe lângă modulele sofisticate destinate industriei jocurilor, îl recomandaseră pentru job. Cherry făcuse toată munca de bază, grea și plictisitoare, în această direcție, iar Ilanda nu-i putea fi mai recunoscătoare. Cu toate astea, implicarea ei se apropia de sfârșit și neurochirurgul urma să trimită direct sponsorului actualizările importante, printr-un canal securizat, ale cărui coordonate le primise deja. Cherry avea să se întoarcă la munca ei de la *APT*, ținând cursuri și derulându-și contractele ocazionale de limnolog.

— Cum am spus, să-l hrănim pe Kahuna cu apă structurată nu e o soluție de durată, sublinie Ilanda.

— Presupun că odată ce cristalul este implantat, va rămâne în interiorul lui Kahuna, chiar și după ce se vindecă, spuse Octana.

— Desigur, asta e și intenția mea, confirmă Ilanda distrată, aranjându-și o șuviță de păr în spatele urechii.

— E o strategie pe termen lung pentru orice fel de tehnologie sau e o abordare pe care o vom dezvolta? întrebă Raman, amestecându-se în discuție, ochii săi albaștri mărindu-se de interes.

O privire pe noua lor șefă, care nu se grăbea cu răspunsul.

— Eu zic să avem o strategie pe termen scurt, pentru îmbunătățirea creierului, spuse încet, alegându-și cu grijă cuvintele. Nu ar trebui să ne axăm numai pe cazurile medicale, ci și pe cei care își doresc implantul.

— Te referi la câteva incidente în care oamenii au murit în timpul unor operații nereușite de implant? întrebă Nanette.

— Doar despre câțiva au apărut rapoarte în presă, dar eu știu mult mai multe cazuri, toate nereușite, spuse Ilanda, întristată.

— În mod oficial nu există nicio instituție sau organizație care se gândește la ceea ce intenționăm noi să facem. Munca mea la Universitatea din Toronto are restricții și limitări, așa că mă îndoiesc că orice cercetare efectuată într-un mediu similar ar câștiga ceva în plus, explică ea, în timp ce se răsucea în scaun.

— Când acei oameni au fost aduși la spital, aveau vreo fișă despre tipul de cristal și culorile care să se potrivească cu vibrațiile corpului lor? întrebă Octana.

Fata își scutură capul repede, părul ei ciufulit părând afectat de electricitatea statică a jerseului pe care-l purta,

creându-i o aură nostimă. Zâmbiră cu toții, dar nimeni nu îndrăzni să facă o glumă.

— Aș vrea eu, replică Ilanda.

— Așadar, neurochirurghii doar au sperat să le reușească implantarea cristalului? întrebă Octana retoric. Nu e posibil așa ceva!

— Bineînțeles că nu e, spuse femeia mai în vârstă, dar victimele au fost atrase de ideea unui creier evoluat prin atașarea unui apendice artificial. Detaliile nu le-au fost niciodată prezentate.

Ilanda se ridică și merse de-a lungul peretelui, tulburată încă de imaginile celor pe care nu-i putuse salva de la erorile fatale ale celor care cu greu puteau fi numiți medici.

— Baza de date a cristalelor şi a vibrațiilor și culorilor lor corespunzătoare e doar parțială și nu acoperă întregul spectru al pacienților. Avem nevoie să lucrăm și la acest aspect, spuse, un pic supărată.

— Previziunile lui Edgar Cayce, mediumul american de la începutul anilor 1900, care a inspirat mișcarea New Age, ar trebui să fie punctul nostru de început, sugeră Octana. De asemenea, am putea să ne adâncim eforturile privind conexiunile între cristale și glandele din corp.

— Sunt de acord, zise Ilanda, în timp ce încă se plimba pe loc, cu brațele încrucișate peste piept. Acesta şi este, oricum, motivul pentru care am început cercetările la universitate.

— Cu ce fel de cristale te-ai jucat până acum? întrebă Nanette şi se pregăti să ia notițe.

— Lapis lazuli de calitate inferioară și rubine; fondurile erau limitate.

— Există astfel de restricții și aici? întrebă Nanette.

— Pentru moment, nu. Am trimis o cerere la o sursă din Africa de Sud. Cunosc, de asemenea, doi oameni în New Mexico, care ne vor ajuta. Tranzacția ar trebui să se întâmple imediat ce toată lumea implicată acceptă termenii.

— Deci avem timp să alcătuim un plan, decretă femeia mai tânără. Scrise câteva cuvinte pe notepad.

— Da, și încă ceva, dacă tot ai adus vorba de timp. Ilanda se așeză și-i cuprinse pe toți de la masă cu o privire. Voi fi nevoită să merg și la spital două zile pe săptămână, așa că veți fi pe cont propriu. Deocamdată, fiind o echipă, decideți ce cristal folosiți pentru prima dată, elaborați procedee de testare și durată, evaluați ce aplicație generală de soft se poate utiliza pentru înregistrarea datelor. Folosiți-l pe Raman când va fi nevoie de coduri personalizate, îi instrui neurochirurgul.

Valul de energie care o entuziasmase de dimineață o părăsise și femeia se simți dintr-odată bătrână și ramolită în prezența tinerilor. Trupul ei, încă în formă fizică bună, părea să cântărească tone și s-o țintuiască pe scaun.

Nu se putu abține să nu se gândească și la Maahes, care-i trimisese un e-mail din Orientul Mijlociu, cu care o bulversase și mai mult. Vizitele sale în acea regiune a lumii deveniseră mai frecvente. „Am ceva important de discutat cu tine când mă întorc", îi transmisese el, laconic. Când va înțelege oare că lumea se schimbase, iar el era captivul unui sistem de afaceri și de viață care expirase?

Tot ce conta era să vândă apă – asta până avea să vină ziua în care nu va mai avea ce vinde.

— Vă rog să-mi arătați o schiță de plan în trei sau patru zile, spuse, revenind la realitate. Și pregătiți-vă să-i urați bun venit Marelui Kahuna, în mai puțin de două săptămâni.

— De-abia aștept să-l văd în persoană, izbucni Nanette, pentru ca apoi să bată din palme și să zâmbească larg.

Ilanda nu-i luă în seamă ieșirea.

— După ce-l instalăm și-l conectăm la echipamentul de monitorizare, vreau ca voi să confirmați dacă agata ar putea fi tipul de cristal cel mai potrivit pentru fizicul lui. E născut în luna mai, așa că agata ar trebuie să fie alegerea cea mai bună.

— Nicio problemă, o asigură Octana. Crezi că vor ajunge cristalele până atunci?

Ilanda se gândi preț de o clipă, socotind în minte.

— Da, ar trebui să ajungă.

— Și după aceea? insistă Octana.

— După ce stabiliți ce tip de cristal se potrivește cel mai bine, umpleți încăperea cu cât mai multe. Dacă va fi necesar, vom mai comanda.

Greutatea pe care o simțise mai înainte, o apăsă din nou. Teama îi transmitea că o aștepta doar eșecul, dacă va continua cu un studiu ineficient. Își scutură viguros capul, fără să observe privirile schimbate între asistenții ei.

— Vom accepta și alți pacienți după Kahuna? întrebă Mark Sarafian.

— Nu imediat. Cel puțin, nu pe cineva în stare comatoasă. El are nevoie de întreaga noastră atenție până ce vom obține o îmbunătățire clară în activitatea sa cerebrală, replică Ilanda.

— Octana, poate vrei să împărtășești procedura pe care ai folosit-o în cercetarea ta universitară. Poți să încerci să o dezvolți cu o varietate mai largă de cristale. Începe cu colegii tăi ca pacienți, sugeră neurochirurgul și se ridică, gata de plecare. Dacă vom dezvolta cu succes această tehnologie performantă, voi veți fi primii pe care s-o încercăm, dacă sunteți interesați, continuă ea. Mă pot gândi la cel puțin o persoană doritoare să-și bage de mâine un cristal în cap.

Se gândi la Maahes.

Se duse spre ușă, de unde se întoarse să adauge:

— Sponsorul nostru este extrem de serios privind păstrarea secretului despre ce avem de gând să facem aici: deci, fără documente, notițe sau e-mail-uri către persoane neautorizate. Ați înțeles?

Dădură cu toții din cap.

— Ne vedem mâine, spuse Ilanda.

Ieși, lăsând ușa deschisă în urma ei.

CAPITOLUL XIV

Necesitatea ca Hayyin să se adrese publicului era primul și cel mai important lucru în mintea lui Cherry. Nu numai că popularitatea activistului avea să alimenteze mulțimea agitată, care se organizase deja și zbura spre Mongolia în flux continuu, dar prin acest gest dorea să protejeze reprezentanții organizațiilor de apă care participau la acțiunile de protest şi pe care îi cunoștea personal.

De data aceasta optase pentru o înregistrare, în loc de o apariție pe viu. Optase pentru aceeași entitate estoniană pentru a face transmisiunea mai greu de depistat.

În biroul ei fără ferestre, Cherry reduse intensitatea luminii și își acoperi fața, preluând identitatea lui Hayyin. Purta o cămașă largă și neagră, iar mănușile cu un deget erau pregătite pe genunchi. Un pahar mic, pe jumătate plin cu apă, se afla pe colțul mesei din fața ei – doar trei înghițituri sănătoase din rația ei zilnică.

— Dragi prieteni, începu, frontul nostru comun împotriva dușmanului lacom s-a dovedit foarte eficient astăzi. Determinarea noastră a ajutat la indentificarea activităților infame efectuate de Mosamoni și Narankama în țările unde legea privind regularizarea apei este favorabilă unor astfel de corporații.

Vocea lui Cherry se ridică aprinsă, ca de obicei când vorbea despre nedreptățile cu privire la apă. Își prinse genunchii, pentru a-și ține mâinile nemișcate și pentru a evita folosirea mănușilor. Reflecția de pe ecranul iPadului îi arăta o imagine sumbră – nu o mască nemișcată din lemn, ci o față vie, cu lacrimi întunecate, roșii, care pulsau în ritmul respirației. Vederea ei, încețoșată de picăturile de transpirație care-i curgeau dintre sprâncene, îi crea impresia că din gura abia deschisă, bule de apă se revărsau tulburător.

— În trecut, proprietarii de drept ar fi beneficiat de pe urma resurselor subterane. Nu mai trăim într-o astfel de lume. Apa rațională e noua normalitate și e așa de multă vreme. Am ajuns în această situație pentru că astfel de corporații n-au putut fi oprite din a jefui resursele pământului, fie că vorbim de apă, petrol sau alte bunuri asemănătoare. Natura ne pedepsește în fiecare zi. Evenimente neprevăzute care se petrec pe fiecare continent şi care sunt legate de apă, ne avertizează că ne așteaptă vremuri și mai rele, dar noi încă nu le luăm în serios.

Cherry își linse buzele crăpate și durerea o săgetă de parcă cineva îi înfipsese ace în gură. Aproape că înjură și întrerupse transmisia, ca să își scoată masca și să își umezească buzele suferinde în lichidul delicios.

Își puse masca la loc.

— Pentru cei care merg în Kazahstan sau în Mongolia, aveți grijă de voi. Nu vă lăsați provocați de mercenari. Reprezentanții *Institutului de Apă Primară, Apă pentru Toți, Apa Este* și multe altele sunt la fața locului și au deschis

canale directe de comunicație cu acele guverne. Trebuie să-i convingem că orice sursă nouă de apă primară este de neatins și o astfel de resursă nu e proprietatea nimănui. Trebuie să curgă liberă și pură, nepătată de amintirea păcatelor noastre. Este o entitate pură, cinstită. Evazivă, dar impetuoasă. Capturarea acestei surse va rezolva doar temporar problemele noastre, iar relația noastră cu apa se va agrava. Lideri politici, directori executivi, oameni de afaceri, vă rog, treziți-vă!

Era tot ce putea spune. Salvă înregistrarea, o codifică și folosi canalul securizat pe care Anonymous i-l pusese la dispoziție, să o trimită.

Cherry nu putea anticipa cum se va comporta hoarda de oameni care călătorea spre Kazahstan și Mongolia. Zvonuri, știri false ale agenților infiltrați, cei pe care ea-i numea agitatori, puteau declanșa reacții exagerate pentru a forța intervenția autorităților și a muta atenția de la motivele reale ale protestului. Oamenii aveau să se trezească la închisoare, la mila judecătorilor corupți, chemați să decidă asupra gravității acuzațiilor.

Lumina aurie a Soarelui care apunea învălui camera de zi și îi mai alină, întrucâtva, povara sufletului. Realiză dintr-odată cât de mult îi lipsea meditația zilnică. Atitudinea de stres continuu din ultimele două săptămâni îi distorsionase realitatea, amestecându-i zilele, pierdute într-un program rigid compus din rezolvarea problemelor critice, citirea e-mail-urilor, cursurile de la universitate și prostul obicei de a înjura la sfârșitul fiecărei zile, atunci când rămânea fără apă.

Programul ei zilnic se năruise în fața crizei în care se adâncea lumea și care necesita acțiune. Timpul liber devenise un lux. Cherry ședea pe canapea, lăsând sclipirea razelor s-o îmbrățișeze ca într-un gest de vindecare. Își imagină un imens cristal filtrând lumina, emanând calm. Mintea și simțurile i se deschiseră spre sentimentul de eliberare care-i stimula interiorul și care o îndemna să își restabilească echilibrul. În blândețea momentului, toate greutățile zilei se estompară și o cuprinse un calm deplin. Teama şi grijile se desprinseră strat după strat, dezvelindu-i sufletul către Energia Divină, trezită, sublimă și pregătită să-i purifice mintea deschisă.

Totuși, nu putea atinge pe deplin pacea interioară. Un gând obscur nu îi dădea pace și îi perturba starea de liniște: noi suntem cancerul Pământului. Dacă cineva alegea o cale corectă, reușea astfel să se curețe fizic și să se mențină sănătos, dar ce s-ar fi întâmplat dacă planeta ar fi decis să aplice același principiu pe care îl aplica apa, dorind să se descotorosească de omenire? Apa era doar unul din instrumentele folosite în acest scop. Se cutremură la gândul că oamenii puteau fi o tumoare, când era demonstrat că erau ființe spirituale, prinse în capcana unui corp. Încercă cu disperare să se întoarcă la dispoziția din urmă cu câteva momente, dar nu reuși să mai scape de gândurile negre.

E greu să mă odihnesc, mormăi și luă iPad-ul să verifice ultimele noutăți.

— Ce naiba? Templele tibetane din Toronto sunt apărate de credincioși și un număr restrâns de polițiști, citi

cu voce tare. Oh, e urmarea poveștii cu răpirea călugărilor. Să răpești călugări! repetă, neputând crede că aceste știri erau adevărate. Cum de-am pierdut-o pe-asta?

Întâmplări similare avuseseră loc și în alte orașe de pe glob. Cei care percepeau spiritualitatea ca pe o cale de ieșire din situații disperate sau cel puțin ca o modalitate de îmbunătățire, se luptau să protejeze ultimul bastion al conștiinței pure.

— Cum putem ține socoteala acestor nebunii?

Devenise imposibilă anticiparea reacțiilor legate de schimbarea comportamentului apei. Cherry era consternată, având greutăți să proiecteze discursurile lui Hayyin în direcția cea bună. Alese noutățile după cuvântul „apă" și căută rezultatele. Erau sute de filmulețe postate de martori oculari de-a lungul râurilor sacre, arătând imense întruniri în care oamenii se rugau, meditau sau contemplau, în speranța că apa va reveni la starea ei sigură.

Înregistrările erau pline de comentarii discrete privind testele de apă, în încercarea de a confirma schimbări pozitive. Cercetătorii implicați în purificarea lacurilor prin rugăciuni, obținuseră rezultate concrete, documentate și revizuite de colegii lor. De data asta, numărul credincioșilor nu prezentase nicio diferență – nivelul de toxicitate rămăsese mare.

— Apa nu are intenția să se retragă, mormăi ea din nou, decât dacă-i dovedim că luăm în serios amenințările ei și ne oprim din acțiunile noastre stupide.

Remarcă faptul că nu descoperise rapoarte despre pești morți, în niciun râu. Ca și cum apa ar fi creat bule de siguranță pentru viața subacvatică.

Cherry își mută atenția spre Mexico City. Distribuirea ajutoarelor internaționale nu schimbase prea mult situația de la fața locului. Groapa care ardea mocnit nu era nici pe departe sigură pentru echipele de salvare. Autoritățile nu fuseseră nevoite să constrângă lumea să se mute din suburbiile situate în apropierea craterului; plecaseră cu toții de bună voie, ducând cu ei îmbrăcăminte atât cât să încapă într-un rucsac. Se formaseră tabere special aranjate la marginea orașului, unde armata era ocupată să ridice corturi și să conecteze containere echipate cu panouri solare, micuțe mori de vânt și unități medicale. Rămășițele acviferului dispăruseră, nu rămăsese nici măcar urma unei picături de apă. În schimb, dronele echipate cu scanere în infraroșu, trimise să caute supraviețuitori, găsiseră ruine mayașe și piramide de mici dimensiuni, plate la vârf. Era o descoperire remarcabilă, însă nu mai era nimeni interesat de istoria antică și arheologie în acele momente.

Cele câteva zile fără vânt, de la sfârșitul lui noiembrie, menținuseră peste zonă un strat gros de praf și mirosul cărnii arse provoca o tuse neîncetată, ochi iritați și o permanentă stare de greață. Măștile medicale și mănușile de plastic erau la mare căutare pe piața neagră, care se părea că funcționa mereu mai bine pe timp de criză. Se efectuaseră și unele planuri de înlăturare a dărâmăturilor, în căutarea unor potențiali supraviețuitori. Coborârea în prăpastie a echipamentului greu se dovedea a fi o provocare dificilă, la care numai puține companii erau dispuse să se angajeze.

Cherry se miră de scenele care-i aminteau de un film apocaliptic. Voia să-și regăsească echilibrul interior perturbat atât de ușor în aceste zile de suferința umană. Cu ochii închiși, își relaxă trupul și se deschise mental spre energia dimprejur, fără să mai controleze sau să intervină în procesul de primire a cunoașterii.

Valuri înspumate păreau să ia naștere în interiorul craniului ei. Aerul inspirat îi gâdilă nările cu miros de apă sărată și alge. Conștiința i se mută spre inima care-i tresări de dragoste, imediat ce subconștientul îi decodifică impulsul energetic şi subtil. Mesajul părea familiar și-i întări sentimentul de gratitudine. Valuri ce vibrau concentric cuprinseră mai întâi cartierul, apoi provincia, întreaga țară, până la urmă întinzându-se de-a lungul întregii planete. Rămase încremenită în viziunea din mintea ei: ținea în palme o versiune în miniatură a Pământului, pe care îl trase de pe orbită și îl plasă în dreptul inimii ei. Echilibrul cosmic se menținu, nestânjenit de gestul ei îndrăzneț, dându-i siguranța că Matricea Divină va asigura timp suficient ca tumorile Pământului să fie eradicate ireversibil prin acest proces de vindecare neobișnuit. Vărsă lacrimi de recunoștință că i se dăduse onoarea unei astfel de viziuni intense, în care forța gravitațională a inimii ei ținea planeta, rotindu-se ușor, iar dragostea sa de nestăpânit curăța oceanele și aerul, aducând înapoi speciile dispărute în negura timpului. Când mișcarea de rotație a Pământului se opri, știu intuitiv că este timpul să plaseze planeta înapoi pe axa ei. Mulțumită de această realizare, lăsă lacrimile să-i curgă libere.

Era o viziune care-i dovedi, fără nicio îndoială, că dacă fiecare persoană care trăia pe Pământ l-ar înveli într-un voal de apreciere, poluarea s-ar fi putut diminua și echilibrul naturii s-ar fi restabilit.

Misiunea lui Hayyin era să difuzeze fără întrerupere acest mesaj, până când grupurile de Lightworker[1] aveau să se unească și să formeze o masă critică suficient de mare încât să influențeze la nivel planetar mediul politic.

Cherry își verifică din nou poșta electronică, nerăbdătoare să afle vești de la Romana Pilb, care-i confirmase, cu două zile în urmă, că ajunsese cu bine în Mongolia. Câteva filmulețe fuseseră postate de reporterii locali cu acces la internet. Video-urile altora erau, prin comparație, neclare, și se răspândise zvonul că guvernul punea presiune pe furnizorii de internet pentru a reduce traficul.

— Zeci de mii de oameni au aterizat săptămâna trecută la Ulan Bator, forțând autoritățile să restricționeze zborurile internaționale, care pot mări numărul protestatarilor. Șoselele principale care duc spre granița cu Kazahstan au fost blocate de armată, pentru a împiedica accesul organizațiilor neguvernamentale și activiștilor apei la terenul lui Narankama, unde gărzile firmelor de protecție sunt înarmate și pregătite pentru luptă, transmitea în direct un reporter de la UB Post. Toată lumea se așteaptă la o confruntare a acestor forțe, din care armata ar avea

[1] *Lightworker* (eng.), lucrători ai luminii, termen care definește oamenii-îngeri de pe Pământ, ființe cu un înalt grad de spiritualitate în existența umană, trimise să vindece, oameni care își atribuie rol de dascăli spirituali, tămăduitori psihici sau energetici (*Urban Dictionary*).

câștig de cauză. Nici Mosamoni și nici Narankama nu au făcut vreo declarație prin care să nege existența apei primare aflată sub controlul lor. Opțiunea de a lăsa mesaje a fost dezactivată pe website-urile lor, din cauza numărului inimaginabil de comentarii obscene primite, continua jurnalistul. Un important canal de știri american a precizat, în ultimele zile, că presiunea geopolitică din regiune va putea escalada dacă acestor două firme nu li se va permite să-și exploateze resursele subpământene. În acest punct, toate informațiile sunt bazate doar pe supoziții. Numai o declarație oficială urmată de o inspecție pe teren ar putea avea puterea de a calma tensiunea.

— Ca și cum i-ar fi citit mintea lui Boulanjois, își zise Cherry. Derulă pagina, căutând orice alt link cu știri similare, dar nu găsi nimic. Se-ntoarse la pagina principală doar ca să observe o ultimă știre a UB Post.

„Legislativul mongol discută aprobarea de articole noi referitoare la reglementările existente privind apa, aplicate retroactiv la sursele de apă primară."

— Vor să strângă șurubul; prea târziu, murmură Cherry, aproape convinsă că va urma o reacție agresivă din partea guvernului american, sub pretextul că-și protejează cetățenii aflați în țări străine.

— Există ceva important prin care Mongolia să poată fi șantajată?

Nu avea idee și nici nu avea puterea de a începe o altă investigație cu Siri. Privirea ei se concentră pe ecranul strălucitor al dispozitivului de realitate augmentată aflat pe perete, din care se reflecta fața de lemn al lui Hayyin scrutându-i acțiunile, gândurile și temerile.

Zâmbi, știind că ea era Cherry Mortinger. Ca s-o dovedească, își trecu mâinile peste față și-și privi reflecția. Hayyin, însă, refuza să dispară. Un fior rece îi cuprinse șira spinării. Era surprinsă cât de greu îi devenise să se detașeze de identitatea falsă.

Personalitatea lui Hayyin era gravă, purtând pe umeri responsabilitatea influențării celorlalți oameni. Cherry nu era sigură cât timp va mai putea trăi în pielea lui Hayyin și să joace acest joc periculos împotriva multinaționalelor. Activiștii apei se bazau pe Hayyin să divulge tranzacții dubioase, ilegalități și marea corupție din guverne, în încercarea de a drena sistemul care se stricase atât de tare încât nici Pământul nu mai voia să-l accepte. Ofensiva neînduplecată a apei era văzută de mulți ca strigătul de trezire al umanității. Dar pentru cei direct afectați financiar, opoziția apei nu era decât un fapt trecător supus puterii umane. În timp ce dezvăluirile ei – cele mai multe, venite de la Anonymous – erau destinate producerii de rezultate, începuse să realizeze de ceva vreme că haosul colectiv ce decurgea de aici putea genera consecințe aflate în afara controlului ei.

Oare protectorii ei îi vor divulga identitatea, în eventualitatea refuzului de a continua misiunea lui Hayyin sau doar vor găsi un alt adept fanatic dispus să ducă mai departe povara?

Cherry se lăsă să alunece pe canapea și cedă în fața somnului care-i îngreunase pleoapele. Din umbra minții ei, Romana Pilb îi făcea fericită cu mâna, ștergându-i grijile. Mesajul încurajator o ajută să se cufunde într-un somn fără vise.

CAPITOLUL XV

Rapoartele de producție primite zilnic de la sucursalele internaționale nu-i mai ridicau tensiunea și nici nu-l mai făceau să-și piardă cumpătul. Maahes adoptase o nouă perspectivă de viață, o atitudine fără griji. Era ceva ce pierduse cu mulți ani în urmă, când îmbinase responsabilitățile slujbei cu viața personală. Fusese un moment de răscruce când, în loc să prețuiască singura conexiune umană stabilă și importantă din viața sa, Ilanda, își bătuse joc de ea. Apoi bărbatul Maahes devenise o carapace golită de sens, căutând satisfacția de scurtă durată în bogăția materială și putere. Nu putea spune că Ilanda nu îl avertizase în legătură cu răceala ce se insinua între ei, ca un şarpe veninos pregătit de atac. Nu luase însă prea în serios situația, gândindu-se, cu un orgoliu nemăsurat, că dragostea pentru el este prea profundă și că femeia va fi mereu o prezență în viața lui.

Maahes privea, absent, biroul poziționat în așa fel încât să îi ofere o priveliște spectaculoasă către Toronto. Canapeaua din piele de vițel, de cea mai bună calitate; masa și scaunele din lemn de cireș italian; rafturi de-a lungul pereților, etalând volume pe care abia avusese timp să le răsfoiască, cu atât mai puțin să le citească; cele două pic-

turi originale realizate de Group of Seven – achiziții ce nu-i mai stârneau același sentiment de împlinire ca în momentul în care le obținuse. Nimic din aceste lucruri nu mai conta și înțelegerea acestui fapt îl făcuse să adopte o atitudine mai relaxată. Acest fapt îi ridicaseră vălul întunecat care se așezase peste mintea lui în ultimii ani și putu să întrezărească o existență mai împlinită, dacă aprecia lucruri precum dragostea și compasiunea față de alții.

Se roti cu scaunul, să privească prin ferestrele înalte, orientate spre lacul Ontario. Un avion urma să aterizeze pe aeroportul Billy Bishop, în timp ce un feribot plin ochi se îndrepta spre Toronto Island, într-o călătorie de numai cincisprezece minute.

Spaima inițială că apa poate deveni toxică pe suprafața întregii planete nu se adeverise încă în Toronto, după două săptămâni de monitorizare zilnică în care analizele chimice arătau rezultate negative. Dacă ideile Ilandei despre faptul că omul, prin comportamentul lui, poate influența structura apei, erau corecte, atunci melanjul culturilor și lipsa conflictului din acest oraș cosmopolit ar fi trebuit să țină lacul inofensiv pe o perioadă nedefinită.

„Poate că această conspirație a apei ne va ocoli", reflectă Maahes, realizând că repetase destul de des această expresie. „Am promis să fim respectuoși în modul în care tratăm apa și să recunoaștem importanța ei în viața noastră" devenise noua mantră, spusă în fiecare dimineață în școli, alături de rugăciunea de deschidere și de imnul național.

Își îndreptă atenția spre dispozitivul de realitate augmentată, care clipi de două ori, anunțându-l că a primit

un mesaj. Îl acceptă și o înregistrare 3D, de la avocatul său, se derulă imediat.

— Maahes, sper că ai avut o călătorie fără incidente. Conform instrucțiunilor, îți trimit testamentul actualizat cu numele Ilandei. Am nevoie de amprenta ta digitală în câmpurile evidențiate pe fiecare pagină. La sfârșit, apasă Salvează și Retrimitere la expeditor. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de altceva.

Toate realizările sale erau cuprinse într-un testament de patruzeci de pagini, redactat cu intenția de a nu lăsa niciun loc de interpretare cuiva care ar fi vrut să creeze probleme legale.

Maahes semnă pe toate paginile, salvă dosarul și îl trimise înapoi, așa cum i se ceruse; o grijă mai puțin înainte de a declanșa șarada morții sale.

Nu se aștepta ca dispariția lui fizică să genereze o depreciere majoră a valorii companiei la bursă, dar contractele de retrocedare a pământurilor și drepturilor de exploatare, da. Compania lui putea să se prăbușească din interior mai repede decât orice previziune a analiștilor financiari. Deoarece etica nu se mai aplica unui *om mort*, Maahes îi dăduse instrucțiuni agentului său de bursă să *shorteze* acțiunile firmei.

Alesese Egiptul ca loc pentru propriul deces, nu numai pentru că era mai simplu de fabricat moartea cuiva, cu documente legale, dar și simbolic, pentru că voia să închidă cercul vieții în locul de naștere al mamei sale.

Noua lui identitate fusese obținută prin contacte pe sub mână, banii făcând să dispară întrebările iscoditoare.

Își lăsase să crească o barbă rebelă, care îi mai ameliora trăsăturile colțuroase. Un avion particular – plătit în avans – avea să îl ducă în Costa Rica, împreună cu o mână de pușcași marini, ca însoțitori.

Cu ajutorul lui Marian, deschisese conturi la bănci offshore și crease o istorie falsă pentru persoana fictivă care devenise. Intenția lui era să stea cât mai retras, având un singur scop: asigurarea succesului Ilandei în cercetarea tehnologiei cristalelor. Discuția lor spontană despre acest subiect îi trezise interesul, despre câtă capacitate și putere de procesare pot fi adăugate creierului, însă ea fusese mai interesată de folosirea cristalelor ca instrumente în decodificarea creierului decât de îmbunătățirea capacității de gândire și stocare. Dacă războiul cu apa avea să continue la nesfârșit, deshidratarea avea să devină factorul principal al deceselor, depășind ca număr cancerul, atacurile de cord și oricare alte boli luate la un loc.

Fără fluidele necesare, celulele corpului se usucă, se opresc din funcționare și lasă în urmă o cochilie goală. Oare scopul ei nedeclarat era să identifice rezonanța perfectă a cristalelor, capabile să țină celulele în starea de fericire, lăsând impresia unui mediu structurat autosusținut? Poate atunci, o înghițitură zilnică sau săptămânală de apă avea să permită organelor să se adapteze în consecință.

Toată lumea de care-i păsa urma să împartă puținii bani lăsați în contul lui. Nu se îndoia că rudele sale egiptene aveau să supraviețuiască chiar și unor vremuri mult mai aspre, anunțate de comportamentul imprevizibil al

apei. El avea să le ofere în continuare sprijin financiar, plătindu-le rațiile existente de apă. Era un gest prin care le ușura, temporar, setea arzătoare.

El se asigurase de o sursă constantă de apă, de la una din uzinele de desalinizare de pe țărmul Pacificului, aflată lângă viitoarea sa locuință.

☆ ☆ ☆

Apelul venit din partea avocatului lui Maahes o găsi pe Ilanda la spital, în timp ce se odihnea între două operații. Așa cum o anunțase printr-un mesaj, cu o oră în urmă, bărbatul voia să vorbească personal cu ea despre o problemă urgentă.

După ce se prezentă, Joseph Maninov vorbi pe un ton oficial, adoptând o înfățișare sumbră pe fața sa îngustă. Părul castaniu, prea des pentru un om de vârsta lui, îi atingea umerii. Avea cărarea puțin într-o parte, plecând de la fruntea largă, încadrându-i nasul ascuțit, și ochii negri, pătrunzători.

— Doamnă Mazandir, vă sun din partea clientului meu, Maahes.

— Este bine?

Bărbatul se uită la ea. Înghiți de câteva ori, să-și umezească gura uscată înainte de a continua discuția.

— Nu, nu este. De fapt... a decedat la Cairo, în această dimineață, anunță el abrupt.

Ilanda zâmbi, se ridică de la birou și se apropie de imaginea virtuală a lui Joseph Maninov.

— Cum e posibil? întrebă ea neîncrezătoare. Mi-a trimis un e-mail acum două zile. Venea acasă.

Își încrucișă sfidător mâinile peste piept, de parcă aștepta ca avocatul să zâmbească, să recunoască gluma proastă și să îi spună adevăratul motiv al apelului.

— Pare imposibil, știu. Nici eu nu am crezut până nu am primit o fotografie de la medicul care s-a ocupat de el.

Avocatul glisă cu degetul în aer și apăru imaginea fără viață a lui Maahes, pe masa din morgă, pe jumătate acoperit cu un cearșaf alb. Nu se vedea niciun semn de lovitură sau violență pe pielea lui lipsită de culoare și trăsăturile sale destinse arătau că murise fără durere. Abia atunci Ilanda făcu doi pași spre canapea și se prăbuși, acoperindu-și gura cu palmele.

— Înainte să vă sun, am luat legătura cu doctorul Timberlane, de la spitalul Princess Margaret. El l-a tratat pe Maahes, l-a internat pentru câteva zile, să-i facă analizele. Nu mi-a dat mai multe amănunte, datorită confidențialității doctor-pacient. Dumneavoastră, ca medic, ar trebui să înțelegeți asta, explică Maninov de ce nu reușise să obțină informații concrete.

— Ce i-a cauzat moartea? întrebă Ilanda, în cele din urmă, din ce în ce mai răvășită.

— Nu am dorit să se efectueze autopsia fără permisiunea dumneavoastră. Am invocat o clauză fictivă, conform căreia soția este cea care are un cuvânt de spus în luarea acestei decizii, dar nu se poate amâna prea mult. Doctorul Timberlane i-a atras atenția lui Maahes că stresul şi călătoriile lungi îi vor veni de hac, zise omul.

— Vreau să i se trimită corpul în Canada, spuse ea cu un ton sever. Fără autopsie. Doar trimite-l înapoi! repetă, întărind cererea.

— Doamnă Mazandir, nu am autoritate legală în acea parte a lumii. Au legi stricte în astfel de circumstanțe. În plus, Maahes are rude apropiate în Egipt și au și ei un cuvânt de spus. Putem să-i luăm obiectele personale, nimic mai mult, spuse avocatul.

— Atunci voi angaja un alt avocat, care să se descurce mai bine, replică Ilanda, furioasă pe neputința transmisă de omul din fața ei.

— Am făcut chiar mai mult de-atât. Am sunat la ambasada Canadei din Cairo, însă nimeni nu dorește un conflict diplomatic în situația explozivă din zilele acestea. Au luat legătura cu omologii lor, dar, așa cum am spus: este complicat. Maahes are cetățenie dublă, așadar, nu poate fi tratat ca un cetățean străin.

— Ce dracu?! își luă ea capul în mâini și se aplecă înainte, aproape atingându-și genunchii.

Fără să aștepte altă întrebare, Maninov îi oferi o explicație.

— Presupun că aceasta a fost o dorință a mamei sale, exprimată înainte să moară, ca cetățenia lui egipteană să aibă prioritate înaintea celei canadiene.

— La dracu, la dracu, la dracu! Ilanda se rezemă nervoasă de spătarul canapelei, își șterse lacrimile, apoi întrebă: Atunci de ce dracu îmi ceri permisiunea pentru autopsie? Dacă nu-l pot avea înapoi, nu dau doi bani dacă îl taie sau nu.

Avocatul dădu din capul lui îngust, de parcă nu era de acord cu izbucnirea ei, dar păstră tăcerea.

— Cel puțin vom primi rezultatul? întrebă femeia.

— E o concesie pe care ar putea-o face. Voi insista la nivel diplomatic, replică cu blândețe, dar cu un ton mai ferm.

— Altceva?

Tonul glacial adoptat îl invita pe Maninov să o lase să jelească în voie.

Înainte ca bărbatul să apuce să răspundă, un mesaj video preînregistrat se derulă pe ecranul de deasupra ușii, anunțând-o că trebuie să meargă la sala de operații, pentru următoarea intervenție.

— Anuleaz-o! urlă cu sete.

Mesajul se repetă, ignorându-i ordinul. Se lansă spre imaginea pâlpâitoare, lovi opțiunea, refuză și spuse:

— Anulează operația sau găsește un doctor înlocuitor. Mă simt rău..., transmise, în timp ce păși înainte și înapoi, agitată.

— Mai e ceva, spuse Maninov, netulburat de întrerupere.

Ilanda se opri și-l fixă cu privirea.

— Testamentul lui Maahes. A fost actualizat după ce a fost externat din spital.

— Nu mă interesează, i-o trânti cu răceală. Sunt medic și soția lui... Pentru Dumnezeu! De ce mama naibii nu a venit la mine? Îl puteam ajuta!

Nu era în stare să-și scoată din minte gândul că Maahes murise departe de casă, departe de ea.

Decesul lui, directorul executiv al Vivus Water Inc. – a treia mare companie mondială de îmbuteliat apă – n-avea să treacă neobservat. N-avea să treacă fără să afecteze industria.

— Sper să obținem rezultatul autopsiei. Chiar vreau să înțeleg de ce nu a avut încredere în mine.

Maninov zâmbi pentru prima oară, abia perceptibil, de teamă ca starea de spirit a femeii să nu se schimbe din nou.

— Voi informa Ambasada Canadei să ia o poziție fermă în această situație. Poate vor trebui să ungă niște buzunare, dar se va rezolva, spuse încrezător.

Ilanda se duse la scaunul ei din spatele biroului.

— Pe cine mai desemnează testamentul ca beneficiar? întrebă.

— Rudele sale din Egipt și o organizație non-profit, *Apă pentru Toți*. Este o decizie foarte neobișnuită, pentru cineva care s-a aflat în poziția lui.

— Cât?

— Un sfert de bitcoin.

— Ce se întâmplă cu acțiunile companiei lui?

— Nu știu. Nu sunt menționate în testament, răspunse Maninov.

— A vândut dinainte totul?! întrebă Ilanda. Poți afla?

— Doar dacă primesc o cerere scrisă din partea dumneavoastră. Ca soție a lui Maahes, aveți dreptul să întrebați. Indiferent de ce a făcut, banii nu apar nicăieri, spuse avocatul.

— Ai informat deja consiliul director?

— M-a instruit să vă sun pe dumneavoastră prima, să nu fiți luată prin surprindere dacă vor lua legătura cu dumneavoastră.

— Foarte grijuliu din partea lui, zise Ilanda, sarcastică.

— Va fi o veste șocantă pentru toată lumea. Nu știu dacă va atrage atenția presei, însă, în același timp, înțeleg importanța a ceea ce faceți zi de zi. Sugerez să vă luați o scurtă vacanță.

Gesticulă elocvent, indicând direcția spre cel mai apropiat aeroport.

Ilanda rămase tăcută, afectată. Cu mișcări lente, ca în reluare, trase sertarul din dreapta și scoase o cutie deja deschisă de biscuiți. Mușcă dintr-o bucată, privind absentă la Maninov care, cu un gest rapid, își presă mâna pe o parte a capului. Părul i se mișcă un pic, iar Ilanda observă, în ciuda eforturilor bărbatului, că acesta purta perucă.

— Îți voi asculta sfatul, spuse ea. Dacă întreabă cineva, sunt plecată din oraș.

— Într-adevăr?

— Da. Contactează-mă numai dacă ai informațiile despre care am vorbit. Să păstrăm legătura cât mai puțin.

— Am înțeles. Poate data viitoare vom rezolva testamentul.

— Poate. La revedere, Joseph! Și mulțumesc! spuse, apoi se decontectă.

☆ ☆ ☆

Rămasă singură, Ilanda nu fu în stare să se miște. Simți durere în gură, o vâscozitate care-i rănea limba și gingiile. Era o durere insuportabilă, știind instinctiv că era generată de trauma pierderii lui Maahes. Relația lor, cu toate problemele ei, îi oferise sentimentul unui cămin, chiar dacă, de cele mai multe ori, unul gol. Îl iubise și fusese iubită de el. Atracția carnală se estompase în timp, dar grija și sentimentele rămăseseră.

Extenuantele ore de muncă și dorința de a fi cea mai bună, o ținuseră departe nu numai de Maahes, dar și de propria ei familie. Se resemnă la ideea că va fi singură de acum încolo. Nu se putea vedea într-o altă relație, mai ales acum, când cercetarea cristalelor devenise prioritatea ei numărul unu.

Avea să-și folosească toată acea durere, resentimentele și dezamăgirea față de viața personală neîmplinită, pentru a obține rezultate care aveau să îi ridice numele nu numai ca neurochirurg, ci și ca om de știință, la nivel mondial.

Nici măcar amenințarea cu propria distrugere nu oprea, iată, omenirea, să fie sfidătoare. De aceea nu voia ca munca ei să fie în zadar. Îmbunătățirea creierului cu ajutorul cristalelor era calea cea mai bună de urmat, nu se îndoia de asta. Știa că își risca reputația dacă lucrurile nu ieșeau cum trebuie, dar acum chiar că nu mai simțea că mai are ceva de pierdut.

Toate acestea îi treceau prin minte în timp ce se forța să nu se gândească la momentele bune petrecute cu Maahes, la viața lor împreună.

Își atinse cipul de pe dosul palmei, pentru a vedea ce a mai ramas din rația zilnică de apă: doar un pahar, dar ca neurochirurg, în spital, avea dreptul la un surplus de 250 de mililitri. Dar pentru asta trebuia să se ridice în picioare și să ajungă la automatul de apă de pe coridor... și nu credea că mai are forță. În schimb, se lăsă moale pe scaun, ascunzându-se sub crusta de amărăciune și indiferență la provocările lumii. Optimismul se desprindea de ea ca pielea moartă de pe un umăr expus prea mult la soare. Simțea că își pierde reperele și toate visele și realizările mărețe la care visa puteau să dispară din cauza capriciilor sorții, pe care nu le putea controla.

Înainte de a aluneca într-un somn fără vise, pe retină îi apăru o imagine a lui Maahes, cu mersul lui săltat care o făcea mereu să râdă.

CAPITOLUL XVI

— Să ne uităm la rezultate, spuse Cherry, adresându-se studenților ei, după ce comandaseră băutură și mâncare la terasa restaurantului din apropierea Universității Toronto.

Ospătarul scană cipurile de pe dosul palmelor și numai șapte dintre ei își epuizaseră rația zilnică.

— Adu-ne mai multe pahare goale, ceru Cherry. Vom împărți între noi.

Era sfârșit de noiembrie și vremea răcoroasă îi stimulase latura rebelă, așa că mutase clasa afară, unde voia să verifice rezultatele excursiei pe teren. Alăturaseră cinci mese, să încapă toți cei douăzeci și cinci, iar Cherry se așeză la unul din capete. Copiile raportului erau deja deschise pe iPad-uri și dispozitivele portabile.

— Mulțumesc din nou că ați participat la excursia mea anuală prin bălți de noroi, râuri și râulețe, spuse.

Râseră cu toții și ridicară paharele.

— După cum ați observat, apa încă nu ne-a pedepsit. Sunt convinsă că intențiile bune au contribuit la siguranța noastră.

Declarația provocă mai multe râsete. Zâmbi și ea, bucuroasă că îndoiala ei inițială despre posibilele schimbări

moleculare în lacurile și râurile din Ontario nu se adeverise. Se părea că un câmp invizibil de energie proteja țara, o excepție de la problemele menționate zilnic de reporteri din toată lumea. Pe baza descoperilor de anul trecut, Cherry nu se așteptase la vreo îmbunătățire a calității apei pe care o testase. Îi era greu să constate lenta, dar incontestabila degradare a mediului natural, iar durerea iscată de acest sentiment de neputință o măcina din interior. Totuși, folosise această agonie pentru a găsi forța de a educa generațiile viitoare. Viitorii ecologi aveau șanse mai mari să trateze mai serios lucrurile, dacă erau expuși din timp realității degradării moleculare prin care trecea apa.

— Să auzim rezultatele mostrelor din lacul Ontario, spuse Cherry.

Un tip cu păr roșu, cu pistrui ce-i acopereau obrajii supți, vorbi primul, bâlbâindu-se.

— A-a-ceste mo-mo-mostre nu au venit în contact cu niciunul dintre noi, așa că nu ar tre-tre-trebui să fi cauzat nicio schimbare st-st-structurală. Comparând cu anul trecut, str-str-structura mo-mo-moleculară este destul de si-si-similară. În te-te-termeni de compozi-zi-ziție chimică, si-si-situația e de ra-ra-rahat.

Privi împrejurul mesei, să vadă dacă altcineva dorea să continue, dar nu se oferi nimeni.

— Co-co-concentrația de metale grele s-a dublat. O scurtă invest-est-estigație în lungul pri-pri-principalelor râuri tributare nu a arătat vreo schimbare a te-te-terenului; s-s-sunt zone tampon înt-t-re a-a-ceste regiuni și peninsule urbane și nu e-e-este nicio prezență indus-s-strială.

— Așadar, nu există nicio explicație logică? întrebă Cherry. Sorbi cu nonșalanță dintr-un pahar cu suc de portocale.

De data aceasta, Zanice, fata cu capul ras, interveni:

— Vă pot spune presupunerea mea despre această drastică creștere de anul trecut.

— Spune, o încurajă Cherry.

— Cred că ceea ce a afectat Ontario e rezultanta absorției de metale grele din depunerile de pe fundul lacului, făcând foarte dificilă și uneori chiar imposibilă purificarea apei pentru consumul uman. Municipalitatea din Toronto este singura entitate oficială care poate confirma ipoteza, dar mă îndoiesc că o va face. Nu dă bine la moralul cetățenilor, adăugă cu o notă de sarcasm.

— Sunt și alte opțiuni? întrebă Cherry. Ședea rezemată de spătar şi cu picioarele încrucișate pe scaunul de plastic, iar apusul de soare îi crea pe tricoul roșu și pe pielea de alabastru nuanțe incandescente.

Opanah, tânărul cu piele de culoarea mahonului, interveni în discuție:

— Cred că o mai mare concentrație a metalelor grele e un proces natural pe care noi nu știm cum să-l interpretăm. Și pentru că susțin punctul de vedere despre conceptul de conspirație a apei, m-aș fi așteptat la o reacție mai dură în Ontario.

— De ce? întrebă o altă studentă, o chinezoaică al cărei nume Cherry nu și-l putea aminti. Nu crezi că inclusiv atitudinea noastră n-a avut un efect pozitiv asupra comportamentului blând al apei?

— Nu, nu cred. Companiile cu sediul în Ontario sunt răspândite peste tot în lume. Să nu-mi spui că niciuna nu încalcă regulile protecției mediului înconjurător pentru a genera profit. Dacă afectează pământul, pedeapsa, după părerea mea, nu se aplică doar local, ci și în țările de origine ale acestor firme, concluzionă Opanah. Zâmbi larg, arătându-și dinții deformați.

— Cu alte cuvinte, nu aveți nicio explicație de ce apa din Ontario este deocamdată inofensivă, stabili Cherry.

— Corect. Exploatările nisipurilor petrolifere din Alberta au reprezentat, timp de decenii, petele negre pe reputația mediului înconjurător al Canadei. Au epuizat imense resurse subterane de apă, contaminând solul cu cianură și stricând complet pământul fertil. Să nu mai spunem faptul că nu s-a avut nicio considerație față de drepturile populațiilor indigene. Nu e suficient de cuprinzătoare această listă pentru a forța atitudinea instabilă a apei? întrebă Opanah, răutăcios.

Lui Cherry îi plăcea stilul combativ al lui Opanah, chiar și atunci când, uneori, devenea un pic prea agresiv pentru gustul ei.

— Ți-am înțeles punctul de vedere, fu ea de acord. Indiferent de unde te uiți, stricăciunile au niveluri diferite de impact, în mod conștient sau nu. Și suntem cu toții de acord că asta trebuie să se schimbe, începând cu fiecare dintre noi. Am vorbit la curs despre comportamentul uman: nu e un buton pe care să-l putem, pur și simplu, porni sau opri, conștienți sau inconștienți. Este o bătălie care va dura ani întregi. Profesorul din ea dorise mereu

să-și prezinte conceptele ce depășeau granița limnologiei, să îi ajute să ajungă mai repede la maturizarea mentală.

— Să continuăm cu revizuirea rezultatelor.

Tipul cu pistrui reluă lectura:

— A fost-t-t de-de-dezamăgitor a-a-anul acesta să descopăr o reducere dramatică a cu-cu-culturii de micro-organisme și alge în lacul Ont-t-tario. Am vizitat ac-ac-aceleași locații pentru a asigura continuitate. Când vorbea repede, se vedea că făcea eforturi să-și mențină vocea constantă. A-a-aceleași descoperiri sunt la fel ca în amonte de Humber River, cu rezultate neașteptate pentru f-f-fauna de la marginea a-a-apei.

— Detalii? întrebă Cherry, încă relaxată, cu ochii închiși.

— M-m-malurile sunt pustii. E ca și c-c-cum plantele ar fi simțit sch-sch-schimbările structurale ale a-a-apei și nu au vrut să o a-a-atingă. Mai degrabă au murit, spuse pistruiatul, aproape șoptind ultimele cuvinte de parcă i-ar fi fost frică să nu fie luat în râs.

Nu comentă nimeni. Erau mult prea preocupați să se joace cu cei câțiva stropi de apă rămași pe fundul paharului.

— Consider ca fiind o reacție de apărare normală, ceva ce se găsește în natură, spuse profesoara, împărtășindu-le părerea ei. Cu toate astea, nu aș elimina nici legătura mai probabilă dintre degradarea calității apei și comportamentul plantelor. Altceva?

Zanice, care analizase mostrele colectate din cel mai înalt punct din amonte, reveni:

— Există o caracteristică specifică ce ne deranjează și nu știm cum s-o interpretăm: gradul de vâscozitate este cu mult mai mare decât în mod normal. Este o creștere de 100% față de anul trecut. Dacă va continua așa, preconizez o schimbare vizibilă a fluidității apei în mai puțin de doi ani.

Fata sorbi zgomotos din pahar și se uită împrejur.

— Spui că apa va ajunge în curând la vâscozitatea melasei? întrebă unul din colegii ei.

— E posibil, răspunse Zanice. Poate e o altă formă luată de această tulburare a apei. Trebuie să verificăm rapoarte similare publicate online.

Cherry se îndreptă în scaun, interesată de această neașteptată evoluție.

☆ ☆ ☆

Își lăsă studenții să plece și mai lâncezi o vreme în scaun, privind neatentă la paharul gol. Își aminti poveștile părinților ei despre băutele organizate săptămânal cu prietenii. Pe atunci nu erau niciun fel de restricții legate de tipul de alcool consumat și apa cu gheață era oferită ca un gest de curtoazie. Pe vremea aceea, apa de la robinet era considerată un produs facil de obținut, un articol invizibil, care nu putea concura împotriva unui Chardonais francez, a unei beri extravagante din Suedia sau a altui tip de alcool tare, importat din cele mai îndepărtate țări ale lumii.

În 2055, apa era deja neprețuită. Observând evenimentele care se desfășurau peste tot, realiză că era doar o che-

stiune de timp până când omenirea avea să se stingă în urma unor războaie crunte pentru resurse.

Hotărî că plimbarea de o oră până la ea acasă o va ajuta să-și limpezească mintea. Își luă rucsacul și plecă. Traversă Yonge Street spre estul orașului, mergând în zig-zag de pe o parte pe alta a străzilor scurte ascunse de nenumărate clădiri de locuințe și birouri, până ajunse la viaductul Prince Edward, care lega strada Bloor de bulevardul Danforth. Făcu o pauză la mijlocul podului, uitându-se în jos la Don River Valley, printre cablurile groase de metal, instalate special să-i oprească pe cei cu porniri sinucigașe să-și pună capăt zilelor.

Panorama, impresionantă din ambele direcții, dar în mod special dinspre sud, datorită remarcabilului vârf al CN Tower, îi dăduse mereu senzația de satisfacție că locuia într-un oraș cosmopolit care prețuia mediul înconjurător. Starea precară în care se găsea Don River Valley, acum umbra a ceea ce fusese o pădure luxuriantă, tăiată de ape tumultuoase și sinuoase, îi provoca însă o disperare bolnavă. Nu avea încredere că solul sfărâmicios va putea reține din nou suficientă umiditate ca viața să renască încă o dată acolo unde pădurea era muribundă și se retrăgea constant de lângă râul transformat din ce în ce mai mult într-un pârâiaș.

Își scoase telefonul, să imortalizeze peisajul, așa cum făcea în fiecare an, pentru a compara pozele, și apoi își continuă drumul.

Un tunet răzbătu peste gălăgia orașului. Lumina soarelui, chiar dacă estompată, nu indica vreo furtună sau

ploaie, ceea ce ar fi fost foarte neobișnuit pentru toamna târzie. Aruncă o privire spre sud, în direcția lacului Ontario, care se găsea la numai câțiva kilometri distanță. O turbulență atmosferică ivită parcă din senin se transformă într-o coloană de apă verticală, un amestec de furie care se prezenta în nuanțe de negru, o emanație a morții ce se învolbura amenințător către centru. Părea că turnurile de sticlă, minuscule și fragile, se vor răsturna ca piesele Jenga dintr-un joc pentru copii. Un avion de dimensiuni mici nu mai putu evita prăpădul și se prăbuși înainte de a fi absorbit de combinația feroce de vânt și apă. Coloana amenințătoare oscilă de la stânga la dreapta, câștigă viteză și mușcă cu violență coada avionului.

Cherry nu putea să își desprindă privirea de la tabloul acela îngrozitor. Panica o cuprinsese instantaneu și se grăbi să oprească un taxi liber, care să o ducă acasă în câteva minute. Înainte să sară în mașină, mai aruncă o privire spre sud, să vadă dacă avea timp să ajungă acasă înainte ca tornada s-o prindă din urmă, dar, spre stupoarea ei, nu se mai vedea nimic, decât albastrul cerului.

Se întrebă dacă totul fusese doar în imaginația ei, încă un episod în care visase cu ochii deschiși, lucru care se petrecea din ce în ce mai des. Tot ce voia era să ajungă acasă, înfricoșată că faptele teribile la care masca lui Hayyin fusese martoră în Africa, începuseră să se infiltreze în psihicul ei, copleșindu-i gândirea rațională.

— Toată durerea și nedreptatea trăite de mască s-au infiltrat în mine. N-am cum să supraviețuiesc unui astfel de chin, murmură, scanând dosul palmei să achite călă-

toria înainte de a coborî din taxi, în fața casei. Ajunsă înăuntru, se repezi direct în bucătărie.

— Dacă ar fi fost un vis, reflectă ea, aș fi avut apă din belșug. Își puse mâna sub senzorul atașat de robinet și, în loc să scape o înjurătură, cum ar fi făcut de obicei, zâmbi când văzu mesajul. O jumătate de pahar de apă îi rămăsese din rația zilnică, dar, mai important, se convinsese că încă era angrenată în realitate.

Relaxată, accesă știrile. Programul de știri al CBC confirmă fenomenul natural bizar care durase două minute, înainte să dispară la fel de enigmatic precum apăruse.

— Așteptăm confirmarea despre numărul de pasageri aflați în avion și identitatea lor. Ar trebui să primim informații în orice clipă, anunță prezentatorul. Nu sunt victime sau stricăciuni în centrul Toronto și niciun alt avion de pe aeroportul Billy Bishop nu a fost afectat.

Cherry se lăsă să cadă pe canapea, încremenită în fața ecranului televizorului.

— Îl avem pe Larry Husband, de la Enviroment Canada. Mulțumesc pentru că ați răspuns apelului nostru într-un timp atât de scurt, domnule Husband.

Omul dădu din cap și așteptă tăcut întrebările pe care i le pregătise prezentatorul.

— Cum puteți explica acest fenomen? Ați mai văzut așa ceva înainte? întrebă, cu un aer mult prea dramatic, reporterul.

— Hmm. Un fenomen asemănător, da, dar foarte rar în Ontario. Este văzut în principal în vestul mijlociu al Americii. Neobișnuită este apariția aproape bruscă, la fel

și dispariția lui. O tornadă de această magnitudine are nevoie de condiții meteorologice speciale și destul spațiu să acumuleze viteză și forță. Niciuna din aceste condiții nu au fost prezente astăzi, așa că...

— Mulțumesc, domnule Husband. Scuze pentru întrerupere, dar tocmai am primit lista celor care au pierit la prăbușire.

Numele a șase persoane se înșirară pe ecran.

— Putem confirma acum că toți cei la bord mergeau la o conferință anuală despre gaze și petrol de la Metro Toronto Convention Center. Au fost directori executivi ale câtorva companii importante, care zburau din New York pentru weekend.

Cherry opri sunetul. În minte îi apăru un gând înfricoșător, care nu îi dădea pace: petrolul și gazele erau cei mai importanți factori în poluarea mondială – era o coincidență sau o răzbunare?

„Conspirația apei... conspirația apei... conspirația apei..." repetă ca pe o mantră, dorind să calmeze forța teribilă, de neoprit, a naturii.

Reporterul schimbă subiectul și ea porni iar sonorul.

— Noiembrie 26, 2055, va rămâne în istorie ca ziua în care cel mai mare număr de directori executivi și-au pierdut viața. Maahes Mazandir, CEO la Viva Water Inc., a treia cea mai mare companie de îmbuteliat apă din lume, a decedat în timpul unei călătorii de afaceri în Egipt. Surse din interiorul firmei au confirmat știrea. Probleme de sănătate au fost menționate ca fiind cauza decesului, dar nu s-au oferit alte detalii.

— Oh, Dumnezeule!

Fără ezitare, Cherry apucă telefonul și formă numărul Ilandei. Intră căsuța vocală și realiză că, probabil, doctorița era copleșită de astfel de telefoane.

— Ilanda, sunt eu, Cherry. Tocmai am auzit de Maahes. Îmi pare tare rău. Nu știa ce altceva să spună, așa că repetă mesajul clasic. Sună-mă dacă ai nevoie să vorbești! Și închise.

Instinctul îi spunea că turbulențele pe care le văzuse aveau în spate o inteligență internă, răzbunătoare și înspăimântătoare. Apa se transformase într-o unealtă a morții, neobosită.

— Încă două avioane s-au prăbușit în Arabia Saudită și în China, spuse reporterul. Fenomene atmosferice similare cu cel din Toronto s-au manifestat la o altitudine de zece mii de metri. Căpitanii au avut timp doar să raporteze pericolul iminent, după care comunicația s-a întrerupt. Nu ne așteptăm ca lista pasagerilor să fie făcută publică, dar liniile aeriene au promis să verifice dacă la bord se aflau persoane importante.

— Hai să vedem cine ajunge primul la o concluzie, zise Cherry cu voce tare. Dădu sonorul mai încet. Siri, identifică proiectele cu impact ecologic al firmelor conduse de cei care au murit astăzi. Ai numele lor pe transmisia online.

— Verific acum, o asigură vocea inteligenței artificiale din China.

Avionul lovit deasupra Arabiei Saudite eșuase în ocean și o misiune de salvare era pregătită să plece la fața locului.

— Sunt patru înregistrări recente pentru Banaris Geological, Dinaris Prospecting, Fabianer și Potomac Investements. Primele două sunt implicate în exploatări de petrol și gaze cu platforme oceanice. Scurgeri serioase s-au raportat în august 2055. Incidente similare s-au întâmplat și înainte, în 2037, 2041, 2042..."

— Bine, bine, o întrerupse. Ce e cu celelalte două?

— Ei sunt proprietari de conducte de petrol. Cele mai multe trec pe pământul națiunilor indigene. Scurgerile au contaminat habitatul natural în Dakota de Nord și Sud, iar companiile au mușamalizat totul, cu ajutor guvernamental.

— E cea de acum doi ani?

— Confirmat. Nu s-a făcut mai nimic să se curețe zona poluată.

— Asta explică prăbușirea avionului, spuse Cherry.

— Nu înțeleg comanda, replică Siri netulburată.

— Nu contează. Mulțumesc, Siri.

Sunetul strident al telefonului o sperie. Era un număr necunoscut și nu avea opțiunea de realitate augmentată activată, dar răspunse oricum.

— Bună, Cherry, sunt Romana, spuse o voce răgușită.

— Romana, ce surpriză neașteptată! Ești bine? Nu ți-am recunoscut vocea.

— Am o răceală urâtă. Condițiile de aici nu sunt prea bune, explică președinta *APT*. Sunteți toți în siguranță?

— Oh, da. Am fost îngrijorați pentru tine. Nebunia din lume a atins un nou nivel. Ai auzit despre incidentul cu avionul din Toronto?

Cherry auzi drept răspuns numai pârâituri și zgomote de fond.

— Romana! Romana!

— Scuze. Nu e o conexiune foarte bună. Guvernul blochează majoritatea traficului telefonic. Ce ai întrebat?

— Despre tornada neobișnuită care a apărut în Toronto în această după amiază, când s-a prăbușit un avion. Câțiva directori de corporații de petrol și gaze au murit.

— Oh, Doamne! Nu, n-am știut.

— Romana, asta nu e o coincidență. Toate aceste companii sunt mari poluatori. Apa i-a omorât.

Cherry se ridică, surescitată și încântată că-și putea împărtăși cuiva teoria.

— Și au mai fost incidente similare tot azi.

— Nu știu ce să spun, Cherry. Aici, armata și mercenarii angajați de Mosamoni și Narankama se tatonează reciproc, dar sunt zvonuri că ofensiva armatei este iminentă.

Urmă o pauză, apoi câteva accese de tuse și strănuturi.

— Romana, au avut loc negocieri? Sunt Mosamoni și Narankam de acord să păstreze nealterat izvorul de apă primară? Încăpățânarea lor îi va distruge și poate începe un război.

După ce citise mai multe despre sensibilitatea politică din acea regiune și implicațiile țărilor aflate sub puterea Statelor Unite, Cherry realiză cât de fragil era echilibrul care separa pacea de război.

— Ne-am întâlnit cu oficiali guvernamentali și ne-au asigurat că izvorul nu va fi atins. Nu se vor lăsa convinși de presiunea Statelor Unite.

Cherry zâmbi.

— Sunt vești bune, nu?

— Încă nu, Cherry. Sprijinul oferit de China, Rusia, Japonia și cele mai multe țări asiatice e încă neoficial. Documentele sunt doar în curs de elaborare. Doar un front comun va bloca șantajul americanilor, asta e acum principala preocupare.

— Cât de curând vor fi semnate?

— Într-o săptămână, poate două. E și multă birocrație la mijloc. Parlamentul fiecărei țări trebuie să se întrunească în spatele ușilor închise, ca să dezbată și să aprobe actul.

Cherry rămase tăcută, gândindu-se la ce altceva putea face.

— Cherry, mai ești acolo?

— Da, sunt aici. Când te întorci?

Din nou, pârâituri și vocea Romanei se întrerupse.

— Nu înainte ca aceste contracte să fie definitivate. Numai atunci America se va retrage, cred.

— Romana, te-ai gândit să prezinți o rezoluție în fața Națiunilor Unite?

Merse în jurul canapelei, frustrată de cât de greu se mișcau factorii decizionali, chiar dacă începuseră să apară dovezi despre reacția violentă a apei în fața nedreptăților.

— Ești președinta Națiunilor Unite – Apa. Te vor asculta, insistă Cherry.

Răspunsul Romanei abia se auzea și limnologul dădu sonorul la maximum.

— Sunt de acord. Și eu m-am gândit în ultima vreme că asta ar fi o altă soluție. Îmi voi ruga colegii să lucreze

la un document. Cherry, te rog să-i trimiți asistentului meu orice idei ai. Trebuie să plec acum. Ai grijă, spuse Pilb și conexiunea se întrerupse.

— Există speranță, spuse Cherry, sperând că președinta *APT* o mai putea auzi.

Se grăbi în biroul ei, deschise laptop-ul și începu să tasteze cu înfrigurare clauzele unei rezoluții pentru Națiunile Unite.

Guvernele vor fi de acord cu următoarele:

– să înceteze, cu efect imediat, toate operațiunile de forare petrol și gaze, efectuate de companiile naționale și internaționale;

– să înceteze, cu efect imediat, toate operațiunile de minerit în zonele care au fost odată declarate zone naturale protejate sau în apropiata vecinătate a acestor zone;

– să înceteze, cu efect imediat, operațiunile manufacturiere care, intenționat sau nu, deversează reziduuri chimice în râuri, lacuri sau în regiunile de coastă;

– să înceteze, cu efect imediat, orice recoltare a apei din surse subterane sau de suprafață. Toate exploatările existente să fie monitorizate de echipe internaționale și să se implementeze o cotă-parte de exploatare;

– restricțiile de mai sus vor fi menținute pe timp nedefinit.

Ce altceva... ce altceva? se întrebă, conștientă de impactul unor asemenea solicitări, în special pentru țările dezvoltate. Toată lumea se va plânge, așa că le trebuia ceva în schimb. Nimic nu-i va ține potoliți și mulțumiți, în afară de bani, așa că hai să le dăm bani.

Adăugă un alt rând: Pierderea profitului va fi determinată pentru fiecare companie în parte, în funcție de dimensiunea acesteia. Compensația monetară va fi furnizată pentru trecerea la industrii complementare și sustenabile. Tranzacțiile de schimb în natură vor avea prioritate.

— Poate le va plăcea să se întoarcă la elementele de bază, gândi amuzată.

Cherry citi încă o dată toate punctele.

— Nu-i rău. Avocații pot să adauge oricât de multă vorbărie legală vor, dar înțelesul trebuie să rămână.

Își miji ochii, gândindu-se din greu ce altceva ar mai fi fost necesar pentru ca discuțiile să pornească de la un nivel atât de înalt. Renunță după câteva momente. E-mailul pentru asistentul Romanei Pilb era gata. Îl expedie și apoi merse la bucătărie să-și pregătească cina.

CAPITOLUL XVII

— Kahuna este pregătit, se adresă Nanette Ilandei, care ședea alături de Marinka, pe o canapea din biroul ei, dându-i asigurări fiicei vindecătorului că operația va fi un succes.

— Doctorul Roppocone este un excelent oftalmolog și egalul meu ca chirurg. Nu asta-i partea care mă îngrijorează, spuse Ilanda, atingând cu blândețe mâna celeilalte femei. Pielea ei era fină și caldă. Pentru o secundă, își pierdu șirul gândurilor, dezorientată de ochii verzi, adânci, ai hawaienei, de culoarea unei cenote mexicane.

În timpul în care Kahuna îi fusese pacient, Ilanda ajunsese s-o placă pe Marinka, pe frații și surorile ei și chiar întreaga lor comunitate insulară. Vorba blândă, înțelegerea profundă a mediului înconjurător și o puternică bază spirituală, o impresionaseră mai mult decât ar fi dorit să admită.

— Cristalul de agată pe care l-am cumpărat pentru tatăl tău are cea mai înaltă puritate posibilă. E tăiat fără cusur și i se va potrivi ca o mănușă.

— Mulțumesc pentru tot ce faci pentru el și pentru că îmi dai voie să stau cu el. Din ochii Marinkăi picurară lacrimi care se prelinseră pe fața ei ciocolatie, dar le șterse

imediat. Nu poate pleca încă dintre noi. Nu sunt pregătită să-i iau locul. Trebuie să-l aduci înapoi.

Își manifestă nervozitatea și își trase cu un gest brusc părul lung, aducându-l în față peste umărul drept, unde continuă să-l mângâie încet.

Ilanda nu mai găsi cuvinte de încurajare. Nu avea idee cum va reacționa Kahuna când apa structurată ce i se strecura acum în vene prin perfuzie avea să fie eliminată treptat.

— Cere întregii comunități să se roage pentru el. Este puternic și spiritul îi va continua lupta.

Ilandei nu-i veni să creadă că tocmai făcuse o astfel de afirmație. De parcă ar fi trecut la un alt grad de spiritualitate, fără să-și fi dat seama când se întâmplase transformarea.

— Poți urmări pe monitor, dacă dorești, spuse înainte să plece.

— Doctorul Roppocone te așteaptă, confirmă Nanette când o văzu pe Ilanda venind pe coridor spre sala de operații.

Ilanda se alătură oftalmologului în camera învecinată cu cea unde Kahuna era pregătit pentru inserția cristalului.

— Scuze pentru întârziere. A trebuit să o liniștesc pe fiica lui.

— Sper că n-ai făcut promisiuni inutile, replică bărbatul pe un ton sobru.

Statura lui îi amintea de Maahes. O parte a gurii îi zvâcnea într-un tic nervos când rostea anumite cuvinte, dar îi

lipsea în totalitate simțul umorului pe care-l avusese Maahes.

— I-am spus ce știm amândoi: recuperarea și reacția organismului sunt foarte importante acum.

— Asta-i bine. Nu vreau să fiu martorul unor isterii fără rost, dacă rezultatul nu e unul fericit, răspunse oftalmologul, mulțumit că fusese degrevat de responsabilitate. În cazul în care cristalul nu va vibra conform așteptărilor sau dacă informațiile din structura apei sunt cumva viciate și nu se difuzează corespunzător, atunci nu mai e nimic de făcut.

— Da, i-am explicat asta în mod foarte clar.

— Hai să nu mai pierdem timpul. Am încărcat în computer coordonatele sale faciale. Cristalul a fost curățat.

— Sper să avem succes, spuse Ilanda și privi cum doctorul Roppocone apasă „Enter" pe marcajele digitale afișate pe geamul gros care îi separa de sala de operație.

Aproape imediat, brațul robotic poziționat deasupra capului lui Kahuna se întoarse ușor spre dreapta și apucă unul din cele două cristale micuțe din tava de sticlă. Când se apropie de ochiul drept al pacientului, o tijă subțire îi ridică pleoapa. Cu o mișcare lină, plasă cristalul în pupila lui Kahuna. Câteva picături de lichid se prelinseră dintr-un tub atașat la tija care ținea pleoapa.

— Unul s-a dus, spuse doctorul Roppocone fără să-și ia privirile de pe monitor. Semnele vitale sunt bune. Nu mai durează mult.

Ilanda nu răspunse, era prea tensionată și nu era dispusă să eșueze de la prima încercare.

— Cât durează până putem distinge vibrația cristalului? întrebă oftalmologul.

Ilanda vru să-i adreseze o înjurătură, măcar pentru a elibera puțin din presiunea pe care o simțea.

— Cel puțin o oră, dar e posibil să dureze mai mult, răspunse ea cât de serios putu.

Doctorul Roppocone nu îi observă tenta de sarcasm din voce și ea rămase concentrată la pașii de încheiere ai intervenției. El atinse cheia „activare nanoboți", pe ecranul de sticlă, și numai după aceea se întoarse spre Ilanda, cu un rânjet de satisfacție lățit pe toată fața.

— Acum nu mai e cale de întoarcere. Gândăceii ăștia micuți vor marca drumul spre glanda pineală, este ceva permanent. Un stimul cât de mic care atinge cristalele va interacționa aproape imediat și cu glanda.

Ilanda se uită la Kahuna de parcă s-ar fi așteptat să-și deschidă ochii, să-și miște brațele și să se ridice de pe masa imaculată, să danseze prin sală sub privirile protectoare și încărcate de dragoste ale strămoșilor lui.

— Am numit-o cale permanentă, dar numai până ce dezvoltăm o nouă rută de codificare capabilă să redirecționeze fluxul informațional şi la alte zone ale creierului, pentru diferite tipuri de proceduri, clarifică ea.

— Da, desigur, fu doctorul de acord. Programatorul a făcut o treabă bună; este un artist.

Ilandei îi plăcu lauda și-i întoarse rânjetul.

— Am înțeles corect că fiica lui este următoarea pe listă pentru un implant similar?

Neurochirurgul dădu din cap, apoi răspunse:

— Cam peste o săptămână, poate două. Mai întâi vreau să văd reacția lui Kahuna. Un răspuns pozitiv va fi, desigur, un factor determinant pentru ea. Cunoștințele tatălui vor fi transferate fiicei după ce vor fi decodificate de cristal.

— Ești optimistă.

Doctorul Roppocone arăta de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar se răzgândi.

— Îți voi trimite zilnic informații despre starea lui, îl asigură Ilanda. Mulțumesc din nou.

— Nicio problemă, spuse și părăsi încăperea.

Misiunea lui pe ziua aceea la centrul de cercetare se încheiase.

Hipnotizată de parcursul fluorescent al nanoboților în interiorul creierului lui Kahuna, femeia nu era în stare să se miște.

— Kahuna, te rog, nu pleca la strămoșii tăi. Mai ai așa de multă treabă de făcut. Noi toți avem nevoie de tine. Te rog! murmură Ilanda.

Își adună gândurile înainte ca acestea să alunece într-un abis al disperării, atingându-le cu o tentă pozitivă. Pierderea neașteptată a lui Maahes o afectase emoțional, golindu-i spiritul, și se simțea incapabilă să se adune și să meargă mai departe. Dorințele-i erau ascunse sub dărâmăturile sentimentelor și a amintirilor fărâmițate, luându-i în râs încercările de a le readuce la viață.

Validarea testamentului lui Maahes fusese mai ușor decât se așteptase și numai după ce primise efectele personale de la Ambasada Canadei lăsase să-i curgă lacrimile, descătușându-și emoțiile pe care le ținuse în frâu.

Nu dorea ca moartea lui Kahuna să urmeze așa de repede și să-i prelungească o stare de agonie care deja îi secase rezervele emoționale.

Ilanda auzi ușa din spatele ei deschizându-se.

— Scuze pentru întrerupere, spuse Nanette. Te așteaptă Marinka. Este îngrijorată. Vrea să audă direct de la tine că inserția implantului a reușit.

Fără să-și întoarcă privirea, Ilanda răspunse:

— Vin acum. Totul este în regulă. Totul este bine.

O urmă pe tânără afară din încăpere.

☆ ☆ ☆

Invitația primită prin e-mail, de a participa la sesiunea ONU privind propunerea rezoluției pentru interzicerea oricărei forme de exploatare, forare și prelucrare cu impact ecologic devastator, sosise doar cu câteva ore înainte ca Romana Pilb s-o sune pe Cherry, anunțând-o că se întorsese la New York în siguranță.

— Îți voi spune povești de necrezut, zise ea. Treci pe la mine și-ți promit că după ce va fi prezentată rezoluția, fie că va trece sau nu, vom petrece un timp bun împreună.

— Ok, voi veni, o asigură Cherry. Ai vreo idee cum ar putea reacționa țările cele mai afectate?

— Habar n-am. Sunt multe nemulțumiri, așa cum ai prevăzut, dar e normal pentru orice rezoluție publică a Națiunilor Unite. De data asta, ceea ce propunem noi îi afectează pe toți, în egală măsură. Trebuie să ne supunem acelorași reguli.

Cherry chicoti. Se gândea cu plăcere la umilințele pe care vecinii de la sud aveau să le îndure.

Se afla într-unul dintre balcoanele din partea dreaptă a sălii de consiliu, alături de alți invitați. Respira aerul holului enorm, care fusese martor la atâtea decizii istorice. Unele mai mult politice, ducând mai degrabă la dezacorduri decât la înțelegeri. Cherry se simțea de parcă ședea într-o capsulă a timpului. Fotografiile aliniate pe pereți, până la ușa principală a sălii de consiliu, arătau că din punct de vedere al mobilierului, nu se schimbase mai nimic. Cea mai vizibilă modificare pe care o remarcă era un nou tip de podea, o suprafață cu energie cinetică menită să absoarbă impactul pașilor, folosită și pentru iluminarea încăperii. În plus, înlocuiseră logo-ul strălucitor al Națiunilor Unite cu un ecran imens, dispus în fața sălii, pe care se derulau discursurile în traducere simultană; serviciul de traducător fusese preluat de inteligența artificială.

Cherry scoase din geantă o punguță cu covrigei – o mică atenție oferită tuturor musafirilor. O deschise și începu să îi rontăie, unul câte unul, de parcă se pregătea să vadă un film.

Președintele Națiunilor Unite, originar din India, se apropie de microfon. Murmură ceva de câteva ori, apoi vorbi:

— Vă rog, ocupați-vă locurile. Începem imediat.

Cei care stăteau în picioare se foiau printre rânduri, iar Cherry se aștepta ca ședința să se prelungească până seara târziu, întreruptă de multe pauze.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, începu președintele ONU. Vă mulțumesc că sunteți prezenți la o ședință

atât de importantă. Înseamnă că numele meu încă are un dram de influență asupra dumneavoastră.

Remarca sa ridică un val de râsete. Cherry nu-l întâlnise niciodată în persoană pe președinte, dar era familiarizată cu aspectul lui fragil și vocea baritonală.

Întâlnirea era transmisă în direct, un eveniment egalat ca importanță doar de eventualul anunț al unei neașteptate interacțiuni cu o entitate extraterestră. Cherry surâse la acest gând. Știa că o astfel de dezvăluire ar fi trebuit să aibă loc cu zeci de ani în urmă, chiar în timpul copilăriei ei, indiferent cât de avansată ar fi fost civilizația respectivă. Exista deja un limbaj comun, se putea construi un pod care să unească cele două universuri. Mintea ei forma deja o comparație cu unicitatea apei. Ce fel de vocabular era nevoie pentru a umple decalajul evoluției dintre noi și apă? Își mută atenția înapoi la discurs.

— Cum v-am obișnuit, o să fiu direct, nu e timp de subtilități sau corectitudine politică. Acum, mai mult ca oricând, este vremea să risipim ignoranța pe care am îmbrățișat-o cu toții ca pe o scuză ușoară și să negăm realitatea degradării noastre sociale, ecologice și spirituale. Doamna Romana Pilb, președintele Națiunilor Unite – Apa, mi-a trimis o rezoluție neobișnuită pe care să o prezint la adunarea de astăzi. Sorbi încet dintr-un mic pahar, înainte de a continua. Dacă gravitatea întâmplărilor neprevăzute, de luna trecută, nu v-a convins pe voi și guvernele voastre despre situația disperată în care ne aflăm, nu știu cine şi ce altceva ar mai putea să o facă. O las pe doamna Pilb să vâre frica mai tare în cei care nu cred că alegerile noas-

tre au activat acțiunile incredibile ale apei, spuse președintele și mută microfonul.

Câțiva participanți chicotiră, dar apoi tăcură imediat. Cherry era, de asemenea, pregătită să audă prezentarea gravă a prietenei ei.

— O să adopt aceeași atitudine ca domnul președinte. N-am să vă spun povești care să vă înmoaie deciziile, care probabil sunt deja luate, spuse pe un ton aspru. M-am întors recent din Mongolia, după săptămâni petrecute umăr la umăr cu activiștii ecologici de peste tot din lume. Determinarea noastră a convins guvernul să se opună corporațiilor susținute de Statele Unite, care voiau să exploateze un izvor de apă primară. Noi – eu și toți cei implicați în această mișcare – credem că anumite industrii și multinaționale, în general, nu înțeleg cauza pentru care apa se comportă atât de straniu. Încă mai neagă ceea ce s-a explicat prin dovezi științifice de netăgăduit: apa este vie. Apa s-a trezit și e conștientă de întreaga ei istorie de abuzuri prin care a trecut din cauza noastră.

Făcu o pauză și privi audiența. Majoritatea chipurilor erau impasibile, ca la un joc de poker. Pe puține chipuri se citea empatia.

— Nu are rost să enumăr din nou toate incidentele care ne-au zdruncinat viața de zi cu zi. Câte persoane trebuie să mai moară înainte de a aproba contramăsuri şi de a le pune în practică?

Câteva şuvițe de păr îi alunecară pe jumătate din față, iar ea le prinse şi le trase în spatele urechii drepte. Sângele înfierbântat îi înroșise obrajii, iar palmele ei largi erau încleștate de pupitru.

— Astăzi am primit confirmarea că Drumul Maritim al Mătăsii este impracticabil. Presupun că nu știați nimic, pentru că a fost ținută secretă informația. În Marea Roșie, gradul de vâscozitate al apei e comparabil cu cel al mierii. Vapoarele abia se mișcă, crescând rata arderii de combustibil și timpul de sosire la destinație. În ultimele săptămâni, patru platforme de forare marine s-au scufundat în mod inexplicabil. Nimeni n-a putut fi salvat. E o coincidență? Sabotaj? Nu cred.

Cherry icni la auzul declarației. Descoperirile studenților ei în lacul Ontario se manifestaseră și în alte părți ale globului.

— Avioane pline cu oameni cad din cer ca muștele. Pentru Dumnezeu, tot n-ați priceput? izbucni Romana Pilb, pe care n-o mai interesa eticheta sau păstrarea funcției. Apa provenită din procesul de desalinizare a suferit, de asemenea, modificări structurale radicale și un raport medical distribuit recent concluzionează că folosirea ei timp de o lună de zile a generat crampe la stomac și vedere încețoșată. Sarea este încă prezentă la nivel molecular, afectându-ne intern, ceea ce înseamnă că va dăuna și culturilor noastre agricole. Vă implor să votați în favoarea acestei rezoluții. Niciuna din clauze nu e în beneficiul vreunei țări, ca în cazurile anterioare. Recomadăm o totală închidere a marilor poluatori, din toate industriile. Afacerile mici și sustenabile vor avea loc să prospere. Nu mă înțelegeți greșit: țin cont de toate interesele umanității. Pământul va supraviețui mult timp după ce noi vom fi morți. Mulțumesc.

În momentul în care se opri din vorbit majoritatea ambasadorilor explodară, furioși. Se auzeau strigăte din toate colțurile.

— Acesta este ciclul natural al Pământului! Nu putem închide întreaga industrie! Care-i jocul tău?

Cherry nu mai suporta să urmărească lătratul haitei de câini diplomatici. Pământul avea să fie, în cele din urmă, secătuit de energie și rasa umană avea să fie extirpată și aruncată ca o măsea stricată. Se duse afară pe hol, să-și limpezească mintea.

Nu observă când o femeie se apropie de ea.

— Savurezi spectacolul sau plângi după banii pe care i-ai plătit pe bilet? Benny Hertz, de la Institutul de Apă Primară, se prezentă, după o scurtă pauză, și-i întinse mâna. Ne-am întâlnit acum câțiva ani, la unul din workshopurile organizate ale *APT.*

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc, se scuză limnologul.

— Nu-i nimic. A fost o întâlnire scurtă. Pielea lăsată de pe gât și obrajii supți nu puteau ascunde faptul că se apropia de șaptezeci de ani, iar părul vopsit într-o nuanță nedefinită îi accentua aerul de bunică.

— Am întâlnit-o pe Romana Pilb în Mongolia. E tare! remarcă Benny, privind imaginile derulate pe ecranul RA, în care președintele restabilea ordinea în sală.

— Mi-a spus cât de aproape a fost să intre în bucluc de câteva ori, când trepădușii guvernului au făcut raiduri în hotelul unde stătea ea și în tabăra amplasată în apropierea proprietății lui Narankama. Eu am convins-o să plece. Nu mi-aș fi iertat dacă...

Lui Cherry îi apărură lacrimi în ochi.

Femeia în vârstă îi atinse brațul, s-o liniștească.

— Ne-am susținut una pe alta. După cum vezi – și arătă spre sala de ședințe –, sunt indignați și aprinși pentru că rezoluția înaintată de Națiunile Unite – Apă e susținută de un acord semnat de țările asiatice.

— Da, a meritat să meargă acolo, să pună presiune pe guverne.

— Ce-i uimitor este faptul că aliații cei vechi ai Statelor Unite l-au semnat. Nu s-au lăsat șantajați.

Cherry zâmbi. Buzele ei uscate nu-i permitau un surâs mai larg.

— Acum urmează China, anunță Benny.

Ambasadorul Chinei vorbea fără grabă.

— De peste cincizeci de ani, noi, cei din Republica Populară Chineză, am încercat să evităm responsabilitatea pe care o aveam în reducerea gradului de poluare. Capacitatea de producție sporită și profiturile sănătoase au fost obiectivele noastre. Cetățenii noștri mor însă pe capete, la o rată nemaivăzută, iar tinerii nu mai iau în seamă stimulentele financiare oferite pentru a face copii. Nounăscuții nu mai sunt doriți într-o societate care nu poate furniza nici măcar elementele de bază ale vieții.

Sub ochii bărbatului înalt atârnau pungi întunecate. Cherry avu impresia că un tremurat convulsiv îi trecuse prin mâna dreaptă.

— Cred că știu ce a hotărât China, dar o vor urma oare SUA, Australia și câteva țări din Europa? întrebă limnologul cu voce tare.

— O vor face. Dacă vor continua pe această cale, va urma un embargou economic cu repercusiuni greu de prevăzut. Izolarea e o pedeapsă puternică. Nu ar fi prima oară pentru America, răspunse Benny.

— Au la dispoziție o noapte întreagă să se gândească, spuse Cherry.

O observă pe Romana furișându-se afară din sală.

— Benny, mi-a făcut plăcere să te revăd, trebuie să plec acum. Dacă totul merge bine, promit să te vizitez la Institut.

— Nu-i nimic. Totul va fi bine, adăugă pe un ton confidențial, surprinzând-o pe Cherry cu comportamentul ei.

☆ ☆ ☆

— Te vei implica mai departe în negocierile privind compensațiile? o întrebă Cherry pe Romana, în timp ce savurau o ceașcă mică de cafea, la o terasă din apropierea clădirii Națiunilor Unite.

Romana slăbise și capul ei părea supradimensionat față de trupul subțire.

— Am preferat să nu mai iau parte. Asta-i pâinea și untul firmelor de consultanță. Sunt înapoi cu voi, monitorizând reacția apei la primele noastre măsuri de a reduce poluarea şi activitățile de forare, răspunse ea.

Cherry simți că o iubește. Romana ar fi putut să-i fie o soră mai mare – mult mai mare – cineva pe care s-ar fi putut baza în momentele dificile.

— E mai sănătos să fii în afara mocirlei birocratice. Te seacă și te ține departe de acțiunea reală.

Președinta *APT* păstră tăcerea.

— La ce te gândești?

Romana își ridică ochii de pe degetele care împătureau un șervețel de hârtie în diverse forme.

— Mă aștept ca reacția măsurilor implementate să ne lovească într-o săptămână – mai puțin trafic peste ocean, mai puține bunuri importate și prețuri mai mari la producătorii locali.

— Va fi atât de simplu? Fără manifestări de protest? Fără distrugerea proprietății particulare și publice? întrebă Cherry râzând, de parcă întrebase despre o posibilă încăierare la o petrecere studențească.

Romana puse farfurioara peste șervețel, ca să nu-l sufle vântul. Își masă încet tâmplele.

— Nu poate fi mai rău decât ce am văzut în Mongolia și nu cred că protestele sunt marea noastră îngrijorare.

Cherry nu înțelese punctul de vedere al prietenei sale.

— Dar care ar fi?

— Cine au fost în trecut păpușarii principali, generând majoritatea conflictelor politice și economice între națiuni?

Cherry se gândi un moment.

— Politicienii, spuse.

— Corect. Au stat în fața camerelor de filmat și au părut curajoși, morali, dedicați țărilor lor și importanți, dar a doua zi s-au comportat contradictoriu față de cele declarate.

Un chelner se apropie de masa lor.

— Vă mai pot aduce și altceva? întrebă.

— Încă o brioșă cu ciocolată, te rog, ceru Romana. Asta ne va mai permite încă o jumătate de oră să ne încălzim

la soare. Se adresă prietenei sale. Arăți nedumerită – să-ți explic. Frontul comun format din președinți, ambasadori, generali de armată și majoritatea directorilor executivi de la Fortune 1000, a descurajat declarațiile politice oportuniste. Cine încearcă asemenea mutare acum, va fi batjocorit și înlăturat din viața publică. E curată sinucidere.

Cherry admise că nu gândise în ansamblu.

— Mâine mă întorc la Toronto. Cred că e ultima mea călătorie în sud, cel puțin pentru o vreme. După cum ai spus, se vor impune în curând restricții, ne vor limita spațiul de mișcare.

Umbra aruncată de clădirea de birouri de la capătul aleii se alungea spre ele, atingându-le vârful pantofilor. Bărbați în costume treceau vorbind tare despre scăderea cu zece procente a bursei de valori. Banii erau centrul atenției lor, dar acest lucru avea să se schimbe repede.

— O să ne înghită în curând, remarcă Romana Pilb, arătând cu bărbia spre umbra sucită care îi urcase deja pe gleznă.

— În final, nu va fi ușor pentru nimeni, nu reuși Cherry să se abțină de la a comenta sarcastic.

— Consensul întotdeauna naște sentimente pozitive și speranță. Dacă am învățat ceva, ca președintă a Națiunilor Unite – Apă, este că în această groapă de șerpi, compasiunea este o nestemată rară și sunt bucuroasă pentru ce s-a obținut până acum.

Brioșa sosi și Romana o tăie în două. Cherry își luă partea și mușcă din ea. Câteva firimituri îi căzură în palma stângă. Își zâmbiră în timp ce savurau ciocolata care li se topea în gură.

— Apa este deocamdată în siguranță, spuse Romana, dar lupta nu s-a sfârșit încă.

Umbra clădirii își strânse gheara pe partea de jos a trupurilor lor, urcând cu repeziciune. Aleea devenise tăcută, sunetul îndepărtat al claxoanelor ajungea la ele ca dintr-un alt univers. Masa vibră deodată de bâzâitul telefonului lui Cherry. Aruncă firimiturile din mână pe farfuria din fața ei, apoi atinse ecranul.

„Am identificat cine a plănuit explozia în Toronto și motivul!!! Bonusul în inbox. Dar mai contează acum?"

Grupul Anonymous era secretos ca întotdeauna. Îi dăduse o informație bună, însă îi punea o întrebare retorică.

— E totul în regulă? întrebă Romana.

Cherry înghiți ultima îmbucătură de brioșă, își șterse mâinile pe șervețel și o fixă pe prietena ei.

— Să te întreb ceva... În acel moment putea doar ghici ceea ce Anonymous voia să spună cu „mai contează acum?" Ar trebui, ca mișcare, să mai urmărim acele companii și persoane care au cauzat așa de multă pagubă sau să considerăm votul de ieri ca o ofertă de pace, un moment de resetare pentru toți?

Romana își scoase ochelarii și-i puse pe masă. Așeză ceașca goală de cafea în farfurie și o împinse spre mijlocul mesei.

— Acest nou început ar trebui să aibă o bază puternică, de încredere. Nu mă aștept la o cooperare sută la sută, dar numărul escrocilor va scădea și-i vom eradica de tot.

— Așadar, ar fi bine să uităm ce a fost la Toronto?

În interiorul ei, Hayyin refuza. Justiția trebuia să triumfe, indiferent de consecințe.

— Nu pot accepta un act care a dus la atât de mulți morți. Și eu am pierdut câțiva prieteni, dar sunt dispusă să iert. De ce să car astfel de poveri, în loc să privesc înainte?

O căldură intensă îi cuprinse pieptul lui Cherry. O luă ca un semn că Romana avea dreptate – de ce să te gândești la un trecut mânjit, ale cărui răni erau încă infestate cu puroi? Făcu semn chelnerului, cerând nota de plată.

— Te voi ține la curent despre orice schimbare privind starea de sănătate a lui Kahuna. Zilele trecute am primit un e-mail de la neurochirurgul lui. În ultimele opt luni a lucrat la o tehnologie care-l poate readuce din comă. Are speranțe mari.

Romana Pilb se ridică și se aplecă să-și îmbrățișeze prietena.

— Mă voi ruga pentru el în seara asta. Pe curând.

Își puse geanta pe umăr și plecă înapoi în clădirea Națiunilor Unite, gata să continue lupta.

CAPITOLUL XVIII

Ilanda o salută pe Cherry, care intră în biroul ei renovat, aflat în interiorul fostei școli de pe King Street.

— Iată-te, în sfârșit!

Schimbările în designul arhitectural cerute de neurochirurg transformaseră clădirea într-un loc mult mai plăcut și mai practic.

Ilanda înconjură biroul, pentru a-și îmbrățișa prietena și o prezentă bărbatului cu piele închisă la culoare care ședea pe canapea. Cămașa lui colorată îi conferea o aură unică.

— Ojani, ea e Cherry Mortinger, activista *APT* de care ți-am spus. Ea e cea care ne-a ajutat să asigurăm fondurile pentru a cumpăra această locație și a o transforma într-un spațiu de cercetare de primă mână.

Bărbatul se ridică și întinse mâna, un zâmbet larg brăzdându-i fața. Cherry simți un iz vag de scorțișoară și alte mirodenii pe care nu le cunoștea.

— Cherry... Ojani, singura persoană pe care o cunosc implicată într-o afacere, folosește proprietățile cristalelor. Conceptul lui, dezvoltat acum câțiva ani, este cel mai apropiat de ceea ce dorim noi să realizăm prin cercetarea noastră.

Ojani își flutură mâna cu modestie.

— Nu mă pot compara cu viziunea Ilandei.

— Și el este un vizionar, accentuă doctorița, și modestia nu e mereu cea mai bună calitate. Ojani are o paletă foarte variată de mostre de sânge, pe care le folosește pentru intensificarea experiențelor.

— Te referi la escaladarea muntelui Kilimanjaro, de care mi-ai menționat anul trecut? întrebă Cherry.

— Corect. Ilanda se întoarse la scaunul ei și făcu semn musafirilor să ia loc. Convingerea mea inițială, de nezdruncinat, despre relația profundă între apă și cristale, a fost corectă. Nu că n-aș avea încredere în oamenii deștepți de dinaintea mea care împărtășeau aceleași convingeri, dar faptul că am ajuns singură la această concluzie îmi dă mai multă satisfacție.

Ojani își sprijini corpul de brațul canapelei. Cherry citi în ochii lui admirația pe care o avea pentru Ilanda.

— N-ai mai auzit de mine în ultimul timp pentru că nu vreau să dau rezultate parțiale, spuse neurochirurgul adresându-se lui Cherry. Ultimele trei luni au fost atât de intense, abia reușeam să ajung acasă să-mi schimb hainele. Am demisionat din funcția de la spitalul St. Michael, spuse ca o completare, făcând cu ochiul prietenei sale.

— Ce? De ce?

— Ți-am spus: nu mă puteam concentra. Acest domeniu nou este mult mai interesant dacă te dedici total.

— Nici măcar cu jumătate de normă?

Ilanda își scutură capul.

— Nu, cel puțin pentru o perioadă.

Trăsăturile ei aspre erau pătrunse de entuziasm. Părea sincer fericită și satisfăcută de experiență. Mai mult ca sigur că munca ținea departe și amintirile despre Maahes.

— Ar trebui să vedeți splendoarea acestor structuri moleculare. Sunt realmente divine. Cu cât sunt mai pure, cu atât e mai bun tiparul lor intern. Sunt ireproșabile...

— Sunt practice sau nu? îi întrerupse Cherry discursul.

Ojani chicoti de nerăbdarea activistei. Își încrucișă picioarele, trase un fermoar invizibil peste buze și aruncă cheia.

— Foarte mult. Cristalele pot fi tăiate pe orizontală și încărcate cu procedurile de cod care utilizează vibrațiile pentru codificarea informațiilor, să depoziteze date și să le facă accesibile mai târziu pentru transfer. Codul poate, de asemenea, să deschidă anumite zone ale creierului.

— Mai mult decât cele 5 sau 10 procente? întrebă Cherry.

Ilanda zâmbi și se uită la Ojani, făcându-i semn cu capul să intervină.

— Vă propun să facem câțiva paşi și să discutăm în acelaşi timp.

Se ridică și făcu un gest de invitație spre ușă. Cherry ieși prima, apoi Ilanda și Ojani. Cotiră spre treptele care duceau la următorul etaj.

— Simbioza dintre apă și cristale deschide un nou teritoriu de cercetare, spuse Ojani, mergând alături de activistă. Când mi-am început afacerea, înțelegeam foarte puține despre adevăratul lor potențial. Doream ca clienții mei să primească o experiență unică şi atât de autentică încât să revină cât mai des, iar entuziasmul lor să atragă mai multă lume.

Cherry își ținea capul aplecat în timp ce mergea și asculta cu atenție.

— Dar câțiva – din motive pe care nu le pot explica – au trecut dincolo de nivelul filtrat de cristale, trăind o extindere a minții care depășește înțelegerea mea. Și aceștia nu sunt genul care meditează. Se pare că în ei au fost activate anumite sensibilități.

— Când ai aflat? întrebă limnologul.

— Nu imediat. Unora le-a luat luni întregi să fie sinceri despre sentimentele profunde care au fost declanșate de proces.

Ajunseră la etajul superior și Ilanda îi conduse la un salon de recuperare. Deschise ușa și intră. Privirea lui Cherry era blocată de statura impozantă a doctoriței, însă auzi vocea Marinkăi. Se repezi la hawaiană și o strânse la piept, iar îmbrățișarea fu reciprocă.

— Scuze că n-am mai ajuns la spital de câteva luni! Am fost extrem de ocupată, spuse, încercând să se justifice.

— Am fost pe mâini bune. De altfel, Ilanda mi-a interzis să-ți dau vești despre sănătatea tatălui meu. A vrut să surprindă pe toată lumea cu rezultatul operației.

Expresia Marinkăi se îmbunătățise și-i revenise vioiciunea din ochi; părea să radieze de fericire.

— Ai făcut-o? aproape că strigă Cherry.

Se-ntoarse spre Ilanda, care părea să zâmbească prin toți porii ei.

Marinka dădu din cap spre doctor și se dădu la o parte. În spatele ei, sprijinit de perne, se afla Kahuna, privind conversația.

— Kahuna Lapa'au, spuse Cherry, simțind un val de energie împingând-o să pășească spre el.

Îi luă mâna și i-o strânse cu blândețe, transmițându-i cât mai multă recunoștință. Se uită înapoi la însoțitorii ei.

— Bună surpriza, nu-i așa? zise Ojani.

— A fost greu pentru mine să nu împărtășesc lumii acest miracol. Am vrut să-l vezi pe tata numai după ce se întoarce din călătoria sa printre astre.

Cherry nu se putea abține să nu se minuneze de cristalele de culoarea chihlimbarului din ochii transformați ai lui Kahuna. Marinka se mută pe partea cealaltă a patului. Nu erau tuburi atașate de Kahuna, ci doar o canulă nazală pentru un surplus de oxigen. Îi dispăruseră tatuajele de pe cap și față, fiind înlocuite cu piele nouă, preluată de pe spatele lui. Arăta ca o altă persoană, însă mărimea capului continua s-o impresioneze pe Cherry, chiar dacă, sub cămașa de noapte, corpul lui părea mai puțin impresionant. Era proaspăt bărbierit și aspectul lui general indica o stare îmbunătățită a sănătății.

— Ochii săi ne urmăresc peste tot, spuse Marinka lui Cherry. Bătu ușor cu palma mâna tatălui ei, cu un sentiment de încredere. E semn bun.

Marinka se uită spre locul unde stăteau Ilanda și Ojani.

— Toate semnele sale vitale sunt stabile, confirmă Ilanda. Nanoboții au deschis o traiectorie în creier și au început deja să dezvolte modele neurale noi. Diagrama de recuperare va arăta un vizibil progres în mai puțin de o săptămână.

— Când crezi că vom putea face anunțul?

Celelalte două femei schimbară o privire rapidă, ca și cum ar fi știut deja răspunsul și Cherry era ultima care afla.

— Imediat ce tatăl meu va fi în stare să se ridice de unul singur și nu va mai depinde de tuburi. Ăsta va fi un argument puternic.

Cherry privea fascinată valurile de culori și nuanțe scânteind în razele jucăușe ale soarelui ce pătrundeau prin fereastră.

— I-au revenit funcțiile locomotorii, dar mușchii au nevoie de terapie. Zona din creier care comunică cu corzile vocale e singura care nu se poate reface, spuse Ilanda.

— Săptămâna viitoare e programat la o altă intervenție: un sintetizator de vorbire alimentat cu o inteligență artificială, capabilă să răspundă stimulilor multipli. Toate informațiile pe care le va accesa vor fi depozitate pe cristale și legate semantic cu orice informație descărcată în prealabil sau disponibilă pe internet. Va deveni prima ființă umană cunoscută ca tehnologic perfecționată.

De când Cherry o cunoscuse pe Ilanda, era prima oară când doctorița își lăuda realizările. Îi răspunse cu un zâmbet încurajator și spuse din toată inima:

— Mulțumesc!

Urmând sfatul direct al Romanei Pilb, Cherry nu menționă numele celor responsabili pentru explozia de la conferința *APT* din Toronto. Erau multinaționale care făceau afaceri în Hawaii, împotriva cărora Kahuna se luptase pentru a nu transforma insulele în laboratoare în aer liber.

Se folosiseră de conferință ca să-l elimine pe Kahuna, știind că lumea va arăta cu degetul spre industria apei, spunea mesajul de la Anonymus. Niște ticăloși!

Cherry dădu drumul mâinii hawaianului și se îndepărtă de pat.

— E la curent cu ce se-ntâmplă prin lume? îi întrebă pe toți trei. Sau cu ce i s-a întâmplat lui?

Ojani rămase tăcut. Marinka se așeză pe un scaun pliant. Își trase părul peste umăr și răspunse, aproape șoptind:

— Încă nu. Un șoc emoțional îi poate declanșa vreun neurotrasmițător sau să provoace dezechilibre chimice. Corpul lui își revine încet la normal, în termenii săi, fără să folosească semnale false.

— A fost o decizie unanimă, zise Ilanda. Se așeză pe un fotoliu de lângă fereastră. Trebuie mai întâi să se obișnuiască cu transformările prin care trece. Este o adaptare graduală, va trebui să controleze caracteristicile integrate ale IA și software-ul de dezvoltare pentru cristal. Dacă până acum a avut o conexiune conștientă cu planul astral, nu putem prevedea cum s-ar putea schimba asta.

Cherry se sprijini de tocul ușii, să-i poată cuprindă pe toți cu privirea.

— Ar putea cristalul să-i scadă senzitivitatea și să-i închidă canalele de comunicare?

Se uitară în același timp la Kahuna, așteptând parcă să răspundă la întrebare, dar el privea înapoi la ei cu calm, ca și cum și-ar fi asigurat vizitatorii că resursele sale vor controla și tehnologia mai mult decât modernă.

— Tată, te simți altfel decât înainte? Clipește o dată pentru da și de două ori pentru nu.

Kahuna nu clipi deloc. În schimb, privi intens, alegând a treia opțiune.

— Nu sunt sigur.

— Am pus o oglindă în fața lui, spuse Ojani, spărgând liniștea. A scos un sunet gutural caraghios. Sunt convins că la început nu s-a recunoscut. Implanturile au devenit centrul de atenție și îi atrage pe toți. Ți s-a întâmplat și ție, spuse către Cherry.

— Ojani, mi-ai zis mai devreme că ai oferit mostre de apă și sânge diluat pentru experimentele Ilandei, vorbi limnologul.

— Da.

— Pe care le-ai folosit pe Kahuna?

Bărbatul se scărpină în spatele urechii.

— Le-a primit pe cele binecuvântate de călugări. Asta l-a adus pe Kahuna înapoi. Vibrațiile cristalelor erau aproape palpabile. Era ca și când privești pe cineva suflând în tăciunii ascunși sub stratul de cenușă.

— Sunt chestii puternice, comentă Cherry.

— Creierul lui a fost zguduit de o masivă undă de șoc electrică. Cristalul a amplificat exponențial proprietățile insuflate de călugări apei, adăugă Ilanda. Rezonanța magnetică indică o stare avansată de conștiență.

— Asta e ceea ce ai dorit să realizezi, nu? întrebă Cherry.

Îi amorțise piciorul pe care se sprijinea. Își masă gamba stângă de câteva ori, milioane de ace înțepând-o la atingerea ei.

— Suntem abia în săptămâna a treia și sunt uluită de cât de repede a funcționat, răspunse Ilanda. Își ascunse un căscat sănătos cu dosul palmei, apoi continuă: Viziunea noastră de început tocmai s-a lărgit. Imaginează-ți

aceste cristale conectate în eter, făcând schimb de informații, oferind soluții la viteză mare. Putem adăuga un strat conștient de procesare, la nivel subconștient, în timp ce ne relaxăm fizic.

Marinka chicoti.

— Hai să ne transformăm în computere organice, spuse de parcă ar fi fost amuzată de perspectivă.

— Dorința ta va fi realitate în mai puțin de o lună, confirmă doctorița.

— Serios? nu-și putu Cherry ascunde uluirea.

— Împreună vor forma o echipa formidabilă, reafirmă Ilanda.

Nimeni nu mai vorbi preț de câteva momente lungi. Respirația prin tub a lui Kahuna și murmurul unei discuții de pe coridor fură singurele zgomote care perturbară calmul gândurilor lor.

— Cum a reacționat comunitatea hawaiană la această noutate? întrebă Cherry. Îl mai consideră pe Kahuna aceeași persoană? spuse, uitându-se la Marinka.

Hawaiana își privi tatăl. Ochii săi încrustați o fixau cu aviditate.

— El e aceeași persoană, replică ea cu pasiune. Ducându-l acasă, îl va ajuta să se însănătoșească. Pele îl va întâmpina cu brațele deschise. Acum îmi pot termina pregătirea.

Cherry își aminti de preocuparea prietenei sale, care nu voia să îi ia locul tatălui înainte de a putea asimila toate cunoștințele transmise verbal din generație în generație. Cu o bruscă izbucnire de energie, Cherry se împinse

în cadrul ușii. Mișcarea abruptă o ameți și pe moment se clătină.

— Ești bine? o întrebară toți trei, în același timp.

Apucă tocul ușii pentru a-și menține echilibrul.

— Trebuie să plec acum. Sunt atât de fericită pentru starea bună a lui Kahuna.

Nu se putea împăca cu imaginea desprinsă din jocurile video pe care o avea acum Kahuna. Se simți ciudat în prezența lui, iar gândul că Marinka va trece prin același procedeu o răscoli și mai mult. Dacă vor avea toți cristale implantate, de ce să nu-și aleagă de pe acum numele avatarurilor lor? gândi Cherry și-și luă geanta de pe jos. Se opri când Ilanda i se adresă.

— Am auzit de acordul global semnat sub umbrela ocrotitoare a Națiunilor Unite – e un mare câștig pentru toată lumea, dar care este următorul pas? Se vor implementa clauzele imediat sau ceva mult mai sensibil se ascunde în spatele declarațiilor?

Cherry se gândi câteva secunde, nefiind sigură la ce se referise Ilanda.

— Stipularea „cu efect imediat" nu înseamnă că marile companii își vor închide în mod automat operațiunile chiar de mâine dimineață. Procesul de evaluare a relocării angajaților, securizarea noilor locații și multe alte amănunte va lua timp, explică doctorița. Nu te uita așa la mine. Știu toate aceste aspecte din tiradele lui Maahes, când compania a fost forțată să ia măsuri similare în câteva țări.

— Tot nu înțeleg ce vrei să spui. Nu există un plan B; asta e! Sau, cel puțin, eu n-am aflat de o altă inițiativă.

Vocea i se subție de frustrare că prietena ei nu avea încredere în metodele lor. Sau poate credea că procedurile complicate, inutile, ale birocrației, vor întârzia procesul.

— Apa încă nu știe despre intențiile noastre bune. Ne va lovi în continuare, pe pământ și în aer, până vom găsi o cale să comunicăm cu ea.

Ilanda își ridică umerii și-și înclină capul, parcă mirată că Cherry nu se gândise la o opțiune alternativă.

— Am spus-o și înainte: există o discrepanță evolutivă între noi și apă. Avem nevoie de un limbaj comun. Să ne conectăm cu apa pe un nivel mult mai adânc, asta e cheia.

Cherry se dădu în spate până se putu rezema iar de ușă.

— Lasă-mă un moment, te rog. Nu era sigură dacă mintea ei căuta un răspuns sau o scuză pentru o plecare rapidă.

Ideea comunicării cu apa rezonă în psihicul ei, făcând-o să înghețe. Avusese o viziune despre o carte copertată, minunat colorată, deschisă la prima pagină. Era aruncată în noroi. Instinctiv, știu că niciun efort fizic n-ar fi putut scoate cartea din îmbrățișarea aceea lipicioasă. Nu înțelegea semnele și scrijeliturile de pe pagini. Se forță să citească, dar rândurile pluteau iute pe suprafața alb-gălbuie, rearanjându-se în cuvinte care aveau sens, dar paginile se întorceau prea repede. Inscripții similare, în roșu și verde, piramide și conuri se transformau când erau atinse de vibrațiile intenției ei. Eliberă pagină după pagină din strânsoarea noroiului, spărgând codul într-un limbaj cunoscut. Se simțea ca şi cum se trăgea singură afară din mocirlă, dar intuiția îi spunea că mesajul era mult mai adânc.

— Comunică cu apa, repetă ea mental.

Răspunsul i se arătă la fel de brusc ca un prădător pe o pajiște de gazele: Masaru Emoto tradusese cuvintele în imagini, reprezentând simțămintele apei. Ne-a dat primele litere ale alfabetului. Ne-a arătat calea, dar noi ne-am oprit acolo, incapabili să-i înțelegem mesajul.

— Da, este nevoie de un limbaj comun cu apa, spuse. Ceilalți o priviră, nesiguri după lunga ei tăcere. Tu lucrezi cu cristale și apă. Codifică un mesaj despre noile noastre intenții de a stopa dezastrul ecologic și dă-i drumul în ocean. Apa îl va decodifica. Și, în același timp, poți completa vocabularul pe care-l folosim când comunicăm cu apa.

Se întoarse să plece, încă bântuită de sclipirile din privirea lui Kahuna.

SFÂRȘIT

Apa este vie!
S-a trezit şi este conştientă de toate abuzurile prin care a trecut din cauza noastră.
În ultimele săptămâni, patru platforme marine s-au scufundat în mod inexplicabil. Nimeni nu a putut fi salvat.
Avioane pline cu oameni cad din cer ca muştele. În Marea Roşie, gradul de vâscozitate al apei e comparabil cu cel al mierii. Vapoarele abia se mai mişcă.
Pentru Dumnezeu, tot n-aţi priceput?
Câte persoane trebuie să mai moară ca să luaţi măsuri şi să le puneţi în practică?!

ISBN 978-606-9057-37-7